

தமிழ் நாடு சட்ட மன்ற மேலவை.

சனிக்கிழமை, 1981 மார்ச் 7.

மாசி 24, ரௌத்திரி 2012—திருவள்ளுவராண்டு.

சென்னை, செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையிலுள்ள மேலவை மண்டபத்தில் முற்பகல் 10-30 மணியளவில் மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் (டாக்டர் ம. பொ. சிவஞானம்) அவர்கள் தலைமையில் அவை கூடியது.

1. வினாக்கள்-விடைகள்.

உடுக்குறியிட்ட வினாக்கள்.

உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கு சலவைப் படி.

* 121 வினா.—திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் மற்றும் செல்வி அ. லீலாவதி : மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்குப் பதிலளிக்க வேண்டுகிறோம்—

(அ) பள்ளிகளில் உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கு, சீருடைகளை சலவை செய்து கொள்ள, சலவைப் படி (Washing allowance) வழங்கப் படுகிறதா?

(இ) இல்லையெனில், அதனை வழங்க அரசு முன்வருமா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : (அ) இல்லை.

(இ) இதுபற்றிய கோரிக்கை அரசுக்கு வந்தால் அரசு இதனைப் பரிசீலிக்கும்.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : இது சம்பந்தமான கோரிக்கை முன்பே அதிகாரிகளிடத்தில் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பள்ளிக்கூடங்களில் இருக்கிற என்.சி.சி. பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கு சீருடைகளைச் சலவை செய்துக் கொள்ள சலவைப் படி என்று வழங்கப்படுகிறது. அதனுடைய அவசியம் மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆகவே இந்த மன்றத்திலே இப்போது சொல்வதையே கோரிக்கையாக வைத்துக் கொண்டு, மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் உடற்பயிற்சிக் கல்வி ஆசிரியர்களுக்கு சீருடைகளைச் சலவை செய்துகொள்ள சலவைப் படி கொடுக்க நல்லதொரு முடிவு செய்வார்களா?

[1981 மார்ச் 7]

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : அதுபற்றி அரசு பரிசீலிக்கும்.

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கு சீருடைகள் வழங்குவதற்காக பள்ளிக்கூட விளையாட்டு நிதியிலிருந்து பணம் வழங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பல பள்ளிகளில் விளையாட்டு நிதி குறைவாக இருக்கிறது. மாணவர்களின் நிதியிலிருந்து இதை எடுத்துக் கொள்ளும் காரணத்தால், ஆசிரியர்கள் தங்கள் நிதியிலிருந்து உடை உடுத்துகிறார்கள் என்று மாணவர்கள் எண்ணும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது ஆசிரியர்களின் தன்மானத்தைப் பாதிக்கிறது. எனவே அரசு நிதியிலிருந்தே சீருடை வழங்க ஆவன செய்யப்படுமா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : கேம்ஸ் ஃபன்ட்-ல் பணம் இல்லையென்றால், அமெனிட்டி ஃபன்ட்-லிருந்து எடுத்துக்கொள்ளலாமென்று குறைவாக விளையாட்டு நிதி உள்ள பள்ளிகளுக்கு அனுமதி தந்திருக்கிறோம்.

திரு. பா. டா. தாமஸ் : சீருடைக்காக வழங்கப்படும் தொகை மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. அதாவது 50 ரூபாய் என்று இருக்கிறது. ஐம்பது ரூபாய்க்குச் சீருடை தைக்க இயலாத நிலையிலே, அதைச் சற்று உயர்த்தித் தர அமைச்சரவர்கள் ஆணை பிறப்பிப்பார்களா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : இப்போது இதைப்பற்றிப் பரிசீலிக்கின்ற உத்தேசமில்லை.

Law University

* 122 Q.—THIRU P. R. THOMAS (on behalf of THIRU D. SANTOSHAM): Will the Hon. the Minister for Education be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to start a Law University similar to the Agricultural University, affiliating to itself, all the Law Colleges in the State; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : (அ) வேளாண்மைப் பல்கலைக் கழகத்தைப் போல, மாநிலத்திலுள்ள அனைத்துச் சட்டக் கல்லூரிகளையும் இணைத்து ஒரு சட்டப் பல்கலைக் கழகம் நிறுவும் முனைவு தற்போது பரிசீலனையில் இல்லை.

(இ) இந்தக் கேள்விக்கு இடமில்லை.

1981 மார்ச் 7]

திரு. பா. ரா. தாமஸ் : தற்சமயம் பல்கலைக் கழகம் அமைக்கும் நோக்க மில்லை என்று அமைச்சரவர்கள் சொன்னார்கள். மதுரையிலே அதற்கு எல்லாத் தகுதிகளும், வசதிகளும் இருக்கிற காரணத்தால், மதுரை மேற்குத் தொகுதியில் இப்படிப்பட்ட பல்கலைக் கழகம் நிறுவுவதற்கு மீண்டும் பரிசீலனை செய்வார்களா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : தமிழகத்திலே இருக்கிற சட்டக் கல்லூரிகளிலே சென்னையில் இருக்கும் சட்டக் கல்லூரிதான் நீண்ட நாட்களாகப் பணியாற்றும் கல்லூரியாகும். அது தன்னாட்சி உரிமை பெறுகின்ற அளவிற்கு வரவில்லை என்று அரசு கருதுகிறது. முதலிலே அத்தகைய உரிமையை அந்தக் கல்லூரிக்கு வழங்குவதற்கான நிலைமைகளை ஏற்படுத்தியாக வேண்டும். அந்த உரிமையைத் தந்து, அதற்குப் பிறகு சட்டக் கல்லூரியிலே ஆராய்ச்சிப் பணிகள் நடைபெற வேண்டும். அப்படி ஆராய்ச்சிப் பணிகளைத் துவக்கிய பிறகுதான், பல்கலைக் கழகம் என்பது குறித்து பரிசீலிக்க முடியும்.

டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம் : மதுரை சட்டக் கல்லூரியை பல்கலைக் கழகமாக்கவில்லை என்றாலும் இப்போது அங்கே மாணவர்களுக்கு விடுதிகளில்லை, பேருந்து வாகனத்தில் என்கின்ற குறைபாடுகள் நீக்கப் படுமா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : இதுபோன்ற வசதிகள் எல்லாம் இல்லாத நிலையிலேதான் பல்கலைக் கழகம் வேண்டுமென்ற கேள்வி வந்திருக்கிறது என்பதை இப்போது நாம் உரை முடிகிறது. முதலிலே இந்த வசதிகளைச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அப்படிச் செய்ததற்குப் பிறகு, பல்கலைக் கழகம் பற்றிப் பரிசீலிக்கலாம்.

திரு. ம. சங்கரலிங்கம் : சட்டக் கல்லூரிகள் எல்லாவற்றையும் இணைத்து ஒரு பல்கலைக் கழகமாக மாற்றி அமைப்பதால், சட்டக் கல்லூரிகளில் ஆராய்ச்சிகளைச் செய்வதற்கும், அவற்றை வளர்ப்பதற்கும் யு.ஜி.சி.-யிலிருந்து பணம் வா வாய்ப்பு இருக்கிறது. யு.ஜி.சி. பல்கலைக் கழகங்களுக்குத்தான் பணம் ஒதுக்குகிற ரூழ்நிலை இருப்பதால், அதைப் பெற்று, சட்டக் கல்வி ஆராய்ச்சிக்கும், கல்வி வளர்ச்சிக்கும் துணையாக இருக்க முடியுமென்று உணர்ந்து, அதைப்பற்றி மீண்டும் அரசு பரிசீலனை செய்யுமா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : சட்டப் பல்கலைக் கழகம் ஆரம்பிக்கின்ற அடிப்படையில் பரிசீலனை ஏதும் இல்லையென்றாலும், நாம் முதலிலே அதைப்பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு, அதாவது பல்கலைக் கழகமாக மாற்றுவது என்ற முடிவிற்கு வர, சில அடிப்படைத் தகுதிகளை அந்த

[1981 மார்ச் 7]

நிறுவனம் பெற்றாக வேண்டும், குறிப்பாக அந்தக் கல்லூரி தன்னாட்சி உரிமை பெற்றாக வேண்டும்; அங்கே ஆராய்ச்சிப் பணிகள் நடைபெற வேண்டும். இந்த இரண்டு நிலைகளும் முதலிலே ஏற்பட்டாக வேண்டும். நாம் எதிர்பார்ப்பது, சென்னை சட்டக் கல்லூரி அத்தகைய நிலையை விரைவிலே அடைய வேண்டுமென்பதுதான். அதற்கு எல்லாவிதமான ஒத்துழைப்பும் எல்லோரும் தருவார்களானால், நாம் அந்த நிலையை உருவாக்கலாம். அதற்குப் பிறகு பல்கலைக் கழகம் அமைப்பது பற்றிய பிரச்சினையை ஆய்வு செய்யலாம்.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிநாதன் : தமிழ் நாட்டில் மேலும் சில இடங்களில் சட்டக் கல்லூரிகள் துவக்குவது குறித்து அரசு பரிசீலிக்கிறதா? அந்த விவரங்களை அறிய முடியுமா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : இப்போதுதான் கோவையிலும், திருச்சியிலும் புதிதாக ஆரம்பித்திருக்கிறோம். அதற்கு முன்னாலே ஆரம்பிக்கப்பட்டதுதான் மதுரை சட்டக் கல்லூரி. இந்தக் கல்லூரிகளுக்கே போதுமான குறைந்தபட்ச வசதிகள் இன்னும் ஏற்படுத்தவில்லை என்ற புகார்தான் இப்போது அரசின்மீது சொல்லப்படுகிறது. அதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். தக்க இடங்களைப் பார்த்து, கட்டிடங்கள் கட்டுவது போன்ற பணிகளைச் செய்கிறோம். அதற்குப் பிறகுதான் வேறு இடங்களில் சட்டக் கல்லூரி ஆரம்பிப்பதுபற்றிப் பார்க்க வேண்டும்.

சட்டக் கல்லூரி என்பது எல்லா இடங்களிலும் ஆரம்பிக்கக்கூடிய ஒன்றாக இருக்க வேண்டுமா என்பதையும் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சிந்திக்க வேண்டும். அதற்கடுத்து, மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சிந்திக்க வேண்டிய ஒன்றும் இருக்கிறது. ஐந்து ஆண்டுகள் சட்டப் படிப்பைக் கொண்டு வர வேண்டுமென்ற கருத்துருவும் இருக்கிறது. அதை ஐந்து ஆண்டுப் படிப்பாக ஆக்குகின்றபோது, நாம் மாண்புமிகு உறுப்பினரவர்கள் சொன்ன அடிப்படையிலேகூட பார்க்கலாம்.

திரு. ம. சங்கரலிங்கம் : இந்த ஆண்டு, மாலை நேர சட்ட வகுப்புகள் நிறுத்தப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. மாலை நேர சட்ட வகுப்புகள், அரசுப் பணியில் இருப்பவர்கள், மற்றும் வேறு பணிகளில் இருப்பவர்கள் சேருவதற்கு வசதியாக இருக்கிறது. அவர்கள் வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்திற்கு உள்ளாகிறார்கள் என்ற நிலைமையும் இல்லை. எனவே திரும்பவும் அடுத்த ஆண்டு மாலை நேர சட்டப் படிப்பைக் கொண்டு வருவது குறித்து அரசு பரிசீலனை செய்யுமா?

1981 மார்ச் 7]

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : கல்லூரியிலே அவர்கள் வந்து உட்கார்ந்து படித்து, பரீட்சை எழுதி, பட்டம் பெறுகின்ற நிலைமை என்று வைத்திருக்கும்போது, காலை நேரம் என்றாலும், மாலை நேரம் என்றாலும் ஒன்றாகத்தான் இருக்கிறது. மாலை நேரக் கல்லூரிகள் கூடாதென்று 'பார் கவுன்சில்' சொல்லுகிறது. அந்தச் சங்கம்தான் சட்டக் கல்வியைக் கட்டுப் படுத்தி வருகிறது. அவர்கள் விரும்பவில்லை. இன்று பத்திரிகையில் ஒரு செய்தியைப் பார்த்தேன். பல்கலைக் கழக மானியக் குழு, சட்டம் போன்ற தொழிற் கல்வியைக்கூட 'கரெஸ்பான்டன்ஸ் கோர்ஸ்' மூலம் தர வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அந்த கோர்ஸ் இப்போது பல்கலைக் கழகத்தில் இருக்கிறது. அப்படிப் படித்தவர்கள் வக்கீல்களாகப் பணியாற்ற முடியாது. அப்படிப் படித்தவர்கள் வக்கீல்களாகப் பணியாற்றுவதை வக்கீல்கள் சங்கம் எதிர்க்கிறது. எனவே பணி புரிபவர்கள் 'கரெஸ்பான்டன்ஸ் கோர்ஸ்' மூலமாகப் படிக்கலாம்.

திரு. சோ. ஆறுமுகம் : புதிதாகச் சட்டக் கல்லூரிகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கோரிக்கை வரும் அதே நேரத்தில், இந்த ஆண்டு சட்டக் கல்லூரியில் சேருவதற்கான மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் நீண்ட கால தாமதம் ஏற்பட்டு, 6, 7 மாத காலம் அவர்களுடைய படிப்பு பாதிக்கப்பட்டது. இதுபோன்ற நிலைமைகள் ஏற்படாமலிருக்க அரசு தகுந்த நடவடிக்கைகள் எடுக்குமா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : இந்த ஆண்டும், சென்ற ஆண்டும் இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பது உண்மைதான். அது விரும்பத்தக்கதல்ல. அத்தகைய நிலைமைகள் ஏற்படக்கூடாதென்று சட்டக் கல்வித் துறை இயக்குநரைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். இப்படி ஏற்பட இன்னொரு காரணம், இதற்குத் தகுதி பெறுகின்ற மாணவர்கள் படிக்கும் கல்லூரிகளில் வேலை நிறுத்தங்கள் ஏற்பட்டு, அந்தத் தேர்வுகள் தள்ளி நடத்தப்பட்டு, அது 'செயின்-ரீஆக்ஷன்' ஆக இங்கும் வருகிறது. இப்போது ஒரு முடிவினை, சட்டக் கல்வித் துறை இயக்குநரைக் கலந்து எடுக்க இருக்கிறோம். மற்ற கல்லூரிகளில் எப்போது தேர்வு நடக்கிற தென்பதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல், இதற்கு மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமென்பதுதான் அது. பி.எட்.-க்கு அப்படித்தான் மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கிறோம். குறிப்பிட்ட தேதிக்குள் யார் விண்ணப்பிக்கிறார்களோ, அவர்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கிறோம். அந்த முறையில் பி.எல். படிப்புக்கும் செய்தால், இந்தப் பிரச்சினை வராது. ஏதாவது ஒரு வழியில் கட்டுப்பாட்டுக்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென்பதில் அபிப்பிராய பேதமில்லை. அப்படிக் கொண்டுவர வேண்டும்.

[1981 மார்ச் 7]

(முற்பகல் 10-40)

திரு. க. இராமமூர்த்தி : மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுடைய கருத்து வரவேற்கத்தக்கது. அந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது, மாநிலத்தில் உள்ள சட்டக் கல்லூரிகளை எல்லாம் சேர்த்து ஒரு பல்கலைக் கழகமாக அமைக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. தனித் தனியாக அந்தந்த சட்டக் கல்லூரிகளுடைய தேர்வுகளை நடத்த வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. இந்த அடிப்படையில் ஏற்பாடுகளைச் செய்தால், ஒரு சட்டக் கல்லூரியில் வேலை நிறுத்தங்கள் நடந்தாலும் கூட, இன்னொரு சட்டக் கல்லூரி பாதிக்காமல் தவிர்க்கக் கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது. இந்தக் கருத்தை அரசு பரிசீலனை செய்யுமா?

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : என்ன சொல்கிறார்கள்?

திரு. க. இராமமூர்த்தி : பல்கலைக் கழகமாக சட்டக் கல்லூரிகளை எல்லாம் இணைக்காமல் தனித் தனியாக தன்னாட்சி உரிமை பெற்ற நிறுவனங்களாக, அட்டானமஸ் இன்ஸ்டிடியூஷனாக சட்டக் கல்லூரிகள் இருக்க வேண்டும் என்கின்ற முறையில் அரசு சட்டக் கல்லூரிகளை ஏற்று செயல்படுத்துகின்ற நிலை வரும்போது, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கூறியதுபோல, அந்தந்தக் கல்லூரிகள் ஆண்டுத் தேர்வுகளை தனித் தனியாக நடத்தக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. அப்படிச் செய்தால் தாமதம் இல்லாமல், அந்தந்தக் கல்லூரியினுடைய தேர்வு முறையாக நடக்கும் என்பதாலும், வேலை நிறுத்தம் ஏற்படாமல் இருக்கவும் வாய்ப்பு இருக்கிறதாலும், இதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் பரிசீலிப்பார்களா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : சட்டக் கல்லூரியில் பரீட்சை என்பது மாணவர்களை அனுமதித்த பிறகு நாம் நடத்துகின்ற ஒன்று. உறுப்பினர் இங்கே சொல்வது பரீட்சை தாமதமாக நடப்பது பற்றி. பொதுவாக ஜூன் மாதம் துவக்கத்தில் விண்ணப்பிக்க வேண்டும். அதற்கு இன்னின்ன தகுதிகள் இருக்க வேண்டுமென்று நிர்ணயிக்கிறார்கள். பிறகுதான் இன்டர்வியூ நடக்கும். பி. எட். ஜப் பொறுத்தவரை, அப்படித்தான் நடைபெறக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தத் தாமதம் ஏற்படாமல் நாம் செய்து விடும். ஆனால் தன்னாட்சி உரிமை என்பது யு.ஜி.சி.-யிலிருந்து சிலர் வந்து பார்த்து, அவர்கள் கிபாரிசு செய்கின்ற அளவுக்கு அங்கே சூழ்நிலைகள் இருக்க வேண்டும். அசிரியர்களுடைய தகுதி, நிலைமை, நிலம், கல்லூரி நடைபெற்று வருகிற தன்மைகள் இப்படிப்பட்டவைகளை எல்லாம் ஆராய்ந்து தான் யு.ஜி.சி. தன்னாட்சி அந்தஸ்தைத் தரும். இப்போது நாம் தாமதத்தைத் தவிர்த்து, கல்லூரிகளை ஒழுங்காக நடத்தி, அதில் உள்ள சிக்கல்களைச் சரி செய்த பிறகு, தன்னாட்சி வழங்குகிற நிலைக்கு வரலாம்.

1981 மார்ச் 7]

திரு. க. இராமமூர்த்தி : தொழில் கல்லூரிகளில் சட்டக் கல்லூரி உட்படும் எடுத்துக்கொண்டால், இன்றைக்கு தமிழ் நாட்டில் ஐந்து சட்டக் கல்லூரிகள் இருப்பதால், ஒரு கல்லூரியின் கல்வி ஆண்டில் ஏதாவது காரணத்தால் ஏற்படுகின்ற தாமதம், வேலை நிறுத்தம் போன்றவை இன்னொரு சட்டக் கல்லூரியையும் பாதித்து விடுகிறது. அதனால் அந்தக் கல்லூரியும் வேலை நாட்களை நீட்டிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. இப்போது தேர்வுகள் எல்லோருக்கும் பொதுவாக நடப்பதால், ஒரு கல்லூரியில் ஏற்படுகின்ற சிக்கல் இன்னொரு கல்லூரியையும் பாதிப்பதால், அப்படி பாதிக்காதவாறு பாதிப்பைத் தவிர்க்க அரசு நடவடிக்கை எடுக்க முன்வருமா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : மதுரைப் பல்கலைக் கழகம் மதுரை சட்டக் கல்லூரித் தேர்வுகளை நடத்துகிறது. மற்ற மூன்று இடங்களில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் தேர்வுகளை நடத்துகிறது. கோவை சட்டக் கல்லூரிக்குத் தேர்வுகளை, கோவை பல்கலைக் கழகம் நடத்தும். தன்னாட்சி என்பது அந்தந்தக் கல்லூரிக்கு இருக்க வேண்டிய சுதந்திரத்தால் அந்தந்தக் கல்லூரியே தேர்வை நடத்தும். அந்த வாய்ப்பினை நான்கு சட்டக் கல்லூரிகளுக்கும் தனித் தனியே தர முடியாது. அப்படியே தந்தாலும், அந்த வாய்ப்பினை சென்னை சட்டக் கல்லூரிக்குத்தான் முதலில் தர வேண்டும். முதலில் இதில் இருக்கிற சிக்கல்களை எல்லாம் சரி செய்த பிறகு, இதைத் தருவதுதான் பொருத்தமாக இருக்கும்.

திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன் : மற்ற கல்லூரிகளைவிட சட்டக் கல்லூரிகளில் வேலை நிறுத்தம் அதிகமாக இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : அங்கே மாணவர்கள் சட்டம் பயின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். (சிரிப்பு) அங்கே பயிலுபவர்கள் சட்டங்களைத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். உயர் நீதிமன்றத்திற்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறார்கள். இந்த ஒன்று தான் இவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இருக்கிற முக்கிய வேறுபாடு.

கல்வி வாரியம்.

* 123 வினா.—**திரு. செ. முத்துசாமி :** மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்குப் பதிலளிக்க வேண்டுகிறேன்—

(அ) எல்லாப் பள்ளிகளையும் அரசே ஏற்று, கல்வி வாரியம் அமைக்க செயற்குறிப்பு ஏதும் அரசின் பரிசீலனையில் உள்ளதா?

(இ) இல்லையெனில், பரிசீலனை செய்யுமா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : (அ) இல்லை.

(இ) இக்கேள்விக்கு இடமில்லை.

[1981 மார்ச் 7]

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : தமிழ் நாட்டிலே நின்வாரியம், வீட்டுவசதி வாரியம், குடிசை மாற்று வாரியம் முதலிய வாரியங்கள் இருக்கின்றன. இவைகள் எல்லாம் வாரியங்களாக இருக்கின்ற காரணத்தால், மக்களுக்கு விரைந்து செய்ய வேண்டிய சீர்திருத்தங்களைச் செய்வதற்கான வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. கல்வித் துறையில் கூட காலதாமதம் மற்றும் ஏனைய சங்கடங்களை எல்லாம் தவிர்க்க அரசியல் தொடர்பு இல்லாத கல்வியாளர்களைக் கொண்ட குழு ஒன்றினை ஏற்படுத்தி அதனை அவர்களிடத்தில் ஒப்படைத்தால், எப்படி பல்கலைக் கழகங்களில் அரசு கூட தலையிட முடியாத ஒரு நிலை இருக்கிறதோ அது போல் இதிலும் ஒருவரும் தலையிட முடியாத நிலை ஏற்படும். பல்வேறு சீர்திருத்தங்கள், தொடர்பாக விரைந்து நடவடிக்கை எடுக்கின்ற வாய்ப்புகள் எல்லாம் ஏற்படும். அந்த வகையில் இப்போது எல்லாப் பள்ளிகளையும் அரசே ஏற்று, கல்வி வாரியம் அமைக்கின்ற செயற்குறிப்பு தற்போது இல்லாவிட்டால் கூட வருங்காலத்திலாவது இதுபற்றிப் பரிசீலிக்கப் படுமா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் இரண்டு, மூன்று பிரச்சினைகளை தொடர்புபடுத்தி இங்கே பேசியிருக்கிறார். எல்லாப் பள்ளிகளையும் என்கிற பிரச்சினை வரும்போது, வீட்டு வசதி வாரியம் எல்லா வீடுகளையும் கட்டுவதே இல்லை. அவர்கள் குறிப்பிட்ட பணிகளைத்தான் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அதேசமயத்தில் கல்வி வாரியம் என்பதைப் பொறுத்தவரை கூட, நாம் சில பிரச்சினைகளை அணுகுவதற்குத் தேவையாகத் தான் இருக்கிறது என்பதையும் அரசு உணருகிறது. இப்போது நாம் எல்லாப் பள்ளிகளுக்கும் கட்டிடங்கள் கட்ட வேண்டுமென்று இருக்கிறோம். அதற்காக எல்.ஐ.சி. போன்ற நிறுவனங்களை அணுகுகிறோம் என்றால், அவர்கள் உடனே இப்படிப்பட்ட ஒரு வாரியத்தை அமைத்தால் தான் பணம் கிடைக்கும் என்று சொல்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் இது தேவை என்று படுகிறது. அரசியல் சார்பு இல்லாமல், அரசு தலையிடாமல் ஒரு அமைப்பு அதுவும் தமிழ் நாட்டில் அமைய முடியும் என்கிற நம்பிக்கை நமக்கு இல்லை. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக அரசியல் வைத்துக் கொண்டு தான் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அரசியல் பற்று இல்லாதவர்கள் யார் என்பதுதான் நம்மால் கண்டுபிடிக்க முடியாத ஒன்று, அது மிகச் சிரமமான காரியம். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட ஒரு பெரிய முயற்சியில் நாம் இறங்கத் தேவையில்லை.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : அரசுப் பள்ளிக்கூடங்களிலேயே இப்போது பல குறைகள் இருக்கின்றன. கல்வியை எடுத்துக்கொண்டால், கல்வித் துறை, உள்ளாட்சித் துறை, வனத் துறை, வணிக வரித் துறை,

1981 மார்ச் 7]

பிற்பட்டோர் நலத் துறை, அரிசன நலத் துறை இப்படி பல்வேறு துறைகள் பள்ளிக்கூடங்களை நடத்துகின்ற காரணத்தால், பலவிதமான நிர்வாகச் சிக்கல்கள் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. இப்போது உள்ளாட்சித் துறைப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரை, அரசின் கல்வித் துறையினுடைய கட்டுப் பாட்டில் கொண்டுவர முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இப்போது பல்வேறு துறைகளில் இருக்கின்ற அரிசனப் பள்ளிகள், பிற்பட்டோர் நலத் துறைப் பள்ளிகள், வனத் துறைப் பள்ளிகள் இப்படிப்பட்ட பல்வேறு துறைகளில் நடத்தப்படுகின்ற பள்ளிகளை எல்லாம் அரசின் கல்வித் துறையினுடைய நேரடி நிர்வாகத்தின்கீழ் கொண்டு வந்தால், இப்படிப்பட்ட சிக்கல்கள் ஏற்படாமல் நல்ல பலன் ஏற்பட வாய்ப்பாக இருக்கும். இதுபற்றி மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் பரிசீலனை செய்வார்களா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : அரசே எல்லாப் பள்ளிகளையும் ஏற்று நடத்த வேண்டும் என்பதில் எந்தவிதமான கருத்து வேறுபாடும் இல்லை. ஆனால் பிரச்சினைகள் வருகின்றபோது, இப்போது நாம் முழுமையாகத் தலையிட முடியாமல் இருக்கிறது. ஊராட்சி ஒன்றியத்தினுடைய நிர்வாகத்தில் இருக்கின்ற அனைத்துப் பள்ளிகளினுடைய ஆசிரியர்களையும் அரசு ஊழியர்களாக ஆக்க வேண்டுமென்று நாம் முனைந்தபோது, ஆசிரியர்களுடைய சங்கங்கள் ஆசிரியர்களை அரசு ஊழியர்களாக ஆக்குவதோடு அந்தப் பள்ளிகளையும் அரசே எடுக்க வேண்டுமென்கிற கோரிக்கையையும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, அந்த அடிப்படையில் முடிவெடுத்தால், முதன் முறையாக ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிகள் எல்லாம் அரசின் நிர்வாகத் திற்குள் வருகின்றன. இப்போதே கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் இருக்கின்ற எல்லா தொடக்கப் பள்ளிகளும் அரசின் நிர்வாகத்தில் தான் இருக்கின்றன. வருங்காலத்தில் அந்த நிலைமை தமிழ் நாடு பூராவும் வரும். அப்படி வருகின்றபோது, அதற்குத் தேவையான, தனியான நிர்வாக அமைப்பு ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டிய அவசியம் அரசுக்கு வரும். அது நிச்சயமாக ஏற்படுத்தப்படும். அதை ஏற்படுத்திய பிறகு பள்ளிகளை எல்லாம் எடுப்பது ஒன்றும் கடினமாக இருக்காது. ஆகவே அப்போது மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்லுகிற கருத்தினைப் பரிசீலனை செய்யலாம்.

திரு. பா. ரா. தாமஸ் : அனைத்துப் பள்ளிகளையும் அரசே ஏற்று நடத்தி வாரியம் ஒன்று அமைக்கப்பட வேண்டுமென்ற கருத்தே தனியார் பள்ளிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்குப் பணிப் பாதுகாப்பு இல்லையென்ற காரணத்தால்தான் உருவானது. இப்போதிருக்கின்ற சட்டப்படி கூட முறையாக அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு தரப்படவில்லை. அந்த முறையில் இப்போது இருக்கக்கூடிய சட்டத்தை முழுமையாக ஆசிரியர்களுக்கு முழுப் பாதுகாப்பு

[1981 மார்ச் 7]

அளிக்கக்கூடிய முறையில் திருத்தி அமைத்து விட்டாலே வாரியம் அமைக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கை வராது. இது குறித்து மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களுடைய கருத்து என்ன?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : நமக்கு இருக்கிற முக்கியமான பிரச்சினைகள் இரண்டு. நல்ல கல்வியை, தரமான கல்வியை, எல்லோருக்கும் தர விரும்புகின்ற முயற்சி என்பது ஒன்று. ஆசிரியர்களுக்கு நல்ல பணிப் பாதுகாப்பு தருவது என்பது இன்னொன்று. இரண்டு கருத்துக்களையும் இணைத்து, அரசே இதைச் செய்ய வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை இந்தக் கேள்வியை எழுப்பியிருப்பதன் மூலம், ஆசிரியர்களுடைய சங்கங்களெல்லாம், மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இரண்டையும் பற்றி இப்போது நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆசிரியர்களுக்குப் பணிப் பாதுகாப்பு என்பதைப் பொறுத்தவரை, முழுமையாக அதைத் தர பல்வேறு நடவடிக்கைகளை அரசு எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த நடவடிக்கை மூலம் நிச்சயம் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கிடைக்கும். அதற்காக வேண்டி எல்லாப் பள்ளிகளையும் அரசே எடுக்க வேண்டிய சூழ்நிலை இப்போது இல்லை.

டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம் : இப்படி வாரியம் அமைத்து எல்லாப் பள்ளிகளையும் அரசே எடுக்க வேண்டுமென்கிற கோரிக்கையைப் பொறுத்தவரையில், மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் நலன் கருதி ஆசிரியர் வாரியம் என்றும் மாணவர் வாரியம் என்றும் இரண்டு வாரியங்களை அமைத்தால், இருவரும் ஒருவரையொருவர் வாரிவிடாமல் இருக்க அது வாய்ப்பாக இருக்கும். அந்த வகையில் அரசு இதைப்பற்றி யோசிக்குமா? (சிரிப்பு)

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : ஆசிரியர் நலன் கருதி, மாணவர் நலன் கருதி அரசு இப்போதே பல்வேறு நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே மாண்புமிகு உறுப்பினர் சொன்ன பிரச்சினைக்கே இடமில்லை.

நக்சலைட் கைதிகள்.

* 124 வினா.—**திரு. ம. சங்கரலிங்கம் :** மாண்புமிகு கூட்டுறவு-சட்ட அமைச்சர் அவர்கள் கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்குப் பதிலளிக்க வேண்டுகிறேன்—

(அ) 1980, ஜூலை மாதம் முடிய தமிழ்நாட்டு சிறைகளில் எத்தனை நக்சலைட் கைதிகள் இருக்கிறார்கள்?

1981 மார்ச் 7]

(இ) அவர்களில் எத்தனை பேர் தமிழ்நாட்டைச் சார்ந்தவர்கள்?

(உ) அவர்களில் (1) மூன்று மாதங்களுக்குள் (2) மூன்று வருடங்களுக்கு முன் கைது செய்யப்பட்டவர்கள் எத்தனை பேர்?

(எ) அவர்கள்மீது வழக்குகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளனவா?

(ஐ) ஆம் எனில், அவ்வழக்குகளின் முடிவு என்ன?

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : (அ) தண்டனை சிறைவாசிகள்—21. விசாரணை சிறைவாசிகள்—15.

(இ) அனைவரும் தமிழ்நாட்டைச் சார்ந்தவர்கள்.

(உ) (1) 8 விசாரணை சிறைவாசிகள்.

(2) 16 தண்டனை பெற்றவர்கள்.

(எ) ஆம்.

(ஐ) விசாரணையில் உள்ளவர்கள் மீதுள்ள வழக்குகள் பற்றி விசாரணை நடைபெற்று வருகின்றது. தண்டனைக் கைதிகள், நீதிமன்றங்களால் அளிக்கப்பட்ட தண்டனையை அனுபவித்து வருகிறார்கள்.

(முற்பகல் 10-50)

திரு. ம. சங்கரலிங்கம் : விசாரணைக் கைதிகள் 15, தண்டனைக் கைதிகள் 21 என்றும் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொன்னார்கள். இந்த விசாரணை எவ்வளவு காலமாக நடந்துகொண்டிருக்கிறது? இவர்களிலே, கொலைக் குற்றத்திற்கும், கொள்ளைக் குற்றத்திற்கும் உரியவர்கள் எத்தனை பேர்?

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : ரிமான்ட் பிரிசனர்களைப் பொறுத்த வரையில், 8 பேரில் 31—5—1980-ல் செல்வன் என்பவரும், 30—5—1980-ல் காசி என்பவரும், 30—5—1980-ல் சுவாமிநாதன், 18—6—1980-ல் சின்னராஜ், 1—7—1980-ல் கிருஷ்ணன், 1—7—1980-ல் வரதன், 1—7—1980-ல் நெடுஞ்செழியன், 25—7—1980-ல் செல்வன் என இவர்கள் ரிமான்ட் செய்யப்பட்டு செக்ஷன் 302, 286 ஐ.பி.சி.-யின் கீழ் விசாரணை நடைபெற்று வருகிறது.

திரு. ம. சங்கரலிங்கம் : நக்சலைட்டுகள் தமிழ் நாட்டில் எந்தச் சூழ்நிலையில் உருவாகிறார்கள்? அதைத் தவிர்க்க அரசு என்ன நடவடிக்கைகள் எடுத்திருக்கிறது? அந்தச் சூழ்நிலையைத் தவிர்க்க ஏதாவது ஆய்வு தனியாக, விஞ்ஞான ரீதியாகச் செய்யப்பட்டுள்ளதா?

[1981 மார்ச் 7]

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : இதை ஒரு தனிப்பட்ட கேள்வியாக மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் போட வேண்டும். இது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுடைய போர்ட்டிப்போஸியோவிலே வருகிறது. இதை ஒரு சமுதாயப் பிரச்சினையாகக் கருதி அரசு நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறது.

திரு. க. இராமமூர்த்தி : இந்த நக்சலைட் கைதிகளில் எத்தனை பேர் மீது (charge sheet) சார்ஜ் ஷீட் போடப்பட்டிருக்கிறது? எத்தனை பேர் மீது இதுவரை சார்ஜ் ஷீட் போடப்படவில்லை? போடப்பட்டவர்கள் மீது (I.P.C.) எந்தெந்த செக்ஷன்களின்படி வழக்குத் தொடரப்பட்டிருக்கிறது? எஃப்.ஐ.ஆர். (F.I.R.) என்ற அளவிலே இருந்துகொண்டிருக்கும் வழக்குகளிலே எந்தெந்தக் குற்றங்களுக்கு வழக்குப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது?

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : நான் முன்னரே கூறிய எட்டு விசாரணைக் கைதிகள் மீதும் சார்ஜ் ஷீட் போடப்பட்டு 302, 286 ஐ.பி.சி.-யின்படி வழக்கு நடைபெறுகிறது.

திரு. ஈ. எஸ். வெங்கடேசன் : நக்சலைட்டுகள் என்பவர்கள் யார்? அப்படி அவர்களுக்குப் பெயர் வசக் காரணம் என்ன?

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் இல்லை.

திரு. சோ. ஆறுமுகம் : சென்ற ஆண்டு திருப்பத்தூரிலே நடைபெற்ற சம்பவம் ஒன்றில் ஒரு பேசுலிஸ் அதிகாரியும், காவலர்களும் இறந்த பிறகு வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் போலீசார் எடுத்த நடவடிக்கையின்படி, எவ்வளவு பேர் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள்? மேலும் நக்சலைட்டுகள் என்று கருதி கைது செய்து சிறையிலே வைத்த பிறகு, இரண்டு-மூன்று ஆண்டு காலம் சிறையிலே இருந்து, வழக்கு முடிந்து சிறைக்கு வெளியே வரும்போது, வேறு வழக்கு இருக்கிறது என்று சொல்லி மீண்டும் அவர்கள் கைது செய்யப் படுகிறார்கள். இதனால் அவர்கள் தீவிரவாதிகளாகக் கூடிய சூழ்நிலைகள் உருவாகின்றன. ஆகவே, இரண்டு-மூன்று ஆண்டு காலம் அவர்கள் சிறையிலே இருக்கும்போதே அவர்கள் மீது வேறு வழக்கு ஏதாவது இருக்கிறதா என்று ஆராய்ந்து, அவர்கள் மீது இருக்கும் வழக்குகளை முடிக்க துரித நடவடிக்கை எடுக்கும் விதத்தில் இந்த அரசு நடவடிக்கை எடுக்குமா?

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : திருப்பத்தூர் நிகழ்ச்சியில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் பற்றிய தனிக் குறிப்பு என்னிடத்திலே இப்போது இல்லை. மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் கூறியது போல—சிறையிலே இருந்து விடுதலையாகி வெளியே சென்றவர்கள் மீது மீண்டும் வழக்குகள்

1981 மார்ச் 7]

தொடரப்படுகின்றன என்று சொன்ன கருத்து பற்றிய தகவல் இப்போது என்னிடத்திலே இல்லை. இருந்தாலும், நக்சலைட்டுகள் பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரையில், இதை ஒரு 'சோஷியல் ப்ராபிள்'-மாகக் கூட கருத்தில் கொண்டு இந்தப் பிரச்சினைக்கு ஒரு பரிகாரம் தேட வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் அரசு நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறது.

டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம் : “ஜெயிலுக்குப் போய் வந்த சிரேஷ்ட மக்களை சீர்திருத்த வேண்டும்” என்று கலைவாணர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதுபோல, இந்த நக்சலைட்டுகள் சீர்திருத்தம் அடைகிறார்களா? அவர்களைச் சீர்திருத்த இந்த அரசு நடவடிக்கை எடுக்கிறதா?

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : அவர்களைச் சீர்திருத்த வேண்டும் என்ற அடிப்படையிலேதான் அரசின் அணுகுமுறை-நடவடிக்கைகள் இருக்கின்றன.

திரு. க. இராமமூர்த்தி : சிறையிலே இருப்பவர்களில் எட்டு பேர் மீதுதான் சார்ஜ் ஷீட் போடப்பட்டிருக்கிறது என்று மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் தகவல் கொடுத்தார்கள். இதுவரை சார்ஜ் ஷீட் போடப்படாதவர்கள் உண்மையிலேயே நக்சலைட்டுகள்தானா? அல்லது அவர்கள் நக்சலைட்டுகைதிகள் என்ற பெயரிலே வேறு காரணங்களுக்காக சிறையிலே வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்களா? இந்தக் காலதாமதத்திற்கு அதுவும் ஒரு காரணமா என அரசு பரிசீலித்ததா?

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : நக்சலைட்டுகள் என்ற தீவிரவாதிகள் வரிசைக்கு வராதவர்கள் அந்தப் பிரிவுக்குப் போகக்கூடாது என்று அரசு எச்சரிக்கையாக இருக்கிறது. அதன் காரணமாகத்தான் இது குறித்துப் புலன் விசாரணை செய்யப்படுகிறது. அந்த அடிப்படையிலே வழக்குப் பதிவு செய்யப்படுவதால், இந்தக் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. நிரபராதிகள் யாரும் அத்தகைய பிரிவுக்கு உள்ளே வரக்கூடாது என்ற அடிப்படையிலேதான், அந்த நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : உள்ளே சென்ற பிறகு—குறிப்பாக எங்களுடைய கட்சியைச் சார்ந்தவர் கூட அங்கே இருக்கிறார்—அவர்கள் தாங்கள் நக்சலைட்டுகள் அல்லாதவர்கள் என்று அறிவித்தாலுங்கூட, அரசு ‘நீங்கள் நக்சலைட்டுகள்’ என்று சொல்லி தொடர்ந்து அவர்களைக் கண்காணிக்கும் நடவடிக்கையைக் கைவிடுமா?

[1981 மார்ச் 7]

மாண்புமிகு திரு. சி. பொன்னையன் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுடைய இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று கூட திருச்சி சிறையிலே இருப்பவர் ஒருவர் மனு கொடுத்து—ஆரம்பத்திலே அவர் நக்சலைட் என்று புலனாய்வுத் துறை கூறியபோதும்—பிறகு அவர் நக்சலைட் அல்ல, திருந்தி விட்டார் என்று அறிந்து, அந்தப் பிரிவிலே இருந்து நீக்கி அவருக்கு அந்த அடிப்படையிலே சலுகை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

குரோம் லெதர் கம்பெனி.

* 125 வினா.—திரு. ப. மாணிக்கம் : மாண்புமிகு தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்குப் பதிலளிக்க வேண்டுகிறேன்—

(அ) குரோம்பேட்டையில் உள்ள குரோம் லெதர் கம்பெனியைத் திறக்க, அரசு என்ன நடவடிக்கை எடுத்துள்ளது?

(இ) அரசே எடுத்து நடத்தும் உத்தேசம் ஏதும் உள்ளதா?

மாண்புமிகு திரு. க. திருநாவுக்கரசு : (அ) நிறுவனத்தை இயங்கச் செய்ய மாநில அரசு எடுத்த முயற்சிகள் பயனளிக்காததால், குரோம் லெதர் கம்பெனியின் நிர்வாகத்தை மேற்கொண்டு மீண்டும் இயங்கச் செய்யுமாறு மைய அரசு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. இதன் தொடர்பாக மைய அரசு தொழில்மைச்சகத்தின் கட்டுதல் செயலாளர் மற்றும் இந்திய தோல் நிறுவனத்தின் தலைவர் ஆகியோர் தலைமையில் இந்திய மத்திய வங்கி, நிறுவனம், மையத் தோல் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், மாநில அரசு அதிகாரிகள் ஆகியவர்களுடன் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தப்பட்டன. ஆனால் மைய அரசு இந்நிறுவனத்தின் நிர்வாகத்தை தான் மேற்கொள்ள இயலாது என தற்போது தெரிவித்துள்ளது. ஆனாலும் மாநில அரசு இதுபற்றி மைய அரசிடம் வலியுறுத்தி வருகிறது.

(இ) இல்லை.

திரு. க. இராமமூர்த்தி : நம்முடைய மாநிலத்திலே மூடப்பட்டிருக்கிற எந்தெந்தத் தொழில்களையெல்லாம் மத்திய அரசு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று நமது அரசு ஏதாவது கணக்கு எடுத்திருக்கிறதா? அப்படி எந்தத் தொழிலை எடுக்க வேண்டும், அதற்கு எவ்வளவு முதலீட்டை மத்திய அரசு செய்ய வேண்டும் என்று நமது அரசு ஒவ்வொரு ஆண்டும் தகவல் ஏதும் தயாரித்துக் கொண்டிருக்கிறதா?

1981 மார்ச் 7]

மாண்புமிகு திரு. சு. திருநாவுக்கரசு : இந்த நிறுவனத்தைப் பொறுத்த வரையில், இது லாபகரமாக நடைபெற வேண்டும் என்று சொன்னால், அதற்கு ஒரு கோடி ரூபாய் வரையில் நடைமுறை மூலதனமாகக் கொடுத்தால் தான், அதை நடத்த முடியும் என்று மத்திய தோல் ஆராய்ச்சிக் கழகம் தெரிவித்திருக்கிறது. நம்முடைய நிதியாதாரத்தைக் கொண்டு முடியிருக்கிற நிறுவனத்தை நடத்த முடியாது என்ற நிலை வரும்போதெல்லாம், மத்திய அரசை நாம் அணுகுகிறோம். இதற்கென்று ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட நடைமுறை இல்லை. உச்சவரம்பும் இல்லை. நம்மாலே முடியாவிட்டால், மத்திய அரசைக் கேட்கிறோம்.

(முற்பகல் 11-00)

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : அந்தத் தொழிற்சாலையில் 900 தொழிலாளர்கள் பணியாற்றி வந்தார்கள். ஆனால் கடந்த 3 ஆண்டுகளாக அத்தொழிற்சாலை மூடப்பட்ட நிலையிலிருக்கிறது. மூடப்பட்டதற்குக் காரணம் தொழிலில் ஏற்பட்ட நட்டமல்ல. அந்தத் தொழிலை நடத்துபவர் ஏற்றுமதி செய்வதாகச் சொன்ன பொருள்களைச் சரியான முறையில், சரியான தரத்தில் அனுப்பாததால் நட்டம் ஏற்பட்டு, தொழிற்சாலை மூடப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத் தொழிற்சாலையில் உள்ள மெஷினிகள் நல்ல நிலையில் உள்ளன. அங்கே உற்பத்தியாகும் பொருள்களுக்கு சர்வதேச மார்க்கெட்டில் நல்ல டிமாண்டு இருக்கிறது. எனவே அந்தத் தொழிற்சாலையை மத்திய அரசு ஏற்று நடத்த முன்வராவிட்டாலும், மாநில அரசே அந்தத் தொழிற்சாலையை தன் பொறுப்பில் ஏற்று, 900 தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிப்பதுடன் உற்பத்தியாகும் பொருளை நல்ல லாபத்திற்கு ஏற்றுமதி செய்ய வாய்ப்பிருப்பதால், இது குறித்து அரசு மறுபரிசீலனை செய்ய முன்வருமா?

மாண்புமிகு திரு. சு. திருநாவுக்கரசு : நட்டம் எந்தக் காரணத்தால் ஏற்பட்டது என்பதல்ல பிரச்சினை. தற்போது மூடப்பட்டுள்ள நிலையில் உள்ள அந்தத் தொழிற்சாலையைத் திரும்பச் செயல்படச் செய்ய வேண்டுமென்றால், அதற்கு நடைமுறை மூலதனமாக சுமார் ஒரு கோடி ரூபாய் அளவுக்கு முதலீடு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அப்போதுதான் அந்தத் தொழிற்சாலையை லாபகரமாக நடத்த முடியும் என்ற நிலை இருக்கிறது. ஆனால் மாநில அரசைப் பொறுத்தவரையில், தன்னுடைய நிதியாதாரத்தில் இதைச் செய்ய முடியாது என்ற நிலையில்தான், மத்திய அரசிடம் நாம் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வருகிறோம். மத்திய தொழிலமைச்சர் அவர்களுக்கும், மத்திய நிதியமைச்சர் அவர்களுக்கும் கடிதங்கள் மூலமாக வேண்டுகோள் விடுத்திருக்கிறோம். அதிகாரிகள் மூலமாகவும் நாம் தொடர்ந்து

[1981 மார்ச் 7]

வலியுறுத்தி வருகிறோம். இன்னும் டெல்லிக்குப் போகிறபோது மத்திய அமைச்சர்களைச் சந்தித்து அவர்களின் உதவியை மேற்கொண்டும் நாட இருக்கிறோம்.

திரு. க. இராமமூர்த்தி : ஏறத்தாழ 1000 தொழிலாளர்கள் பணியாற்றிய ஒரு பெரிய தொழிற்சாலை இன்றைக்கு மூடப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தொழிற்சாலையைத் துவங்குவதற்கு முன்பு அந்தத் தொழிற்சாலையை நடத்த விண்ணப்பித்துக் கொண்டவருக்கு அதனை நடத்த தகுதி இருக்கிறதா, அவரால் நடத்த முடியுமா என்பதைப்பற்றி அரசு பரிசீலனை செய்ததா? அரசாங்கம் கடன் தருகிறபோதும், அல்லது கடனுக்குச் சிபாரிசு செய்யும் போதும், அத்தொழிலை நடத்துகிறவர்களைச் சரியாகக் கண்காணித்தது உண்டா? இப்படி Defective licensing and defective grant of loans. ஏதாவது இருந்திருக்கிறதா? பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு மாற்று ஏற்பாடு ஏதாவது செய்ய அரசு முன்வருமா?

மாண்புமிகு திரு. சு. திருநாவுக்கரசு : அந்த நிறுவனம் மூடப்பட்டு 3 ஆண்டுகளாகிவிட்டன. அதற்கு எப்போது லைசென்ஸ் வழங்கப்பட்டது என்பது போன்ற விவரங்கள் இப்போது என்னிடம் இல்லை. மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களைப் போன்றே நானும் மனப்பூர்வமாக ஒன்றை நம்புகிறேன். அதாவது மத்திய அரசு இதில் விளைவில் தலையிட்டு வேலையிழந்திருக்கும் அந்தத் தொழிலாளர்கள் மீண்டும் பணியில்மர்த்தப்படும் அளவுக்கு உதவி செய்யும் என்றுதான் நம்புகிறேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களும் தமக்கு இருக்கிற செல்வாக்கை மத்திய அரசு அளவில் பயன்படுத்தி, வேலையிழந்துள்ள 1000 தொழிலாளர்களுக்கு வாழ்வளிக்க உதவிட வேண்டுகிறேன்.

திரு. ஜே. எம். மியாகான் : அந்தத் தொழிற்சாலையை திருநாகப்பச் செட்டியார் அவர்கள் ரூபாய் 38 லட்சத்திற்கு வாங்கும்போது அதில் நிறைய இயந்திரங்கள் இருந்தன. கடந்த 3 ஆண்டுகளாக அந்தத் தொழிற்சாலை மூடப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தத் தொழிற்சாலையில் உள்ள இயந்திரங்கள் பழுதடைந்துவிட்டதால், அதைத் திரும்ப ஆரம்பிக்க முடியவில்லையா அல்லது இயந்திரங்களையே விற்றுவிட்டார்கள் என்பதால் ஆரம்பிக்க முடியவில்லையா அல்லது அந்தத் தொழிலதிபருக்கு ஏற்பட்ட கடன் சுமை காரணமாக ஆரம்பிக்கப்பட முடியவில்லையா? எந்தக் காரணத்தால் திரும்ப அந்தத் தொழிற்சாலையை நடத்த முடியவில்லை என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் அறிவிப்பார்களா?

மாண்புமிகு திரு. சு. திருநாவுக்கரசு : அந்தத் தொழிற்சாலை மூடப்பட்டதற்கான முக்கியமான காரணங்களில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் குறிப்பிட்ட காரணங்களும் உண்டு. அது மட்டுமல்ல, தவறான மாணேஜ்

1981 மார்ச் 7]

மேண்ட் காரணமாக அது மூடப்பட்டிருக்கிறது என்பதும் உண்மை. ஆனால் இப்போது நமக்கிருக்கிற பிரச்சினையெல்லாம் அதை மீண்டும் எப்படி எடுத்து நடத்துவது என்பதுதான். அதைப் பொறுத்த வரையில், மத்திய அரசு தலையிட்டு, அந்தப் புரமோட்டரை மாற்றிவிட்டு வேறு ஒருவரை வைத்து நடத்துவது நல்லது. மத்திய அரசு அதைச் செய்ய வேண்டும் என்றுதான் வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம்.

டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம் : இந்தத் தொழிற்சாலையை திரும்ப நடத்துவது குறித்து மத்திய அரசுக்குழு ஆராய்ந்து எந்த அடிப்படையில் ஏற்று நடத்துவது சரியில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறதா? பண முதலீட்டின் அடிப்படையில் மத்திய அரசு அதை மறுக்கிறதா? தொழிலாளர்களின் வேலை வாய்ப்பை முன்வைத்து மாநில அரசு தொடர்ந்து மத்திய அரசை வற்புறுத்துமா? மத்திய அரசு இன்னின்ன தொழிற்சாலைகளை ஏற்று நடத்தலாம் என்று ஏதேனும் வரையறைகள் வைத்திருக்கிறதா?

மாண்புமிகு திரு சு. திருநாவுக்கரசு : நான் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டதைப் போல, இதற்கென்று மத்திய அரசின் தனிப்பட்ட வரைமுறைகள் ஏதுமில்லை. நம்மைப் பொறுத்தவரை, நாம் மத்திய அரசே இந்தத் தொழிற்சாலையை ஏற்று நடத்த வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி வருகிறோம். இனியும் தொடர்ந்து அதை வலியுறுத்துவோம்.

திரு சு. இராமமூர்த்தி : இந்தத் தொழிற்சாலை மூடப்பட்ட பிறகு, இதிலிருந்து மேஷினர்கள் அப்புறப்படுத்தப்பட்டதாகத் தகவல் வெளியாகி யிருக்கிறது . . .

மாண்புமிகு திரு சு. திருநாவுக்கரசு : இந்தக் கருத்து சரியல்ல. மாண்புமிகு உறுப்பினர் பேசும்போது, இயந்திரங்களை ஏற்கெனவே விற்று விட்டார்கள் என்றுதான் குறிப்பிட்டார். மூடப்பட்ட பிறகு அந்தத் தொழிற்சாலையின் இயந்திரங்கள் விற்கப்பட்டதாகத் தகவலில்லை. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு இராமமூர்த்தி அவர்கள் தவறாக மாற்றிச் சொல்கிறார். அந்தத் தொழிற்சாலை மூடப்பட்ட பிறகு அங்குள்ள இயந்திரங்கள் கடத்தப் பட்டதாகவோ, விற்கப்பட்டதாகவோ எனக்கு எந்தத் தகவலும் இல்லை. அப்படி நடப்பதற்கும் நிச்சயமாக வழியில்லை. அதற்கு முன்பு வேண்டுமானால் நடந்திருக்கலாம். மானேஜ்மெண்ட் தரப்பில் தவறுகள் நடந்திருக்கின்ற காரணத்தால்தான், அந்தத் தொழிலை லாபகரமாக நடத்த முடியாமல் போய்விட்டது. லாபகரமாக நடத்தப்பட்டு வந்த தொழிற்சாலை மூடப்படும்

[1981 மார்ச் 7]

நிலைக்கும் வந்தது. ஆக அதன் அடிப்படையில் பார்க்கிறபோதுதான், அப்படி நடந்திருக்கலாம் என்ற யூகத்தின் அடிப்படையில் ஏற்றுக் கொள்கிறோமே தவிர, வேறு எந்த அடிப்படையிலும் அல்ல.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: வினாக்கள்—விடைகள் முடிவுற்றன.

(குறிப்பு — ஓர் உரையின் தொடக்கத்தில் இடப்பட்டிருக்கும் உடுக்குறி (*) அவ்வுரை உறுப்பினரால் சரிபார்க்கப்பட்டது என்பதைக் குறிக்கும்.)

2. ஒத்தி வைப்புத் தீர்மானம்.

டாக்டர் அம்பேத்கார் அரசினர் கலைக் கல்லூரி மாணவர்கள் 18 அம்சக் கோரிக்கைகளை வலியுறுத்தி வேலை நிறுத்தம் மேற்கொண்டிருப்பது குறித்து.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திருவாளர்கள் சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன், பா. ரா. தாமஸ் மற்றும் செல்வி அ. லீலாவதி ஆகியோர், டாக்டர் அம்பேத்கார் அரசினர் கலைக் கல்லூரி மாணவர்கள் 18 அம்சக் கோரிக்கைகளை வலியுறுத்தி போராட்டமும், வேலை நிறுத்தமும் மேற்கொண்டிருப்பதைக் குறித்து ஓர் ஒத்தி வைப்புத் தீர்மானத் திற்கான முன்னறிவிப்புக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அது எவ்வாறு ஒத்தி வைப்புத் தீர்மான விதிகளின் கீழ் வருகிறது என்பதைச் சுருக்கமாக விளக்கக் கோருகிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்களும் இது குறித்து ஓர் கவன ஈர்ப்புத் தீர்மானம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். எனவே அவரும் இது குறித்து கருத்து தெரிவிக்கலாம் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, சென்னை வியாசர்பாடியில் உள்ள டாக்டர் அம்பேத்கார் அரசினர் கலைக் கல்லூரியின் மாணவர்கள் தங்களின் 18 அம்சக் கோரிக்கைகளை வலியுறுத்தி, கடந்த 10 நாட்களாக நேரடி நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். கல்லூரி வளாகத்திற்குள் இருக்கும் காலியிடத்தைப் பொது மக்கள் பொது கழிப்பிடமாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள். அங்கே குப்பை கொட்டுகிறார்கள், அசுத்த நீர் கல்லூரி வளாகத்திற்குள்ளேயே வருகிறது. இந்தகைய சூழ்நிலைகள் அதிருப்தியை உருவாக்குகின்றன. எனவே அந்தக் கல்லூரிக்கு ஒரு சுற்றுச் சுவர் கட்ட வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறார்கள்.

அதோடு கல்லூரிக்கு 28 ஏக்கர் நிலப்பரப்பு இருக்கிறது. அங்கே ஒரு விளையாட்டு மைதானம் கட்ட வசதியிருக்கிறது. அதை அமைத்துத் தர வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். மேலும் அங்கே இருப்பதே ஒரே ஒரு

1981 மார்ச் 7]

[திரு. சி. ரா. லட்சுமிகாந்தன்]

கட்டிடம்தான். அதில் வகுப்புகள் நடத்த வசதிகள் கிடையாது. ஆகவே, கல்விக்கு ஏற்ற சூழ்நிலை நிலவவில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்படி முக்கியமான 6 கோரிக்கைகளின் அடிப்படையிலே இன்றையதினம் நேரடி நடவடிக்கையைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள். அரசுக்கு மனுக்கள் அனுப்பியும் இவை குறித்து எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. கல்லூரிக்குச் சொந்தமான விளையாட்டு மைதானம் கட்டுவதற்காகத் என்று இருந்த ரூ 2½ லட்சத்தை திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டுவீட்டார்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இது எந்த அளவுக்கு உண்மை என்பது எனக்குத் தெரியாது.

இவ்வாறு பல வகைகளிலும் அதிருப்தி ஏற்பட்டிருப்பதால், மாணவர்கள் நேரடி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். எனவே மாணவர்கள் வைத்துள்ள கோரிக்கைகளைத் தீர்ப்பதற்கான முறையில் அவைகளைக் குறித்து இங்கே விரிவான முறையில் விவாதம் நடத்தி அவர்களின் பிரச்சினைகளுக்கு ஓர் தீர்வு கண்டு, விரைவில் அந்தக் கல்லூரியைத் திறப்பதற்கான சூழ்நிலையை உருவாக்குவதற்கு உதவியாக, சட்டமன்ற மேலவையின் இன்றைய நடவடிக்கைகளை ஒத்தி வைத்து, இப்பொருள் குறித்து விவாதிக்க அனுமதியளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டு அமர்கிறேன்.

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்: மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, டாக்டர் அம்பேத்கார் அரசினர் கலைக் கல்லூரியின் மாணவர்கள் ஏறத்தாழ 20-க்கும் மேற்பட்ட கோரிக்கைகளை முன்வைத்து நேரடி நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கோரிக்கைகள் அனைத்தும் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவதற்காக வைக்கப்பட்ட கோரிக்கைகளாகும். மாலை நேர வகுப்புகளை ஏற்படுத்த வேண்டும், தாலகம் தனிக் கட்டிட வசதியோடு இருக்க வேண்டும், கலையரங்கு வேண்டும், சிறுதுண்டிச் சாலை வேண்டும், ஆய்வகம் விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும், தாவர, விலங்கியல் காட்சிச்சாலை வேண்டும், மாணவர்களுக்கு என்.சி.சி. ஏற்படுத்த வேண்டும், அதோடு அந்தக் கல்லூரிக்கு வருகிற வழித்தடம்—மேயின் ரோடிவருந்து தற்போது வரும் வழித்தடம் சரியாக இல்லை—சரியான பாதை வசதியோடு இருக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட கோரிக்கைகளைக் குறித்து அரசு மெத்தனமாக இல்லாமல் உடனடியாக உரிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தவும் அதற்கு என்னென்ன வழிவகைகள் இருக்கின்றன என்பதை ஆய்வு செய்வதற்கும் வசதியாக அவையின் இன்றைய அலுவல்களை ஒத்தி வைத்து, இப்பொருள் குறித்து விவாதிக்க அனுமதி அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

316 டாக்டர் அம்பேத்கார் அரசினர் கலைக் கல்லூரி மாணவர்கள்
18 அம்சக் கோரிக்கைகளை வலியுறுத்தி வேலைநிறுத்தம்
மேற்கொண்டிருப்பது குறித்து

[1981 மார்ச் 7]

(முற்க்கல் 11-10)

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, அம்பேத்கார் கலைக் கல்லூரி மாணவர்கள் தங்கள் கல்லூரிக்குச் சுற்றுச் சுவர் இல்லாததால், கல்லூரிக்கு அருகில் குடியிருப்பவர்கள் இக் கல்லூரிப் பரப்பினை ஒரு பொதுவழியாக உபயோகப் படுத்துவதுடன், கழிப்பிடமாகவும், சலவைத் தொழிலாளர்கள் இக்கல்லூரியின் தாழ்வான நிலப் பரப்பில் தேங்கியுள்ள நீரில் துணிகளைத் துவைக்கவும், அவற்றை அதற்கு அருகிலேயே உலர வைக்கவும் உபயோகப்படுத்துகின்றனர் என்றும், மேலும் இக்கல்லூரியின் நிலப்பரப்பின் ஓரத்தில் அனுமதியின்றி குடிசைகளைப் போட்டுக்கொண்டு இக்கல்லூரி நிலத்தை ஆக்கிரமிக்கவும் செய்கின்றனர்; இதனால் இக்கல்லூரியின் சுற்றுப்புற சுகாதார நிலை பாதிக்கப்பட்டு வருகிறது என்றும் தெரிவித்து கல்லூரிக்கும் சுற்றுச்சுவர் கட்டித் தர வேண்டும் என்று கோரியுள்ளார்கள். தனியாக, விளையாட்டு மைதானம், நூலகம், கல்லூரி முகப்பில் பெயர் வளைவு, சைக்கிள் கொட்டகை, சிற்றுண்டிச்சாலை, குடிநீர் வசதி, கல்லூரியின் கட்டிடத்தை விரிவுபடுத்துதல், மேலும் சில வகுப்புகளை ஏற்படுத்துதல், கல்லூரிக்கருகில் பஸ் நிலையம் அமைத்தல், அண்ணாநகர், விவேகானந்தா இல்லம், சைதாப்பேட்டை போன்ற இடங்களுக்கு நேரடி பஸ் வசதி போன்ற வசதிகள் வேண்டுமென்று கோரியுள்ளார்கள்.

கல்லூரிக்கு சுற்றுச்சுவர் கட்டுவது : அந்தப் பகுதியில் உள்ள மக்கள் உட்புகுந்து ஆக்கிரமிப்பதையும், அசுத்தப்படுத்துவதையும் தடுக்க கல்லூரிக்குச் சுற்றுச் சுவர் கட்டுவது மிக அவசியமென்று கல்லூரி துணை இயக்குநர் தெரிவித்துள்ளார். ஆனால் பக்கச் சுற்றுச் சுவர் கட்டுவதற்கு பெருஞ் செலவாகும் என்பதால் கல்லூரிக்கு முன் நுழைவாயில் வளைவு, நுழைவுப் பாலம் ஆகியவை அமைக்கலாம் என்றும், மீதி பக்கங்களுக்கு பலமான முள் கம்பி வேலி போடலாம் என்றும், அதற்கான மதிப்பீட்டை பொதுப்பணித் துறையிடமிருந்து பெற்று உடனடியாக அரசுக்கு அனுப்பி வைப்பதாகவும் கூறியிருக்கிறார்.

கூடுதல் கட்டிடங்கள் கட்ட வேண்டுமென்றுள்ள கோரிக்கை மீது மாணவர்களின் குறைந்த எண்ணிக்கையைக் கருத்தில் கொண்டு பார்க்கும்போது தற்போதைக்குத் தேவையில்லை என்று தோன்றுகிறது.

1981-82 ஆம் ஆண்டு புதிதாக ஆரம்பிக்கப்படும் கணக்கு வகுப்புகளுக்கு மூன்று வகுப்பறைகளும், அரங்கத்திற்குப் பயன்படும்படி ஒரு பெரிய அறையும் தேவைப்படும். இந்தக் கோரிக்கை அடுத்த ஆண்டில் கவனிக்கப்படும்.

டாக்டர் அம்பேத்கார் அரசினர் கலைக் கல்லூரி மாணவர்கள் 317
18 அம்சக் கோரிக்கைகளை வலியுறுத்தி வேலைநிறுத்தம்
மேற்கொண்டிருப்பது குறித்து

1981 மார்ச் 7]

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

புதிய பாட வகுப்புகள் : ஒவ்வொரு கல்லூரிக்கும் ஒரே ஒரு புதிய பாடம் ஆரம்பிக்க அனுமதியளிக்க சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் தீர்மானித்துள்ளது. இதன்படி பி. எஸ்ஸி. கணக்கு வகுப்புகள் ஆரம்பிக்கும் திட்டம் அனுப்பப் பட்டுள்ளது.

நூலகம், சோதனைக் கூடம், விலங்கியல் துறைக்கான மியூசியம் ஆகிய வற்றில் தற்போது உள்ள வசதிகளை மேம்படுத்த கூடுதல் நிதி 1981-82-ல் ஒதுக்கப்படும்.

இக்கல்லூரிக்கு குடிநீர் வசதி, சைக்கிள் கொட்டகை, சிற்றுண்டிச்சாலை போன்ற வசதிகளைச் செய்து தருவதற்கு விவரமான அறிக்கை ஒன்றை கல்லூரி முதல்வரிடம் கல்லூரிக் கல்வி இயக்குநர் கேட்டுள்ளார்.

1981-82-ல் மேலும் கூடுதல் தொகை ஒதுக்கி ஆய்வகம், நூலகம் முதலிய வற்றில் சில வசதிகள் செய்து தர தக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

கூடுதலான பஸ் வசதிகளுக்காகப் பல்லவன் போக்குவரத்துக் கழக அதிகாரிகளைக் கேட்டுமாறு கல்லூரி முதல்வர் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறார். மாணவர்களின் எண்ணிக்கை குறைவாக இருப்பதால், சிற்றுண்டிச் சாலைக்குத் தனிக் கட்டிடம் தேவையில்லை என்றும் சிற்றுண்டிச் சாலையை ஒப்பந்தத் தில் ஏற்று நடத்த எவரும் முன்வரமாட்டார்கள் என்றும் கல்லூரிக் கல்வி இயக்குநர் தெரிவித்திருக்கிறார்.

மாலை நேரக் கல்லூரி என்.சி.சி. முதலியவைகள் ஆரம்பிப்பதுபற்றி பின்னர் கவனிக்கலாம்.

மாணவர்களின் நியாயமான கோரிக்கைகளை மெத்தனமாயிராது துரிதமாக நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு வருகிறதென்பது மேற்கண்டவைகளின் மூலம் தெளிவாகும்.

இதிலே இன்னுமொன்றைக் குறிப்பிட வேண்டியிருக்கிறது. குடிநீர் வசதி பற்றி உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று எனக்கு விவரம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதற்கடுத்த சுற்றுச்சுவர் கட்டுவதற்குப் பதிலாக முள் கம்பி வேலி போடுவதை மாற்ற வேண்டும் என்பது மாணவர்களுடைய முக்கியமான கோரிக்கை. இதைப் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அது மட்டுமல்லாமல், கல்லூரிக்கென்று இருக்கும் 28 ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் பொது மக்கள் சென்று பல்வேறு வகையாகப் பயன்படுத்தி கல்விச் சூழ்நிலையைக் கெடுக்கிறார்கள் என்பது ஒரு புறமிருக்க, கல்லூரியின் சொத்தாக

318 டாக்டர் அம்பேத்கார் அரசினர் கலைக் கல்லூரி மாணவர்கள்
18 அம்சக் கோரிக்கைகளை வலியுறுத்தி வேலைநிறுத்தம்
மேற்கொண்டிருப்பது குறித்து

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

[1981 மார்ச் 7]

இருக்கும் 28 ஏக்கரில் ஆறு ஏக்கருக்கு மேல் ஆக்கிரமிப்பு இருக்கிறது. இதை இப்படியே விட்டால், நாளடைவில் கல்லூரிக்கே இடம் இல்லையென்ற நிலை வந்துவிடும். பொது நன்மையைப் பார்க்கும்பொது, இதையெல்லாம் தடுக்க வேண்டும் என்பதில் அரசுக்குக் கருத்து வேறுபாடு இல்லை. சுற்றுச்சுவர் கட்டினால்தான் இதைத் தடுக்க முடியும் என்று மாணவர்கள் சொல்லும் கருத்தை உண்மை என்று எடுத்துக்கொள்ளுகிறோம். அந்த அடிப்படையிலே முன் வேலி என்பதை மாற்றி சுற்றுச்சுவர் கட்ட முடிவு எடுப்பதற்காக அரசு உடனடியாகப் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மேலும், இன்று தனி நபர் தீர்மானத்தை விவாதிக்க இருக்கிறோம். ஆகவே தனி உறுப்பினர் அலுவல்களை ஒத்திவைக்க வேண்டும் என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். தனி நபர் தீர்மானத்தை ஒத்திவைக்கக் கூடாது. அது ஒரு முக்கியமான தீர்மானம். ஆகவே அவையின் இதர நடவடிக்கைகளை ஒத்திவைக்கத் தேவையில்லை என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் அளித்த விளக்கத்திற்குப் பிறகு இப்பொழுது குறித்து விவாதிக்க அவையின் இதர நடவடிக்கைகளை ஒத்திவைக்கத் தேவையில்லை என்று கருதி என் அனுமதியை மறுக்கிறேன்.

3. தகவல் கோரல்.

(1) ஒத்திவைப்புத் தீர்மானம் குறித்து.

திரு. சோ. ஆறுமுகம்: நான் ஓர் ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தைக் கொடுத்திருந்தேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: அது பரிசீலனையில் இருக்கிறது.

திரு. சோ. ஆறுமுகம்: அவசரப் பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பரிச்சீலனையாக இருப்பதால்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: நிலைமை என்னவென்று மாண்புமிகு உறுப்பினருக்குத் தெரியும். ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தைக் கொடுத்ததால், அதற்குரிய பதிலை அளிக்க, தகவல்கள் சேகரிக்க வேண்டும். என்னுடைய கவனத்தில் இருக்கிறதென்றால், நிராகரிக்கப்பட்டதாக அர்த்தம்: இல்லை, தகவல் சேகரிக்கப்படுகிறது என்றுதான் பொருள்.

1981 மார்ச் 7]

திரு. சோ. ஆறுமுகம் : அவசரப் பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதால்தான், அதைத் தங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்து விவாதத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். அவை கூடுவதற்கு ஒரு மணி நேரத்திற்கு முன்னதாகக் கொடுத்தால்கூட, அதுபற்றி முடிவு எடுக்க வேண்டும் என்று விதி இருக்கிறது. ஆனால், நான் நேற்றைய தினமே கொடுத்திருக்கிறேன். இது குறித்து தகவல்களைச் சேகரிப்பதில் அப்படி என்ன சிரமம் இருக்கிறது? இப்படி நாளைக் கடத்துவது என்பது, எங்களுடைய பணியைத் தடை செய்வது போலவும், பொது மக்களுடைய பிரச்சினைகளை அலட்சியப்படுத்துவதைப் போலவும் இருப்பதால், இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகளுக்கு நீங்கள் தான் முடிவு கட்ட வேண்டும். ஆகவே உங்களுடைய தீர்ப்பை எதிர்பார்க்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : இதற்குத் தீர்ப்புத் தேவையில்லை. ஏற்கெனவே சொன்னதுதான் கருத்து.

(2) வினாக்கள்-விடைகள் குறித்து.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, ஒரு விளக்கம் கேட்க விரும்புகிறேன். தினந்தோறும் வரும் வினாப் பட்டியலில் இப்போது வினாக்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து வருகிறது. நான் விசாரித்ததில், சம்பந்தப்பட்ட துறைகளிலிருந்து பதில்கள் வரவில்லை என்று அறிந்தேன். அது சரியோ, தவறோ என்பது தெரியாது. கேள்விகள் முன்பே அனுமதிக்கப்பட்டு அது சேர்க்கப்பட்ட பிறகும் கூட, சம்பந்தப்பட்ட துறைகளிலிருந்து பதில் வரவில்லை என்பது சரியல்ல. ஒவ்வொரு நாளும் 10 கேள்விகள் எடுத்துக்கொள்ளுவதற்குப் பதிலாக ஐந்து கேள்விகள்தான் இப்போது எடுத்துக்கொள்ளுகிறோம். இது குறித்து மாண்புமிகு தலைவர் அவர்கள் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : உறுப்பினர்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். உறுப்பினர்கள் கேட்கும் கேள்விகளை அமைச்சர்கள் துறைகளுக்கு அனுப்புகிறார்கள். அங்கிருந்து பதில் வந்தவுடனே ஒன்றையும் நிறுத்தாமல் எடுத்துக் கொள்ளுகிறோம். சில நேரங்களில் பத்துக் கேள்விகளுக்கு மேலாகக் கூட போடுகிறோம். குறைவாகப் போட்டது வேண்டுமென்றே போடவில்லை. பதில் வராததால்தான் சேர்க்கவில்லை. இனி துரிதப்படுத்த நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

திரு. ம. சங்கரலிங்கம் : தலைவர் அவர்களே, 40, 45 நாட்களுக்குள் பதில் தராவிட்டால், வினாக்களை வினாப் பட்டியலில் சேர்த்துவிட வேண்டும் என்று தாங்களே முன்னால் அறிவித்திருக்கிறீர்கள். அப்படியும் பல

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

[1981 மார்ச் 7]

கேள்விகளுக்குப் பதில் வராமல் இருக்கிறது. நீங்கள் ஆணை பிறப்பித்தும் பதில் வரவழைக்க முடியவில்லை. அதுபோலவே ஒத்திவைப்புத் தீர்மானம் கோமித்தால், அதற்குரிய புள்ளிவிவரத்தோடு மறு நாளே எடுத்துக்கொள்ளா விட்டால், எந்த நோக்கத்தோடு அந்தத் தீர்மானத்தைக் கொடுத்தோமோ அந்த நோக்கமே தோல்வி அடைகிறது.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : எல்லாக் கேள்விகளும் அப்படி அமைவ தில்லை. சில கேள்விகள் உடனடியாகப் பதில் சொல்லதாக இருக்கின்றன. சில கேள்விகள் மாவட்ட ஆட்சியாளர்களுக்கு அனுப்பி தகவல் சேகரிக்க வேண்டியவைகளாக இருக்கின்றன. ஆகவே தகவல் சேகரிப்பதில் நின்றிருக்கின்றன என்று நினைக்கிறேன். நான் பரிசீலனை செய்து பார்க்கிறேன். அவசியம் இல்லாமல் நாட்கள் தள்ளப்படுவதில்லை.

திரு. சோ. ஆறுமுகம் : தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய ஒத்திவைப்புத் தீர்மானம் திங்கட்கிழமையாவது எடுத்துக்கொள்ளப்படுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அப்படிச் சொல்ல முடியாது. தகவல் வந்தால்தான். எடுத்துக்கொள்ள முடியும்.

4. கவன ஈர்ப்பு.

(1) சென்னை, தி. நகர் மேல்நிலைப் பள்ளியில் பணியாற்றிய ஆசிரியர் திரு. பி. டி. அரசு என்பவர் பணி நீக்கம் செய்யப்பட்டதைக் கண்டித்து ஆசிரியர்கள் நடத்திய போராட்டம் குறித்து.

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, கீழ்க்கண்ட அவசரப் பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வினைக் குறித்த மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்தை ஈர்க்க விரும்புகிறேன் :

“சென்னை தி. நகர் மேல்நிலைப் பள்ளியில் 22 ஆண்டு பணிக்காலம் உடைய ஆசிரியர் திரு. பி. டி. அரசு என்பவர் பணி நீக்கம் செய்யப்பட்டதைக் கண்டித்து ஆசிரியர்கள் போராட்டம் நடத்தி வருவதால் அப்பகுதிவாழ் பெற்றோர் மாணவர்களிடையே தோன்றியுள்ள பதட்ட நிலை குறித்து”.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, விவர அறிக்கை 9 அவையின் முன் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

@ 378 ஆம் பக்கத்தில் இணைப்பு I ஆக அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

சென்னை, தி. நகர் மேல்நிலைப் பள்ளியில் பணியாற்றிய ஆசிரியர் 321
திரு. பி. டி. அரசு என்பவர் பணிநீக்கம் செய்யப்பட்டதைக்
கண்டித்து ஆசிரியர்கள் நடத்திய போராட்டம் குறித்து

1981 மார்ச் 7]

திரு. க. மீனாட்சுசுந்தரம்: தலைவர் அவர்களே, தி. நகர் மேல்நிலைப் பள்ளியினுடைய நிர்வாகி திரு. எஸ். பி. நமசிவாயம் என்பவர் மாணவர்களிடமிருந்து நன்கொடை என்ற பெயரால் வசூலித்த பணத்தையும், ஒவ்வொரு ஆண்டும் டி.லி. கட்டணம் என்று வசூலித்ததையும், ஆடியோ விஷுவல் கட்டணம் என்று வசூலித்ததையும், மாணவர்களுக்குக் காலண்டர் வழங்குவதற்காக வசூலித்த தொகையையும், ஆசிரியர் நலநிதியையும் தன் சொந்த நிதியாகப் பயன்படுத்தினார் என்றும், ஆசிரியர்களுக்கு வழங்க வேண்டிய தேர்வு நிலையை வழங்காமலும், ஊக்க ஊதியத்தை வழங்காமலும் இருக்கிறார். இவைகளைபெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி விவாதிக்கின்ற பொறுப்பு ஆசிரியர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த பி. டி. அரசினுடையதாக இருந்தது. அவர் அப்படி இருக்கின்ற காரணத்தால், அவரை ஒழித்துக் கட்ட வேண்டுமென்ற நோக்கில் தற்காலிகப் பணி நீக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார். அந்த நிர்வாகி அரசாங்கம் நியமித்துள்ள ஒரு குழுவில் அங்கம் வகிப்பதால், “அரசுத் தரப்புக்கு மிகவும் வேண்டியவர் நான், என்னை யாரும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது” என்று அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதால், ஆசிரியர்கள் உண்ணாவிரதம் நடத்திருக்கிறது. இந்த உண்ணாவிரத்தில் 35 ஆசிரியர்கள் கலந்து கொண்டிருக்கிறார்கள், அதில் 18 பேர்கள் பெண்கள். இதில் உள்ள நியாயத்தை உணர்ந்து, ஆசிரியர்களைப் பாதுகாக்கின்ற வகையிலே, நிர்வாகியினுடைய அச்சுறுத்தலைத் தடுக்கின்ற வகையிலே நல்ல சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த அரசு நடவடிக்கை எடுக்க முன்வருமா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம்: தமிழ்நாடு அங்கீகரிக்கப்பட்ட தனியார் பள்ளிகள் வரன்முறைப்படுத்தும் சட்டத்தின்படி விசாரணை நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு வருவதாக இங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தச் சட்டத்தின்கீழ் என்ன நடவடிக்கையை எடுக்க வேண்டுமோ அந்த நடவடிக்கையை எடுக்க ஆசிரியர்கள் ஒத்துழைப்பு தர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மற்றபடி நிர்வாகியின் மேல் சாட்டப்பட்ட குற்றச்சாட்டை அரசு தனியாக விசாரித்து ஆராய்ந்து தக்க நடவடிக்கையை எடுக்கும்.

திரு. பா. ரா. தாமஸ்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, பொதுவாக தனியார் கல்வி நிலையங்களில், வேண்டாத ஆசிரியர்களைப் பணியிலிருந்து நீக்குவதற்காக பல காரணங்களை அவர்களே உருவாக்கி, அதை ஆசிரியர்கள் மீது சுமத்திப் பணியிலிருந்து நீக்குகிறார்கள். அதுவும் முதலிலே இரண்டு மாத காலத்திற்குத் தற்காலிகப் பணி நீக்கம் என்று சொல்லி, பிறகு மீண்டும் தற்காலிகப் பணி நீக்கம் என்று சொல்லி, பணிநீக்கம் செய்கிறார்கள். இந்த

322 சென்னை, தி. நகர் மேல்திலைப் பள்ளியில் பணியாற்றிய ஆசிரியர்
திரு. பி. டி. அரசு என்பவர் பணிநீக்கம் செய்யப்பட்டதைக்
கண்டித்து ஆசிரியர்கள் நடத்திய போராட்டம் குறித்து

[திரு. பா. ரா. தாமஸ்]

[1981 மார்ச் 7]

முறையை ஒழித்து, ஒரு மாதத்திற்குத்தான் தற்காலிகப் பணிநீக்கம் செய்ய
வேண்டும் என்றும், அதற்குள்ளாக விசாரணையை நடத்தி அது குறித்து
திட்டவட்டமானதொரு முடிவை எடுக்க வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தும்
வகையில் மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சட்டத்தைத் திருத்த முன்
வருவார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

(முற்பகல் 11-20)

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே,
தமிழ்நாடு அங்கீகரிக்கப்பட்ட தனியார் பள்ளிகள் சட்டத்தைத் திருத்த
வேண்டுமென்கின்ற எண்ணம் அரசுக்கு இருக்கிறது. அதற்காகத்தான்
கருத்துக்களைச் சேகரித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அந்தக் கருத்துக்களின்
அடிப்படையில் அதைப்பற்றிப் பரிசீலனை செய்யலாம்.

செல்வி அ. லீலாவதி : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே,
திரு. பி. டி. அரசு என்பவரை 11—1—1981 முற்பகல் தற்காலிகப் பணி
நீக்கம் செய்துள்ளார்கள். ஆனால் இதுநாள் வரை அவருக்கு எந்தவிதமான
நியாயமான தீர்வும் அளிக்கவில்லை. அங்கே படிக்கின்ற மாணவர்கள் மார்ச்
மாதப் பரிட்சைக்குப் போகவேண்டியதாக இருக்கின்றது. மூன்று மாத
காலமாக அவர்கள் தீர்வு காணாமல் இருக்கின்றார்கள். வேண்டுமென்றே
காலந்தாழ்த்துகிறார்கள். அப்படிக்காலந்தாழ்த்துவது நியாயம் தானா? அரசு
அதற்குத் தீர்வு காணுமா என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே,
சட்டப்படி அவர்கள் செய்கின்ற அந்தக் காரியங்களில் அரசு குறுக்கிடுவது
அவர்களுக்குரிய உரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதாக இருக்கும். அப்படிக்
கட்டுப்படுத்த முடியாது. அதை மீறி அவர்கள் செயல்படும்போது, அரசு தக்க
நடவடிக்கை எடுக்கும். அதற்கான விசாரணைகள் வருகின்றபோது,
அதற்கான உண்மைகள் தெரிகின்றபோது, அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை
எடுக்கலாம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்
அவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்திருக்கின்ற அறிக்கையில்,
விசாரணை குறித்த காலத்தில் முடியவில்லை என்றால், உரிய அதிகாரியிடம்
மேலும் இரண்டு மாதத்திற்கு நீட்டிப்பு பெறலாம் என்று குறிப்பிடப்
பட்டிருக்கிறது. தனியார் பள்ளி பாதுகாப்புச் சட்டத்தின்படி இந்த

சென்னை, தி. நகர் மேல்நிலைப் பள்ளியில் பணியாற்றிய ஆசிரியர் 323
திரு. பி. டி. அரசு என்பவர் பணிநீக்கம் செய்யப்பட்டதைக்
கண்டித்து ஆசிரியர்கள் நடத்திய போராட்டம் குறித்து

1981 மார்ச் 7] [திரு. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

விசாரணை இரண்டு மாதத்திற்குள் முடியவில்லை என்றால், மேலும் அனுமதி
பெற சில நிபந்தனைகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

“provided that the competent authority may, for reasons to be recorded in writing, extend the said period of two months for a further period not exceeding two months if in the opinion of such competent authority the enquiry could not be completed within the said period of two months for reasons directly attributable to such teacher or other person”

என்ற அளவுக்குக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆக இரண்டு மாத காலத்திற்குள் அந்த விசாரணை முடியவில்லை, நடத்தப்படவில்லை என்பதற்குத் தகுந்த காரணங்கள் கொடுத்தால்தான், கல்வித் துறை நீடிப்புக் கொடுக்கலாம். பெரும்பாலான பள்ளிகளில் சாக்குப்போக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதிகாரிகள் செல்வாக்கையும் பயன்படுத்திக் கொண்டு கால நீடிப்புப் பெற்று விடுகின்றார்கள். அதனால் ஆசிரியர்கள் தொல்லைகளுக்கு ஆளாக்கப்படுகிறார்கள். இந்த இரண்டு மாத கால அவகாசம் முடிவடைகிற போது, மேலும் அந்தக் கால நீடிப்புக் கொடுக்கப்படமாட்டாது என்ற உறுதியை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கொடுப்பார்களா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : கால நீடிப்புக் கேட்கக் கூடிய உரிமை அவர்களுக்கு சட்டப்படி இருக்கிறது. அப்படி அவர்கள் கேட்கின்ற போது தரமுடியாது என்று ஒரு உத்தரவு போட்டு, அதற்குப் பிறகு அவர்கள் கோர்ட்டிலே போய் ஒரு தடை உத்தரவு வாங்கிவிட்டால், பிறகு இரண்டு மாத காலம் என்பது பல மாத காலம் நீடிப்பு ஏற்பட்டு, அதுவே அவர்களுக்குப் பலம் கொடுக்கும் நிலை ஏற்பட்டுவிடும். அது இந்தப் பள்ளி நிர்வாகத்தினருக்குச் சாதகமான யோசனையாக மாறிவிடும். மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்கள் அச்சப்படுவது போல், அதிகாரிகள் யாராவது தகுந்த காரணங்கள் இல்லாமல் கால நீடிப்புச் செய்திருந்தால், அது குறித்து தக்க நடவடிக்கை எடுக்கலாம்.

[1981 மார்ச் 7]

(2) கடந்த 50 ஆண்டுகளாக சென்னை கடற்கரைச் சாலையில் வென்லக் பூங்காவில் செயல்பட்டு வந்த பாரதச் சாரணர் அமைப்பு வேறு இடத்திற்கு மாற்றப்படும் என்று வெளியாகிய செய்தி குறித்து.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, கீழ்க்கண்ட அவசரப் பொதுமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வினைக் குறித்து மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

“கடந்த 50 ஆண்டுகளாக சென்னை கடற்கரைச் சாலையில் வென்லக் பூங்காவில் செயல்பட்டு வந்த பாரதச் சாரணர் அமைப்பு வேறு இடத்திற்கு மாற்றப்படும் என்று வெளியாகிய செய்தி குறித்து சாரண-சாரணியர் இயக்கத்தில் உள்ளவர்களிடையே ஏற்பட்டுள்ள அதிருப்தி குறித்து”

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, விவர அறிக்கை @ ஒன்று அவையின் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கட்டிடத்திலேயே தொடர்ந்து இந்த சாரண-சாரணியர் இயக்க அலுவலகம் நீடிப்பதற்கான முயற்சிகளைக் கல்வித் துறை செய்ய மேற்கொண்டிருக்கின்றது என்று குறிப்பிட்டுள்ளது குறித்து நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். பொதுப் பணித் துறைக்கு மாற்றுக் கருத்துக்களை கல்வித் துறை கூறியிருக்கிறது. அந்த மாற்றுக் கருத்துக்களைப் பொறுத்து பொதுப் பணித் துறை பரிசீலனை செய்து என்ன முடிவு செய்திருக்கிறது? கல்வித் துறையினுடைய கருத்தை எற்றுக்கொண்டு செயல்படுத்துமா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : என்னிடம் தரப்பட்டிருக்கின்ற விவரம் அவ்வளவுதான். இந்த வென்லக் பூங்காதான் இந்த சாரண-சாரணியர் இயக்கத்திற்குத் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைத்தான் கல்வித் துறை வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. பெரிய மகாநாடு, கூட்டம் இங்கே நடைபெற வேண்டுமென்பதற்காக, வேறு பணிகள் நடத்த அந்த இடம் தகுந்தது என்று கருதப்படுகிறது. ஆனால் இந்தச் சாரண-சாரணியர் இயக்கம் அங்கேதான் இருக்க வேண்டும் என்று கல்வித் துறை வற்புறுத்துகிறது. காரணம் பல ஆண்டு காலமாக சாரணர் இயக்கம் அங்கே இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அதனால் அந்தப் பகுதியில் உள்ள கட்டிடம், அந்தப் பகுதியில் உள்ள குழந்தைகளுக்கும் நல்ல இடமாக இருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. அந்தக் காரணங்களுக்காக இந்த இடத்திலிருந்து சாரண-சாரணியர் இயக்க அலுவலகத்தை வெளியேற்றுகின்ற நடவடிக்கையை கல்வித்

கடந்த 50 ஆண்டுகளாக சென்னை கடற்கரைச் சாலையில் வென்லக் 325 பூங்காவில் செயல்பட்டுவந்த பாரதச் சாரணர் அமைப்பு வேறு இடத்திற்கு மாற்றப்படுமென்று வெளியாகிய செய்தி குறித்து.

1981 மார்ச் 7] [திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

துறை ஆதரிக்கவில்லை. அது அந்த இடத்திலேயே இருக்க வேண்டுமென்பதிலே எல்லாவிதமான முயற்சிகளையும் கல்வித் துறை எடுக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு, இந்தச் சாரண-சாரணியர் இயக்கத்திலே ஒரு நல்ல விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டு பள்ளிக் கூடங்களில் காரியங்கள் நல்ல முறையில் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட நேரத்தில் சிக்கல்களை நீக்க கல்வித் துறை நடவடிக்கை எடுத்திருப்பதைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இருந்தாலும்கூட, இந்தக் கட்டிடத்தையும் பொதுப் பணித் துறையிலிருந்து கல்வித் துறை வாங்கி, தனக்கே சொந்தமாக்குகின்ற வகையில் முயற்சிகள் எடுக்க வேண்டும். அப்படி எடுத்தால்தான், நிரந்தரமான தீர்வு பிறக்கும். அப்போதுதான் இந்தப் பணி முழுமையாக ஆகும். ஆகவே இந்தக் கட்டிடத்தை கல்வித் துறை தனக்கே சொந்தமாக்கிக்கொள்கின்ற வகையிலே முயற்சிகளை மேற்கொள்ளுமா?

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : அப்படிப்பட்ட முயற்சியை அரசு எடுக்கும்.

5. தனி உறுப்பினர் தீர்மானங்கள்.

(1) அனைத்துப் பள்ளிகளையும் கல்லூரிகளையும் அரசே ஏற்று நடத்துவது குறித்து—தொடர்ச்சி.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் அவர்கள் 7—11—1979, 31—7—1980, 12—2—1981 அன்று முன்மொழிந்த தீர்மானத்தின் மீது தொடர்ந்து விவாதம்.

* திரு. ம. சங்கரலிங்கம் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த அவையில் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கக்கூடிய இந்தத் தீர்மானத்தின் மீது நான் கழிந்த தனி நபர் தீர்மான நாளில் சொன்ன கருத்துக்களையொட்டி எனது எஞ்சிய கருத்தினைச் சொல்லி முடிக்க விழைகிறேன். அன்று இதைப் பற்றி நான் பேசுகின்றபோது, நம் நாட்டில் கல்வி எதிர்காலத்தில் சிறப்பாக அமைகின்ற அளவிலே சீரான வளர்ச்சி கல்வித் துறையிலே ஏற்படுகின்ற

326 அனைத்துப் பள்ளிகளையும் கல்லூரிகளையும் அரசே ஏற்று நடத்துவது குறித்து

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

[1981 மார்ச் 7]

திலையை உருவாக்குகின்ற ஒரு பணியிலே நாம் இருக்கிறோம். கட்சிச் சார்பற்ற முறையிலேயும் வேறு எந்தவிதமான மாச்சரியத்திற்கும் ஆட்படாமல் நாம் இதைப்பற்றி ஆராயக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

ஒருவேளை இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே இருக்கின்ற மற்ற மாநிலங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றபோது, தமிழகம் கல்வித் துறையிலே பரவாயில்லை. மற்ற மாநிலங்களில் கல்வி பயிலுகின்ற மாணவர்கள் எண்ணிக்கையிலும் சரி, இங்குள்ள கல்வி முறைகளிலும் சரி, எஞ்சிய மாநிலங்களோடு நாம் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றபோது, இங்கு ஓரளவுக்குப் பரவாயில்லை என்று நாம் மன அமைதிப்பட்டு விடக்கூடாது என்று சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

பிறநாடுகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றபோது, நம் கல்வித் துறை மிகவும் பின்தங்கியிருப்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். கல்வித் துறையில் ஒரு சீரான முறை ஏற்பட வேண்டும், தனியார் பள்ளிகளைப்பற்றி ஆராய வேண்டும் என்று நான் எடுத்துச் சொன்னேன். நம் முன்னால் வந்திருக்கின்ற தீர்மானம், எல்லாப் பள்ளிகளையும், தனியார் பள்ளிகளையும், ஊராட்சிப் பள்ளிகளையும் மற்ற பல துறைகள் நடத்துகின்ற பள்ளிகளையும், அத்தனையையும் அரசுப் பள்ளிகளாக ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்பது அப்படிச் செய்து கல்வித் துறையிலே ஒரு சீரான கல்வி வளருவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அந்த முயற்சிகளிலே நாம் ஈடுபட வேண்டும் என்ற கருத்து இருக்கிறது. இதிலே மாறுபட்ட கருத்து உடையவர்களும் உண்டு. மாறுபட்ட கருத்துடையவர்கள் உண்மையிலே அரசுத் துறையிலே நடைபெறுகின்ற பள்ளிகள் சீரான முறையிலே இல்லை என்ற எண்ணத்தை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அரசுத் துறையில் யாரும் பொறுப்பேற்க மாட்டார்கள். அதிலே இருக்கின்ற பெரிய அதிகாரிகள் ஒரு துறையிலே இரண்டு ஆண்டுகள் செயலாளராக இருப்பார்கள், இன்னொரு துறைக்குப் பிறகு போய்விடுவார்கள். எனவே பொறுப்பேற்பவர்கள் சரியாக இருக்க முடியாது. அதனால் அதில் பல சிறப்பு அம்சங்கள் இருக்க முடியாது. அதை விட தனியார் துறை மிகச் சிறந்த முறையிலே இருக்கின்றது என்று கருதுகிறார்கள்.

(முற்பகல் 11-30)

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

இந்த நாட்டிலே பள்ளிகள், கல்லூரிகள் தொடங்கியபோது, ஒவ்வொரு பகுதியிலும் இருக்கக்கூடிய செல்வந்தர்கள், அற உணர்வு படைத்தவர்கள்,

1981 மார்ச் 7]

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

அவர்களுடைய பெரும் முதல்களை எடுத்து, கல்வி அளிக்கும் நற்பணியில் ஈடுபட்டார்கள். அவர்களைப் பாராட்டுகிறோம். அவர்களுடைய அறக் குணம் காரணமாக, பல பள்ளிகள், பல கல்லூரிகள் தோன்றின. கல்வித் துறையும் சிறப்பாக இருந்தது. ஆனால் இப்போது அந்த நிலை சீரழிந்து கொண்டு வருவதைப் பார்க்கிறோம். இன்று நமது மாநிலத்தில் தனியார் பள்ளிகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக்கொண்டு ஆராய்ந்து பார்த்தால், ஏதாவது ஒரு குறை அங்கே நடைபெற்றுக்கொண்டு வருவது தெரியும். கல்வித் துறையிலே குறையற்ற நிலை உருவாக வேண்டும். கல்வித் துறையிலே, பயில்கிற பகுதியிலே அப்படிக் கருதுவதற்குக் காரணம், அங்கே பயிலும் இளைஞர்கள் என்ன சுற்றுச் சூழ்நிலை இருக்கிறதோ அதைத்தான் கற்றுக்கொள்கிறார்கள் என்பதை மறக்க முடியாது. மிக உயர்ந்த பள்ளிகள், கல்லூரிகள் என்று கணிக்கப்பட்டவைகள்கூட, இன்றைக்கு பல்வேறு தவறுகளுக்கு ஆட்பட்டு, அங்கே பயிலும் மாணவர்கள் அவைகளைப் புரிந்து, தேறிந்து, கோரிக்கைகள் எழுப்பப்பட்டு, அவை விளம்பரப்படுத்தப்பட்டு, போராட்டம் நடைபெறும் சூழ்நிலை ஆங்காங்கே ஏற்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட கல்வி நிறுவனங்கள் எவையெவை என்று சுட்டிக் காட்ட வேண்டிய அளவிற்கு இல்லாமல், பெருகிக் கொண்டிருக்கிறதென்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். முன்பு அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நடந்த தவறுகள், இப்போது பரந்து காணப் படுகின்றன தனியார் துறையிலே. அரசு பள்ளிகளிலே இத்தகைய தவறுகள் இல்லையா என்று கேட்கலாம். அரசுப் பள்ளிகளிலே தவறுகள் இருந்தாலும், திருத்துவதற்கு வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. தனியார் துறையைப் பொறுத்த வரையில், அவர்களே திருத்தினாலன்றி, அந்த நிர்வாகமே திருத்தினாலன்றி, திருத்துவதற்கு வாய்ப்பு இல்லை. அரசுத் துறை என்று சொல்லும்போது, சமுதாயத்திற்கு நேரடியாகப் பொறுப்பு சொல்ல வேண்டிய நிலையிலும், சட்டமன்ற வழியாகவும், மக்கள் பிரதிநிதிகள் வழியாகவும் கட்டுப்படுத்த உரிமை இருக்கிறது. ஒரு பகுதியிலுள்ள அரசுப் பள்ளியோ அல்லது கல்லூரியோ ஒரு கால கட்டத்தில், அதனுடைய நிர்வாகப் பொறுப்பில் இருப்பவரின் திறமைக் குறைவால், மோசமானாலும், அவரை மாற்றி, வேறொருவரைப் போட்டு, மீண்டும் அந்தக் கல்லூரியை அல்லது பள்ளியை திறம்பட நடத்த முடிகிறது. அதை நாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், இப்படி தனியார் பள்ளிகளில் செய்ய முடியாது. குறிப்பாக கிருத்துவ மிஷனரிகளால் நடத்தப்படும் தனியார் பள்ளிகளிலும், மைனாரிட்டி ரைட்ஸ் உடையவர்கள் நடத்தும் தனியார் பள்ளிகளிலும் அவர்கள் தங்களுக்குள்ள உரிமையை லைசன்ஸ் போன்று கருதுகிறார்கள். அவர்களைப் பெருந் தன்மையோடு கேட்டுக்கொள்வது, அப்படிப்பட்ட உணர்வுகளை வளர்த்துக் கொள்ளக்கூடாது என்பதுதான். அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் பாதுகாப்பு

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

[1981 மார்ச் 7]

இருக்கிறது, தங்களை யாரும் ஒன்றும் செய்ய முடியாதென்ற உணர்வு மேலிட்டு, அந்தப் பாதுகாப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, அரசு போடுகிற சட்டங்களை அமல்படுத்த மாட்டோமென்று சொல்லுகிற அளவிற்கு அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலுள்ள பாதுகாப்பு, மைனாரிட்டி சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் கல்லூரி ஏற்படுத்த உரிமை இருக்கிறது, பள்ளிகள் ஏற்படுத்த உரிமை இருக்கிறது என்பதுதான். ஆனால் அப்படி ஏற்படுத்தப்பட்ட பள்ளிகள் அந்த நாட்டின் சட்டத்தின் வழியில், அந்த நாட்டின் நிர்வாக அமைப்பின்கீழ், மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசு என்ன முறையில் கல்வி இருக்க வேண்டுமென்று கருதுகிறதோ, அந்த விதிக்குக் கீழ்ப்பட்டு நடக்க வேண்டுமென்ற உணர்வை வளர்த்துக்கொள்ளாதது மிகவும் துர்பாக்கியமானது. கல்வி நிறுவனத்தை அடைத்தாலும் அடைப்போம், இந்தச் சட்டத்தை அமல் நடத்த மாட்டோமென்று சொல்லுகிற அளவிற்குப் பிடிவாதம் பிடிக்கும் நிலை சென்னையிலிருந்து வேறு பல நகரங்கள் வழியாக எல்லாப் பகுதிகளிலும் அங்கெங்கெனாதபடி நாம் பார்க்கும் நிலை இருக்கிறது. எனவேதான் அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை மாற்ற வேண்டிய சூழ்நிலைக்கு நாம் ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறோம். தமிழ்நாடு அரசு, தமிழ் நாட்டிலுள்ள அனைத்துக் கட்சிகள், அனைத்து பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் ஒன்று சேர்ந்து, இந்தக் கருத்தை ஆதரிக்க வேண்டும், அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலுள்ள பாதுகாப்பு இப்போது துஷ்பிரயோகப் படுத்தப்படுகிறது. வேறாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இது சீரான கல்வி வளர்ச்சிக்குத் தடைக்கல்லாக அமைகிறது. மைனாரிட்டியினர் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியது அவசியம். ஆனால் அவர்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய நிலையில் இல்லை. மைனாரிட்டி நிர்வாகத்தினரிடமிருந்து அவர்களது தவறுகளிலிருந்து நாட்டைப் பாதுகாக்கும் நிலைக்கு நாம் ஆட்படுத்தப் பட்டிருக்கிறோம். இதை ஒரு சம்பவத்தால் அல்ல, பல சம்பவங்களை வைத்து கூட்டிக் காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறோம், கல்வித் துறை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறது, நாடு அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறது. மைனாரிட்டி சமூகத்தைச் சேர்ந்த பெரும் தலைவர்கள் இத்தகைய சூழ்நிலைகள் உருவாகாமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் உருவாகிவிட்டது. இன்று தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் விளம்பர நோக்கோடு ஆரம்பிக்கப்படுகின்றன. அந்தக் கல்வி நிறுவனங்களை ஆரம்பித்த மூதாதையர்கள் படிக்காதவர்களாக இருந்த காரணத்தால், நல்ல அற உணர்வு கொண்டு, இவற்றை ஆரம்பித்தார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய வாரிசாக வந்தவர்கள் நல்ல கல்வி அறிவு பெற்று, சமுதாயத்தில் நல்ல செல்வாக்கு பெற்று, அதைத் தவிராகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள துணிவு பெறுகிறார்கள்.

1981 மார்ச் 7]

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

அதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறோம். அது போராட்டமாக மாறுகிறது. பிறகு அதைத் திர்க்கும்படியாக இருக்கிறது. இன்றைக்கு இது பெரு நோயாக மாறிவிட்டது. அதைக் 'கேன்சர்' நோயாக்கி விடக்கூடாதென்பதுதான் தீர்மானத்தின் நோக்கம். தக்க நேரத்தில் அரசு தலையிட்டு, தனியார் பள்ளிகளை அரசுப் பள்ளிகளாக மாற்ற வேண்டுமென்று கருதுகிறோம். அதே நேரத்தில் தனியார் துறையில் நடக்கும் கல்வி நிறுவனங்கள் இதை விடச் சிறப்பாக நடக்கவில்லையா என்று கேட்கலாம். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத்தான் அப்படி இருக்கிறது. சில வருடங்களுக்கு முன்பு 95 சதவிகிதம் சிறப்பாக நடந்தது. இப்போது ஐந்து சதவிகிதம் தான் அப்படி இருக்கிறது. வயலிலே பயிரிடுகிறோம். அதில் களை வருவது இயல்பு. கொஞ்சமாகக் களை இருந்தால் ஆளை விட்டு களையைப் பிடுங்கிவிடுவோம். பூராவும் களை இருந்து, கொஞ்சம் பயிர் இருந்தால், பயிரை மட்டும் பிடுங்கி விட்டு, பாக்கி எல்லாவற்றையும் திரும்ப உழுது, மீண்டும் பயிர் வைக்கும் சூழ்நிலை இருக்கிறது. இப்போது ஒருசில பள்ளிகள்தான் சிறப்பாக இருக்கின்றன. அங்கேயும் ஆய்ந்து பார்த்தால் ஒரு தவறு சொல்லப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட நிலையில் இந்தக் கல்வி நிறுவனங்களை அப்படியே விட்டு விடுவோமானால் வருங்காலச் சமுதாயம், அந்தச் சூழ்நிலையில் படிக்கும் இளைஞர்கள் தங்களுடைய நல்ல உணர்வுகளை வளர்த்துக்கொள்வதற்குப் பதிலாக அந்தச் சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப வளர்க்கப்பட்டு, அவர்கள் ஒரு தவறான சமூகமாக ஆக்கப்பட்டு விடுவார்களோ என்ற அச்சம் நமக்கு ஏற்படுகிறது. அதைக் கருத்தில் கொண்டு, சில உணர்வுகளை எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஒருவேளை அரசைப் பொறுத்த அளவிலே, சங்கடங்கள் இருக்கலாம், சட்டச் சிக்கல்கள் இருக்கலாம். இப்படிப்பட்ட பெரிய பள்ளிகளை ஏற்றுக்கொள்கிற பொறுப்பை அரசு ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா என்று எண்ணலாம். அதை ஒரு 'பேஸ்டி ப்ரோகிராம்' ஆக, கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் செய்ய வேண்டும். முதலில் ஆரம்பக் கல்வியை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இப்போது ஆரம்பக் கல்வி ஊராட்சி ஒன்றியங்களிடமும், தனியார்களிடமும், அரசிடமும் இருக்கிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன் என்பது அரசோடு ஒட்டிய நிர்வாகமாக இருந்தாலும், அதை விட அரசுத் துறையிலுள்ள பள்ளிகள் சிறப்பாக அமைகின்றன. இதில் இரண்டு கருத்து இருக்க முடியாது. கல்வி சிறப்பாக இருக்க வேண்டும், அந்தத் துறை நல்ல முறையில் நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும், அதற்குள் தவறு நடக்கக்கூடாது. அந்தத் தவறுகளைப் பார்த்து மாணவர்கள் பின்பற்றும் சூழ்நிலை உருவாகக் கூடாது. இந்த அடிப்படையை ஏற்றுக்கொண்டால், அரசுத் துறையில் நடத்துவதுதான் இந்தக் குறைகளையெல்லாம் குறைப்பதற்கு வாய்ப்பாக இருக்கும். தனியார் துறை ஒரு காலத்தில் சிறப்பாக இருந்தது. இப்போது

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

[1981 மார்ச் 7]

தவறு செய்யும் நிலையைப் பார்க்கிறோம். ஒரு தனி நபர் சிறப்பாக இயங்குவார் என்று அவர் வாழ்நாளில் சொல்லுவதற்கு இப்போது ஐயப்பாடு ஏற்படுகிறது. வாழ்நாள் முடிந்த பிறகுதான் அதைக் கணிக்க முடியும். அரசு என்பது சமுதாயத்தின் அமைப்பு, மக்களால் நடத்திக் கொண்டிருப்பது. நாட்டில் ஜனநாயக ரீதியாக அமையும் அரசு. இதில் தவறு செய்தால் திருத்தலாம். ஒழுங்காக, சீராக நடந்தால், ஊக்கம் கொடுத்து, சிறப்பு செய்வோம். எனவே நாட்டிலே கல்வித் துறை முதல் முதலிலே அரசுத் துறையாக மாற வேண்டுமென்று கருதுகிறோம். இப்போது போக்குவரத்தை நாட்டுடைமையாக்கி இருக்கிறோம். பல துறைகளை நாட்டுடைமையாக்கி இருக்கிறோம். அவைகளில் தவறு இல்லையா என்று கேட்கலாம். அவைகளை “நேஷனலைஸ்” பண்ணாவிட்டால் இன்று கட்டணங்கள் உயர்ந்திருக்கும். என்கதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். நம் நாட்டில் போக்குவரத்தை நாட்டுடைமையாக்கியதால்தான் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது. அது சீர்குலைந்திருப்பதாகக் கருதவில்லை. அந்தத் துறையில் அரசு ஈடுபடாமல் இருந்திருந்தால், தனியார் துறையில் டிரான்ஸ்போர்ட் முதலாளிகள் எத்தகைய ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருப்பார்களென்பதைக் கற்பனை செய்து பார்த்தால் புரியும். அரசுத் துறை எங்கெங்கு ஏற்படுத்தப்

(முற்பகல் 11-40)

படுகிறதோ அங்கெல்லாம் சிறப்பாக அவை அமையும். அரசுத் துறையாக அமைத்தால், அது சிறப்புக் குறைவாக அமையும் என்று அஞ்சவே தேவையில்லை. இந்த நிலையில் ஆரம்பக் கல்வி அனைத்தையும் நாம் அரசுடமையாக்க வேண்டும். இப்போது பலவிதமாக ஆங்காங்கே கற்பித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடிய நிலை இருக்கிறது. சர் சி. பி. இராமசாமி ஐயர் அவர்கள் திருவாங்கூரில் அன்றையதினம் அனைத்து ஆரம்பக் கல்வியையும் தேசியமய மாக்கியதை இந்த அவையிலேயே நான் பலதடவை சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறேன். இப்போதும் அதை நான் குறிப்பிடுவதில் பெருமைப்படுகிறேன். ஐந்து வயதில் பள்ளிக்குச் செல்லுகிற ஒரு மாணவன் நல்லறிவு நல்லுணர்வு பெறவேண்டும் அவனிடம் சமய உணர்வை புகுத்தவே கூடாது திருவாங்கூரில் அப்போதிருந்த அனைத்துப் பள்ளிகளிலும் அவரவர்க்குரிய சமயக் கல்வியை காலையில் 1 மணி நேரம் கட்டாயமாக மாணவர்களுக்குப் புகுத்தினார்கள். அதன்பிறகு தான் சர் சி. பி. இராமசாமி ஐயர் அவர்கள் கட்டாயக் கல்வியைக் கொண்டு வந்து அனைத்து ஆரம்பப் பள்ளிகளையும் அரசுப் பள்ளிகளாக ஆக்கினார். அன்றைக்கு இருந்த சூழ்நிலையில் ஒரே ஒரு ஆணையின் மூலமாக அனைத்துப் பள்ளிகளையும் தேசியமயமாக்க அவரால் முடிந்தது. இன்றைக்கு அதுபோல் செய்வது சாத்தியமில்லை என்பதை நாம் ஒப்புக்

[1981 மார்ச் 7]

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

கொண்டு தான் ஆக வேண்டும். ஆனால் எல்லோருடைய நல்லாதரவையும் பெற்று கல்வியை அரசுத் துறையில் எடுக்க அரசால் முடியும். தனியார் வேண்டுமானால் கட்டடங்களைக் கட்டிக்கொடுத்து அவர்களுடைய பெயர்களைப் போட்டு சிறப்படையலாம். அவர்களுடைய ஆலோசனை எங்கிற முறையில் அவர்களுடைய எண்ணங்களைத் தெரிவிக்கலாம், தந்து கொண்டிருக்கலாம். அந்த ஒரு முறையை அரசு உருவாக்க வேண்டும். அதற்குரிய முயற்சியை அரசு எடுக்க வேண்டும். அது தான் இந்தத் தீர்மானத்தின் முக்கிய நோக்கம். இன்றைக்குக் கூட நம்முடைய பள்ளிக் கல்வி இயக்குநருடைய அலுவலகத்திற்கு முன்னால் தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்கள் போராட்டம் நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைத் தொடங்கி வைத்து விட்டு வந்ததாகவும் இங்கே சில மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். இங்கே கவன ஈர்ப்புத் தீர்மானத்தின் மூலம் கூட சென்னை இயாகராயநகர் மேல் நிலைப் பள்ளியில் 22 ஆண்டு பணிக்காலம் உடைய ஆசிரியர் திரு. பி. டி. அரசு என்பவர் பணி நீக்கம் செய்யப்பட்டதைக் கண்டித்து ஆசிரியர்கள் போராட்டம் நடத்தி வருவதால், அப்பகுதி வாழ் பெற்றோர் மாணவர்களிடையே பதட்ட நிலை தோன்றியுள்ளதாகச் சொன்னார்கள். ஆகவே எந்த விதத்தில் பார்த்தாலும், தனியார் பள்ளிகளில் தான் போராட்டம் அதிகமாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றது. அது போல் இன்றையதினம் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் அம்சி உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் போராட்டம் நடத்திக்கொண்டிருப்பதாக எனக்குத் தகவல் வந்திருக்கிறது. அதற்குப் பக்கத்தில் தேங்காப்பட்டனத்தில் அரசுப் பள்ளி ஆரம்பிக்கப் படுகிறபோது, இவ்வாறு ஆரம்பிக்கப்பட்டால் பக்கத்துப் பள்ளியில் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிற ஆசிரியர்களுக்குப் பாதகம் ஏற்பட்டால், அரசுப் பள்ளிகளில் எடுத்துக்கொள்ளப்படுவார் என்று ஜி.ஓ.-விலேயே உறுதி கொடுத்திருந்தார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு அப்படி அவர்கள் எடுக்கப்படவில்லை. அதோடு தனியார் பள்ளி நிர்வாகம் 'பிராவிடன்ட் ஃபேண்ட்' இவைகளை யெல்லாம் சரியாக நிர்வகிக்க வில்லையென்று அவர்கள் கோரிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். இப்படி எங்கு பார்த்தாலும், தனியார் பள்ளிகளில் போராட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிற நிலைமையை நாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அங்கு பயிலுகிற மாணவர்களுடைய நிலைமை, சமுதாய நிலைமை இவற்றுக்கொல்லாம் அப்பாற்பட்டு அவர்களுடைய அறிவைக் குறையச் செய்து சமுதாயக் கேடு விளைவிக்கக் கூடிய நிலை, அச்சம் மிகுந்து இருக்கக்கூடிய தனியார் பள்ளிகளில் மிகுந்து காணப்படுகிறது. இவர்களும் இப்படிச் சொல்கிறார்களே என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் நினைக்கலாம். நானும் ஒரு தனியார் கல்லூரியை நடத்திக்கொண்டிருப்பவன் தான் தோற்றுவித்

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

[1981 மார்ச் 7]

தவணும் நான் தான். அது 1½ வருடமாக நல்லமுறையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. வந்து பார்த்திருக்கிறார்கள். நான் இந்த அவையில் இதற்கு முன்னால் கூடச் சொல்லியிருக்கிறேன். திரும்பவும் சொல்கிறேன். தமிழ் நாட்டிலுள்ள அனைத்துக் கல்லூரிகளையும் அரசு எடுத்துக்கொள்வதாக இருந்தால், முதல் கல்லூரியாக என்னுடைய கல்லூரியை அரசுக்குத் தந்து வடத் தயாராக இருக்கிறேன். எனக்கு இருக்கின்ற உணர்வு எனக்குப் பின்னால் வருகின்ற நிர்வாகிகளிடம் நான் எதிர்பார்க்க முடியுமா என்பது சந்தேகம். நான் நாகர்கோவில் இந்து கல்லூரியில் பேராசிரியராக இருந்து அந்த நிர்வாகத்தினுடைய கொடுமைக்கு ஆளானவன். அதன்பின் பயோணியர் கல்லூரியினுடைய முதல்வராக இருந்து அந்த நிர்வாகத்தினுடைய கொடுமைக்கு ஆளானவன். அதன் பிறகு கொடுமைக்கு ஆளாக்கப்பட்ட அனைவரையும் ஒன்று சேர்த்து ஆசிரியர் கூட்டுறவுக் கல்லூரி என்று ஆரம்பிக்க எண்ணி அப்படியே பதிவு செய்ய கூட்டுறவு ரெஜிஸ்ட்டிராருக்கு அனுப்ப, அவர் அப்படி செய்ய இடம் இல்லையென்று சொல்லி விட்டார். அதன் பிறகு கன்னியா குமரி மாவட்ட எஜுகேஷனல் சொசைட்டி என்று ஆரம்பித்தேன். எங்கெங்கு பாதிக்கப்பட்ட ஆசிரியர்கள் இருந்தார்களோ, யார் யார் எல்லாம் நான் பாதிக்கப்பட்டபோது சூரல் கொடுத்ததால் பாதிக்கப்பட்டார்களோ அவர்களுையெல்லாம் தேர்த்து அதை அமைத்தேன். நாகர்கோவில் இந்து கல்லூரியில் நான் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கும்போதே மேலவை உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டேன். நான் ஆசிரியர்களுக்குப் பணிப் பாதுகாப்பு வேண்டுமென்று சொன்ன காரணத்தால், காரணமில்லாமல் பதவி இறக்கம் செய்யப்பட்டேன். அது தவறு என்று சுட்டிக் காட்டியவுடன், என்னை நிர்வாகம் நான் உறுப்பினராக இருந்துகொண்டிருக்கும்போதே 'சஸ்பென்ட்' செய்தது. பிறகு பல்கலைக் கழகம், நிர்வாகம் செய்தது தவறு என்று தீர்ப்பு அளித்தது. அதன் பிறகு நான் பயோணியர் கல்லூரியில் பிரின்சிபால் ஆகச் சேர்ந்தேன். அங்கே நான் உடந்தையாக இருக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படும் என்றவுடன், இரண்டாவது ஆண்டிலேயே வெளியேறினேன். இப்படி நான் எந்த ஒரு தனியார் கல்லூரியிலும் பணி யாற்றிக்கொண்டிருக்க முடியாது என்கிற சூழ்நிலை ஏற்பட்டவுடன் நானே பாதிக்கப்பட்டவர்களை, கொடுமைக்கு ஆளானவர்களை ஒன்று சேர்த்து ஒரு கல்லூரியை ஏற்படுத்திக்கொண்டேன், இன்றுவரை அது நல்லமுறையில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அரசியல் காழ்ப்புணர்ச்சியின் காரணமாக ஏதாவது பெட்டிஷன்ஸ் யாராவது போட்டாலும் கூட, உடனே அதிகாரிகள் வந்து பார்த்து திருப்தியடைந்து இந்தக் கல்லூரி நல்லமுறையில் தான் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது என்று அறிக்கை கொடுக்கிறார்கள். நல்ல முறையில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் இதே தன்மையில் அந்தக் கல்லூரியை அரசிடம்

981 மார்ச் 7]

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

ஒப்படைக்க வேண்டுமென்கிற உணர்வு நாளுக்கு நாள் எனக்கு அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நான் நல்லமுறையில் அதனுடைய பெயரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்குப் பின்னால் வருகிறவர்கள் அதை எப்படி நிர்வகிப்பார்களோ என்கிற அச்சம் என்னிடம் இருப்பதால், அதை அரசிடம் ஒப்படைப்பதே மேல் என்கிற உணர்வு என்னிடம் இருக்கிறது. இன்றைக்கு எல்லா தனியார் கல்லூரிகளிலும் அத்தகைய ஒரு சூழ்நிலை நான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அரசு இதைத் தக்க சமயத்தில் எடுக்க வேண்டும். அதற்குரிய சூழ்நிலையில் இப்போது நாம் வந்திருக்கிறோம்.

இப்போது இருக்கிற கல்வித் துறையை இன்னும் நல்ல முறையில் சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டும். வாரியம் என்கிற ஒரு அமைப்பைக் கட்டடம் கட்டுவதற்கான நிதி உதவி போன்றவற்றைப் பெறுவதற்காக அமைக்க வேண்டுமே தவிர, தலைமைப் பிடிங்கிலுள்ளவர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகமாக்கக் கூடாது. அப்படிச் செய்வது நிர்வாகப் பளுவை அதிக மாக்குவதாக ஆகிவிடும். ஆனால் அதே நேரத்தில் நிர்வாகத்தின் கீழ்மட்டத்தில் இருக்கிற பதவிகளை அதிகப்படுத்திச் சிறப்பாகச் செய்ய வேண்டும். மேலே இருக்கிற அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கையைக் கூட்டி அதிகாரிகளுடைய சாம்ராஜ்யத்தை அவர்களுடைய நலனுக்காகவே உருவாக்கிவிடக்கூடாது. நான் கூட பெரிய அதிகாரிகளைக் காணும்போது, இயக்குநருக்கு அடுத்த ரேங்கில் உள்ளவர்கள் இன்னும் இரண்டு டைரக்டர்ஸ் போட்டால் நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லுவார்கள். அப்போது நான் “ஒரே டைரக்டர் தான் இருக்க வேண்டுமென்ற கொள்கையை உடையவன் நான்” என்று சொல்லுவேன். நிர்வாகச் சிக்கனம் ஏற்பட வேண்டும். இன்னும் எத்தனையோ சி.இ.ஓ., டி.இ.ஓ. போன்ற பதவிகளை ஏற்படுத்தலாம். அப்படிப்பட்ட கீழ்மட்டத்தில் இருக்கிற அதிகாரிகளுடைய பதவிகளை ஏற்படுத்தினால், கண்காணிப்பு முறை பரவலாக வாய்ப்பு இருக்கிறது. மேலேயுள்ள பதவிகளை அதிகமாக ஏற்படுத்தக்கூடாது. கீழ்மட்டத்தில் இப்படிப்பட்ட பதவிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டாக வேண்டும், காரணம் அதற்கு மாபெரும் பொறுப்பு இருக்கிறது. இன்றைக்கு நாட்டிலே இருக்கிற அனைத்துத் துறைகளையும் எடுத்துக்கொள்வோமானால், முதன் முதலாக தேசியமயமாக்கப்பட வேண்டிய துறை கல்வித் துறை தான் என்று நான் சொல்வேன். எத்தனையோ துறைகளை அரசு தேசியமயமாக்கியிருக்கலாம். ஆனால் முதலிலேயே தேசிய மயமாக்கப்பட வேண்டிய கல்வித் துறையில் கை வைக்கவே பயப்படுகிறோம். அப்படிக்கை வைத்தால், அதன் விளைவாக சிக்கல்கள் வருமோ என்று பயப்படுகிறோம். அப்படி அரசு எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் பயப்படத் தேவையே இல்லை, காரணம், இன்றைக்கு ஊற்றுக்கு நூறு ஆசிரியர்களுக்கு.

[திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

[1981 மார்ச் 7]

அலுவலர்களுக்கான சம்பளத்தையும் அரசே கொடுக்கிறது. அங்கு ஏற்படுகிற செலவுத் தொகை முழுவதையும் அரசே கொடுக்கிறது. அவர்களுடைய வேலை கட்டிடம் கட்டுவது என்ற ஒன்று மட்டும்தான். முழுக்க முழுக்க முழு உதவியையும் அரசே கொடுப்பதால், பயப்படவே தேவையில்லை. 30 ஆம் தேதி சம்பளம் என்றால் 20 ஆம் தேதியிலிருந்தே நிர்வாகம் முன்பெல்லாம் உறங்க முடியாது. அப்போதெல்லாம் மூன்றில் இரண்டு பாகம் தான் அரசு கொடுத்து வந்தது. இப்போது சென்ட் பெர்சன்ட்டும் அரசே அதுவும் நேடியாகக் கொடுக்கிறது. அதுவும் ஆசிரியர்களுடத்திலேயே பாதுகாப்புடன் கொடுக்கப்படுகிறது. 1 ஆம் தேதியன்று ஆசிரியர்களுடைய பாஸ் புக்கிலே அந்தப் பணம் போய்ச் சேர்ந்து விடுகிறது. நிர்வாகிகளுக்கு இப்போது இருக்கிற வேலை 'பில் பிரிப்பேர்' பண்ணுவது, ஒப்பமிடுவது போன்ற பணிகள் மட்டும் தான். அப்படி இருக்கும்போது, இத்தனை செலவையும் அரசே ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு, ஒரு நிர்வாகி எதற்கு? ஆசிரியர்களை நியமனம் செய்வது அவர்களின் கையிலே இருக்கக்கூடாது. நியமனம் பப்ளிக் தேர்வாணைக் குழு மூலம் நியமித்தால் போதும். இப்போது நிர்வாகிகள் அவர்களுக்குச் சொந்தக்காரர்களாய் இருப்பவர்களை, அவர்களுடைய சாதிக்காரர்களை, அவர்களுடைய சமயக்காரர்களைத் தான் நியமிக்கிறார்கள். இன்னும் சில இடங்களில் பணம் வாங்கிக்கொண்டு நியமிக்கிறார்கள். இப்போது எப்படி இருக்கிறது என்று சொன்னால், அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தை

(முற்பகல் 11-50)

யார் நடத்துகிறார்கள், என்ன ஜாதிக்காரர்கள் அவர்கள் என்று பார்த்து அவர்களுடைய ஜாதிக்காரர்கள் யார் இருக்கிறார்கள் என்று பார்த்துப் போடும் நிலைமைதான் இருக்கின்றது. அவர்களுடைய ஜாதிக்காரர்களுக்கு அந்தப் பதவிகளைக் கொடுப்பது தான் தர்மமானது, நியாயமானது என்ற உணர்வு இப்போது வந்திருக்கிறது. கல்லூரியைப் பொறுத்தவரையில், ஒரு பதவிக்கு 50 பர்சென்ட் மார்க் வாங்கிய ஒருவர் வருகிறார், அதே பதவிக்கு எம். ஃபில், படித்த ஒருவரும் வருகிறார், டாக்டரேட் படித்த ஒருவரும் வருகிறார் என்று சொன்னால், அந்தப் பதவியில் 50 பர்சென்ட் வாங்கிய ஒருவர் நியமிக்கப் படுகிறார் என்று சொன்னால், இந்த நாடு எப்படி முன்னேறும்? ஆகவே, நியமனம் செய்ய வேண்டுமென்றால் கூட, பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் மூலம், சர்வீஸ் கமிஷன் மூலமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். எந்தக் கல்லூரியானாலும் சரி அல்லது பள்ளிக்கூடமானாலும் சரி இப்படித்தான் நியமனங்கள் இருக்க வேண்டும். எந்த வட்டாரத்தில் அந்தப் பள்ளிக்கூடங்கள் அல்லது கல்லூரிகள் இருக்கின்றனவோ, வேண்டுமானால் அந்த வட்டாரத்திலே உள்ளவர்களுக்கு

1981 மார்ச் 7]

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

1979-80-ல் தமிழ் நாட்டிலே உள்ள பள்ளிகளிலே பணியாற்றிவந்த மொத்தம் 2,58,462 ஆசிரியர்களின் நிர்வாக வாரி விவரங்கள் வருமாறு. தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்கள்—அரசு 7,381, ஊராட்சி ஒன்றியம் 67,358, நகராட்சி-மாநகராட்சி 9,169; தனியார் 28,627—மொத்தம் 1,12,535. உயர் தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்கள்—அரசு 3,227, ஊராட்சி ஒன்றியம் 27,617, நகராட்சி-மாநகராட்சி 6,360, தனியார் 29,364—மொத்தம் 66,568. உயர்நிலை; மேல்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்கள்—அரசு 42,479, ஊராட்சி ஒன்றியம் இல்லை, நகராட்சி-மாநகராட்சி 4,274, தனியார் 32,606—மொத்தம் 79,359.

ஆகவே மொத்தம் 2,58,462 ஆசிரியர்களில் 90,597 ஆசிரியர்கள் தனியார் பள்ளிகளிலே பணியாற்றுகிறார்கள். மீதி ஆசிரியர்கள் அரசுப் பள்ளிகளிலேயும், ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிகளிலேயும், நகராட்சி/மாநகராட்சிப் பள்ளிகளிலேயும் பணியாற்றுகிறார்கள். ஊராட்சி ஒன்றியத்திலே ஏறக்குறைய 95 ஆயிரம் ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களை அரசுப் பணியாளர்களாக ஆக்குவது என்ற ஒரு முடிவை நாம் எடுத்திருக்கிறோம். அது தேர்தலிலே நின்றபோது, தேர்தல் வாக்குறுதியாகத் தரப்பட்டது. அந்த அடிப்படையிலே தான் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இம்முடிவை முழுமையாக அமுல்படுத்தவும், அதற்கான வழிவகைகளை ஆராய்ந்து அரசுக்கு அறிவிக்கவும் ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கல்விச் செயலாளர் அவர்களைத் தலைவராகவும், நிதிச் செயலாளர், ஊரக உள்ளாட்சித் துறைச் செயலாளர், கிராம வளர்ச்சித் துறை இயக்குநர் அவர்களை உறுப்பினர்களாகவும், பள்ளிக் கல்வி இயக்குநர் அவர்களை உறுப்பினர்/செயலாளராகவும் கொண்டு அந்தக் குழு அமைக்கப்பட்டி. ஆசிரியர்களின் பிரதிநிதிகளைச் சந்தித்து விவரங்களைச் சேகரிக்கும். ஆசிரியர்களை அரசு ஊழியர்களாக ஆக்குவது என்ற முடிவின் அடிப்படையிலேதான் அந்தக் குழு அமைக்கப்பட்டது. பொதுவாக ஆசிரியர்கள் விரும்புவது பள்ளிகளையும் சேர்த்து எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று. ஆகவே, ஆசிரியர்களை மட்டும் எடுத்துக்கொள்ளும் நிலைமையிலே தான் நாம் அந்தக் குழுவை அமைத்தாலும் கூட, அந்தக் குழு விவாதம் நடத்திய பிறகு, அந்தப் பள்ளிகளையும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அடிப்படையிலேதான் நாம், இப்போது இந்த முடிவு எடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னால் எடுக்க வேண்டும்.

(நன்பகல் 12-00)

எடுத்து, நகராட்சி, மாநகராட்சிகளின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பள்ளிகளில் பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர்கள் சுமார் 19,000-க்கும் மேற்பட்டவர்கள்

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

[1981 மார்ச் 7]

இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பற்றிய முடிவெடுப்பதில் எந்தச் சிரமமும் இருக்காது. அரசு எல்லாப் பள்ளிகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று வாதிட்ட அனைத்து மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும் தமிழ் நாட்டிலுள்ள அனைத்துத் தனியார் பள்ளிகளையும் மனதில் கொண்டுதான், தங்களின் கருத்துக்களை வெளியிட்டார்களே தவிர, உள்ளாட்சி மன்றங்களின்கீழ் இயங்கும் பள்ளிகளை மனதில் கொண்டு அல்ல என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். ஆக, இவைகளை அரசு ஏற்றுக்கொள்வதில் எந்தச் சிரமமும் இல்லை. அதுபற்றிய குறைபாடுகளும் இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர்களால் சுட்டிக்காட்டப்பட்டதாகவும் நான் நினைக்கவில்லை.

தனியார் பள்ளிகளில் பணியாற்றும் 90,597 பேர்களைக் குறித்தும், மற்றும் தனியார் கல்லூரிகளில் பணியாற்றும் அந்த ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தும் தான் நாம் முடிவெடுக்க வேண்டும். இவைகள் அனைத்தையும் அரசே மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் வலியுறுத்தினார்கள். இந்தக் கருத்து விரும்பத்தக்கதாக இருந்தாலும், இதை நடைமுறைப் படுத்துவதிலுள்ள சிக்கல்களை நாம் எண்ணிப் பார்க்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் அனைத்தையுமே அரசு தன் பொறுப்பில் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்றால், முதலில் அவர்களுக்கெல்லாம் நட்பு ஈடு தந்தாக வேண்டும். அதாவது ஒரு பெரும் கொகையாக இருக்கும் என்ற நிலை இருக்கிறது.

இரண்டாவது, தனியார் பள்ளிகளை அரசுடமையாக்குவது என்று கோரும்போது, உண்மையில் அது பெரும்பான்மை சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் பள்ளிகளை மட்டுமே அரசுடமையாக்குவதாகும் என்பதுதான் பொருளாகும். தனியார் பள்ளிகளை அரசுடமையாக்குவது என்றால், நாட்டிலுள்ள அனைத்துத் தனியார் பள்ளிகளையும் அரசுடமையாக்குவதாகாது. நாம் இங்கே என்னதான் தீர்மானங்கள் போட்டாலும் சரி, அல்லது சட்டங்கள் இயற்றினாலும் சரி, அவைகளெல்லாம் சிறுபான்மை வகுப்பினரால் நடத்தப்படும் கல்வி நிறுவனங்களை எந்த வகையிலும் கட்டுப்படுத்த முடியாது. எனவேதான் நான் சொல்லுகிறேன், இன்றைக்கு எந்தத் தீர்மானம் போட்டாலும், அனைத்துப் பள்ளிகளையும் அரசுடமையாக்குகிற தீர்மானமாக இருக்காது. இதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தயவுசெய்து தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆக, அனைத்துப் பள்ளிகளையும் அரசுடமையாக்க வேண்டும் என்று சட்ட பூர்வமாக ஒரு முயற்சியை நாம் எடுத்தாலும் கூட, அது பெரும்பான்மையான வகுப்பைச் சார்ந்த மக்களால் நடத்தப்படும் பள்ளிகளை மட்டுமே எடுத்துக் கொள்ளும் முயற்சியாக இருக்குமே தவிர

1981 மார்ச் 7] [திரு. ம. சங்கரலிங்கம்]

முன்னுரிமை என்று வைக்கலாம். இப்படி நியமனம் செய்யும் அதிகாரத்தை ஏன் அவர்களிடத்திலே கொடுக்க வேண்டும்? இந்தத் தத்துவம் ஒத்துக் கொள்ள முடியாத ஒன்று. சூழ்நிலையிலே இருக்கும் தவறுகளைப் பார்க்கின்ற போது, இதை இப்போது செய்யாமல் போனால், நிலைமை சீரழியும். ஆசிரியர் களுடைய பதவிப் பாதுகாப்பு கடந்த 10 வருஷமாக பாதுகாக்கப்பட்டிருப்பது போல் கடந்த 20 வருஷங்களுக்கு முன்னாலே கொடுக்கப்பட்டிருந்தால், நாங்கள் சட்டசபைக்கு வந்திருக்கமாட்டோம். எங்களுக்கு இந்த வேலை இருந்திருக்காது. 'இவ்வளவு குழப்பம் இங்கே இருக்கிறது, நீங்கள் சட்ட சபைக்குப் போங்கள்' என்று ஆசிரியர்கள் சொல்லித்தான் நாங்கள் இங்கே வந்திருக்கிறோம். இன்னும் காலம் தாழ்த்தினால் இன்னும் பெரிய அளவிலே இந்த பிரச்சினை கிளம்பி விடும். நாம் சம்பாதிக்கின்ற சம்பாத்தியம், பெயர், புகழ் எல்லாம் நம்முடைய பிள்ளைகளுக்குப் பயன்பட வேண்டும். நம் முடைய, நமது பிள்ளைகளுடைய எதிர்காலத்தைப் பாதிக்கும் ஒரு பிரச்சினை இது என்று கருதி, இந்தத் தீர்மானத்தினுடைய நோக்கத்திற்கு மதிப்பளித்து தக்க நேரத்தில் சரியான முறையில் நடவடிக்கை எடுக்கும் முறையில் ஈடுபட வேண்டும் என்று கேட்டு அமைகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : தனியார் கல்வி நிலையங்கள், உள்ளாட்சிக் கல்வி நிலையங்கள், மாநகராட்சிக் கல்வி நிலையங்களில் ஆசிரியர்கள், ஊழியர்களாகப் பணிபுரிபவர்களின் பணிக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க, கல்வி நிறுவனங்கள் அனைத்தையும் அரசே ஏற்க வேண்டும் என்கிற சட்டத் திருத்தத்திற்கான பரிந்துரையை இந்த மேலவை செய்ய வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. லெட்சுமிகாந்தன் அவர்கள் முன்மொழிந்து பல கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். அதற்குப் பிறகு மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும் பல்வேறு கருத்துக்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தனியார் கல்வி நிலையங்களை அரசு எடுத்து நடத்த வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தின் கீழ் பேசி மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் அவரே ஒரு தனியார் கல்லூரியின் முதல்வராகவும், நிர்வாகியாகவும் இருந்து இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து தன்னுடைய கருத்துக்களைப் பேசியிருக்கிறார்கள்.

அரசே அனைத்துப் பள்ளிகளையும் கல்லூரிகளையும் ஏற்று நடத்த வேண்டும் என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இல்லை என்றாலும், இன்றைக்கு நாம் எடுத்து நடத்துவதில் உள்ள பல்வேறு சிரமங்களையும் கருத்தில் கொண்டு தான் முழுமையான அளவிலே அவைகளை ஏற்று நடத்தவில்லை என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். என்னுடைய பேச்சின் ஆரம்பத்திலே சில

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

[1981 மார்ச் 7]

புள்ளி விவரங்களை மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். நமது மாநிலத்தில் இருக்கும் தொடக்கப் பள்ளிகளின் மொத்த எண்ணிக்கை 27,662. அதிலே, அரசு, உள்ளாட்சி நிறுவனங்கள், நகராட்சி, ஊராட்சி ஒன்றியம், தனியார் என்ற அடிப்படையில் பல்வேறு நிறுவனங்கள் இந்தப் பள்ளிகளை நடத்துகின்றன. அரசு பள்ளிகள் 1,422, நகராட்சிப் பள்ளிகள் 1,094, ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிகள் 20,193, தனியார் துறை நடத்தும் பள்ளிகள் 4,953, உயர் தொடக்கப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை 5,685—அதிலே அரசுப் பள்ளிகள் 250, நகராட்சிப் பள்ளிகள் 400, ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிகள் 3,073, தனியார் பள்ளிகள் 1,962, உயர்நிலைப் பள்ளிகள் (மேல்நிலைப் பள்ளிகள் 1,087 உட்பட) எண்ணிக்கை 3,226—இதிலே அரசுப் பள்ளிகள் 1,999, நகராட்சிப் பள்ளிகள் 127, ஊராட்சி ஒன்றியம் ஒன்றும் நடத்தவில்லை, தனியாரால் நடத்தப்படும் பள்ளிகள் 1,100. ஆகவே, தொடக்கப் பள்ளி, உயர் தொடக்கப் பள்ளிகள், உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இவைகளை அரசே ஏற்று நடத்த வேண்டும் என்று சொல்லும்போது, நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய தனியார் துறைப் பள்ளிகள் 8,015. இதிலே ஆங்கிலோ-இந்தியன் பள்ளிகள் 191 என்ற புள்ளிவிவரத்தைத் தந்திருக்கிறார்கள்.

அதற்கடுத்து சிறப்புப் பள்ளிகள். அதில், இளஞ்சிறார் பள்ளிகள் மொத்தம் 40. அரசு பள்ளி 1, நகராட்சிப் பள்ளி 1, தனியார் பள்ளி 38. கீழ்த்திசைப் பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை 18. இந்தப் பள்ளிகள் 18-ம் தனியாரால் நடத்தப் படுகின்றன. அதற்கடுத்து உடல் ஊனமுற்றோர் பள்ளிகள் 45. அதில் அரசுப் பள்ளிகள் 22, நகராட்சிப் பள்ளிகள் 2, தனியார் பள்ளிகள் 21. ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகளின் மொத்த எண்ணிக்கை 79—அதில் அரசுப் பள்ளிகள் 28, தனியாரால் நடத்தப்படும் பள்ளிகள் 51. மொத்தச் சிறப்புப் பள்ளிகள் 203—லே தனியாரால் நடத்தப்படும் பள்ளிகள் 131.

அடுத்து, கல்லூரிகள்—பொது கலை—அறிவியல் கல்லூரிகள் மொத்தம் 187. இதில் அரசுக் கல்லூரி 51, தனியார் கல்லூரி 136. ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளின் மொத்த எண்ணிக்கை 23, அதில் அரசுக் கல்லூரி 7, தனியார் கல்லூரி 16. பிற கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை 24, அதில் 1 அரசு நடத்துவது, மீதி 23 கல்லூரிகளும் தனியார் கல்லூரிகள்.

அடுத்து, தொழிற் கல்வி நிறுவனங்கள். பொறியியல் கல்லூரிகள் மொத்தம் 13. அதில் அரசுக் கல்லூரிகள் 3, தனியார் கல்லூரிகள் 10. பாலிடெக்னிக்குகள் மொத்தம் 40. அரசு நடத்துவது 20, தனியாரால் நடத்தப்படுவது 20. உயர்நிலைப் பள்ளிகள் மொத்தம் 14, அரசால் நடத்தப்படுவது 3, தனியாரால் நடத்தப்படுவது 11. இதுதான் இருக்கின்ற நிலைமை.

1981 மார்ச் 7] [திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

சிறுபான்மை வகுப்பினர் நடத்தும் தனியார் பள்ளிகளையும் சேர்த்து அரசுடமையாக்குகிற முயற்சியாக இருக்காது. அது எந்த விதத்தில் சிறந்ததாக இருக்கும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். பெரும்பான்மை என்றால் அது இந்துக்களால் அல்லது பெரும்பான்மை வகுப்பினரால் நடத்தப்படும் தனியார் பள்ளிகளை மட்டுமே அரசு எடுத்துக்கொள்கிறது என்ற நிலையை உருவாக்கினால், அது எந்த அளவுக்கு நல்லதாக இருக்கும் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். மைனாரிட்டியினருக்குத் தரப்படுகிற உரிமைகள் எந்த அடிப்படையில் தரப்படுகிறது என்றால், பெரும்பான்மை மக்கள் சில உரிமைகளை அனுபவிப்பார்கள், அதன் காரணமாக மைனாரிட்டிகளுக்கு சில உரிமைகள் கிடைக்காது என்ற அடிப்படையில் அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்கியவர்கள் ஒரு பாதுகாப்பைத் தந்தார்கள். ஆனால் இன்றையதினம் நடைமுறையில் இருக்கிற நிலை என்னவென்றால் மைனாரிட்டி மக்களுக்கு இருக்கிற உரிமைகள் பெரும்பான்மை வகுப்பு மக்களுக்கு இல்லை என்பது தான். ஆக, மெஜாரிட்டி மக்களுக்கு அத்தகைய பாதுகாப்பில்லை, மைனாரிட்டி மக்களுக்கு மட்டுமே அத்தகைய பாதுகாப்பு உண்டு என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு நிலையை உருவாக்கினால், அது சமுதாயத்தில் ஓர் அதிகுப்பதியைத்தான் உருவாக்கும். அல்லது விரும்பத்தகாத உணர்வுகளைத்தான் அது வளர்க்கும். அதன் காரணமாக, பெரும்பான்மை மக்களின் ஆதரவை அன்றைக்கு இருக்கும் எந்த அரசும் பெறத் தவறிவிடும். அது நல்லதல்ல என்பதுதான் என்னுடைய கருத்தாகும்.

அதோடு, மைனாரிட்டி மக்களுக்குத் தரப்படுகிற பாதுகாப்பு என்பதே மதம் என்கிற அடிப்படையில்தான் தரப்படுகிறது. அது மெஜாரிட்டி மக்களுக்கு இல்லாத உரிமை. இப்படிப்பட்ட நிலையில் மைனாரிட்டி மக்களுக்குச் சாதகமான ஒரு நிலையை உருவாக்கிவிட்டுவிட்டால், அது மெஜாரிட்டி மக்களுக்கு எத்தகைய உணர்வை ஏற்படுத்தும் என்பதையும் நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு மதத்திற்கு ஆதரவாக மேற்கொள்ளப்படும் நடவடிக்கை இன்னொரு மதத்திற்கு ஆதரவற்ற நடவடிக்கையாக முடிந்துவிடும். அத்தகைய ஒரு நிலையை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் விரும்ப மாட்டார்கள் என்றே நான் கருதுகிறேன். இவைகளெல்லாம் நாம் இந்தப் பிரச்சினையை அதிகமாகப் பரிசீலிக்கும்போது எதிர்படுகிற கருத்துக்கள் என்பதால், அவைகளை மாண்புமிகு உறுப்பினர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருவது என்னுடைய கடமை என்று நான் கருதுகிறேன்.

இங்கே பேசப்படும் கருத்துக்கள் அனைத்துமே ஆசிரியர்களின் நலன்களைக் கருத்தில் கொண்டுதான் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. எந்தெந்த வகைகளில் ஆசிரியர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்று எடுத்துச் சொல்லி,

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

[1981 மார்ச் 7]

பள்ளிகள் அனைத்துமே அரசுத் துறையில் இருந்திருந்தால், இத்தகைய பாதிப்பு ஏற்படாது என்ற எண்ணத்தின் அடிப்படையில்தான் அனைத்துப் பள்ளிகளையும் அரசுப் பள்ளிகளாக்க வேண்டும் என்று பரவலாக வலியுறுத்தப் படுகிறது. ஆசிரியர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதற்காக நாம் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். அதைத் தவறு என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் இன்னொன்றையும் நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். இந்தக் கருத்தை நான் ஏற்கெனவே டலமுறை இந்த அவையிலும் சொல்லியிருக்கிறேன். பெற்றோர்களாக இருப்பவர்கள் தங்களுடைய குழந்தைகளைப் பள்ளியில் சேர்க்க வேண்டும் என்று விரும்பினால், அவர்கள் வீட்டை விட்டு புறப்பட்டதும் முதலில் போய் நிற்கிற இடமே தனியார் பள்ளிதான். தனியார் பள்ளியில் இடமில்லை என்றால்தான், பிறகு மாநகராட்சிப் பள்ளிக்கோ, அரசுப் பள்ளிக்கோ வருகிறார்கள். பெற்றோர்கள் என்று சொல்லுகிறபோது, நான் பொதுவாகவே பொது மக்களின் நிலையைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் பேசும்போது, தானே ஒரு கல்லூரியை நிருவகித்துக் கொண்டிருப்பதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். கல்லூரியையெல்லாம் அரசு தன்னுடைய பொறுப்பில் ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பினால், தன்னுடைய கல்லூரியை முதலில் தத்துவிடுவதற்குத் தான் தயாராக இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டார்கள். நான் உரிமையோடு சொல்ல விரும்புகிறேன். அப்படி அரசே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பினால், அதற்கு முதலில் உடன்படுபவரே மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள் என்று கருதுகிறேன். அதுவல்ல பிரச்சினை. அவர் பேசும்போது இன்னொரு கருத்தையும் தெரிவித்தார்கள். அவருடைய கல்லூரியைப் பொறுத்தவரையில், அதிகாரிகள் வந்து பார்வையிட்டு இந்தக் கல்லூரி சிறந்த முறையில் நடக்கிறது என்று சொன்னார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டார். நாங்கள் அரசின் சார்பில் அதைத் தான் கவனிக்கிறோம். அவருடைய கல்லூரியில் அதிகமாகப் பிரச்சினைகள் வரவில்லை என்பது நமக்குத் தெரியும். அப்படிப்பட்ட முறையில் செயல்பட்டு வரும் கல்லூரியை அரசு மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டால், அவர் தத்துவிடுவதற்குக்கூட தயாராக இருக்கலாம். அப்படித் தத்துவிட்டால், அடுத்த நிலை என்ன என்பதைத்தான் நாம் பார்க்க வேண்டும். அங்கே இருக்கிற ஆசிரியர்கள் உடனடியாக மாறுதல் கேட்பார்கள். மாறுதல் கேட்டு பல்வேறு பிரச்சினைகளைக் கொண்டு வருவார்கள். மாறுதல் கேட்பவர்களில் சிலர் போட்ட இடத்திற்குப் போக மாட்டார்கள். உடனே இரண்டு அல்லது மூன்று மாதம் வீவு எடுப்பார்கள்.

1981 மார்ச் 7]

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

கிராமத்தில் உள்ள மாணவர்களுக்கு உயர் கல்வி கிடைக்க வேண்டும் என்று அங்கெல்லாம் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள பல கல்லூரிகளில் ஆசிரியர்களின் ஒத்துழைப்பு இல்லாத காரணத்தால், கிராமங்களில் உள்ள மாணவர்களுக்குச் சரிவர கல்வி கிடைக்கவில்லை என்பதை மிகுந்த வேதனையோடு நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகவே, அரசு சார்பில் நடக்கும் எந்தக் கல்வி நிறுவனமானாலும் சரி, அது தனியார் துறையில் நடக்கிற கல்வி நிறுவனத்தை விட சிறந்த முறையில் நடக்கிறது என்ற நிலையை நாம் உருவாக்கிவிட்ட பிறகு, நாம் இத்தகைய கோரிக்கைகளை வைக்கலாம் என்பதைத்தான் நான் இந்தச் சூழ்நிலையில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதற்கு அடிப்படையான மனமாற்றப்பட்ட நாம் ஏற்படுத்தியாக வேண்டும்.

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வெள்ளைக்காரர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் நாம் ஊதியம் வாங்கிக்கொண்டுதான் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தோம். அப்போது நமக்கிருந்த உணர்வே வேறு, சம்பளம் வாங்குகிறோம், ஆகவே உழைக்க வேண்டும் என்று பணியாற்றினோம். ஆனால் இன்றைக்கு நாடு சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு மக்களுக்குப் பணியாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தின் அடிப்படையில் நமது கடமையைச் செய்ய வேண்டும். அதிலும் கிராமங்களில் பணியாற்றும் வாய்ப்பு கிடைத்தால், அதைவிட வேறு மகிழ்ச்சி கரமான நிலை ஒன்று இருக்க முடியாது. ஆசிரியர்களானாலும் சரி, வேறு யாரானாலும் சரி, மக்கள் அதிகமாகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ள இடத்தில் பணியாற்றுவதை நமக்குக் கிடைத்த அரிய சந்தர்ப்பமாகக் கருத வேண்டும். இத்தகைய உணர்வு நமக்கு மேலோங்கி நிற்குமானால், இதுபோன்ற பிரச்சினைகளில் நாம் இவ்வளவு தடுமாற்றம் அடையத் தேவையில்லை.

என்னைப்பற்றி இங்கே நான் ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நான் கணிதத்தில் பட்டப்படிப்பு முடித்திருந்த காரணத்தால், 1952-53-ல் எனக்கு உடனே வேலை கிடைத்துவிட்டது. அப்போதெல்லாம் பரீட்சை எழுதியவுடனே வேலை வாய்ப்புக் கிடைத்துவிடும். அந்தக் காலத்தில் கணக்குப் படித்தவர்கள் மிகக் குறைவாக இருந்ததால், அவர்களுக்கு மிக விரைவிலே வேலை கிடைத்துவிடும். அதன் காரணமாகத்தான் ஆசிரியராக ஒருவரை நியமிக்கும் அதிகாரத்தை அப்போது தலைமை ஆசிரியருக்கே கொடுத்திருந்தார்கள். ஒரு பள்ளிக்கு அருகாமையில் யாராவது படித்துத் தேறியவர்கள் இருந்தால், அவர்களை உடனே வேலைக்கு வைத்துக்கொள்வார்கள். தலைமை யாசிரியரே ஒருவரை வேலைக்கு அமர்த்திக்கொண்டு, பிறகு மேலதிகாரிகளிடம் அதற்கான ஒப்புதல் பெறும் நிலை இருந்தது. அப்போது நான் நினைத்திருந்தால், கோவை நகராட்சியிலே ஒரு பள்ளியில் சேர்ந்திருக்க

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

[1981 மார்ச் 7]

முடியும். ஆனால் கிராமப் பகுதியில் பணியாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில்
கான் நான் டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்டு பள்ளியில் போய்ச் சேர்ந்தேன். வேறு எந்தக்
காரணத்தாலும் அல்ல. அந்த உணர்வு இப்போது இல்லை. ஆனால் அந்த

(பிற்பகல் 12-10)

உணர்வு எல்லோரிடத்திலும் மேலோங்கி இருக்க வேண்டும். கோடைக்கானல்,
பண்ணைக்காடு, வால்பாறை, ஏற்காடு ஆகிய இடங்களில் உள்ள பள்ளிகள்
திருப்திகரமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கவில்லை. அதற்குக் காரணம்
ஆசிரியர்கள்தான். ஆசிரியர்கள் முழு ஒத்துழைப்பைக் கொடுப்பதில்லை.
பூலாங்குறிச்சியில் ஒரு கல்லூரி இருக்கிறது. அங்கே எந்த ஆசிரியரைப்
போட்டாலும், போக மறுக்கிறார்கள்; விடுப்பு எடுத்துக்கொள்கிறார்கள்.
பூலாங்குறிச்சியில் உள்ள அந்த வட்டார மக்களின் நலனைக் கருதித்தான்
அங்கே கல்லூரியை வைத்திருக்கிறோம். ஆனால் ஆசிரியர்கள் தங்களுக்குரிய
உரிமைகளைப் பயன்படுத்தி, சட்ட விதிகளைப் பயன்படுத்தி, போக
மறுக்கிறார்கள். அரசுக் கல்லூரிகள், அரசுப் பள்ளிகள் சரியான வழியில்
நடக்க தங்களுடைய உரிமைகளைக் கூட விட்டுக்கொடுத்து ஒத்துழைப்புத் தர
வேண்டிய நிலையில் இருக்க வேண்டிய ஆசிரியர்கள் இன்றைக்கு அப்படி
இல்லை என்பதை வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்கிறேன். இதனால் பல
பள்ளிகள், பல கல்லூரிகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதிலே இரண்டு
விஷயங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று, அரசுக் கல்லூரிகளிலும், அரசுப் பள்ளி
களிலும் நல்ல தரமான கல்வி தரப்படுவதில்லை என்ற கருத்து பொதுவாகப்
பரவக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. இன்னொன்று, அத்தகைய கல்லூரிகள்,
பள்ளிகளில் பணிபுரிகின்ற ஆசிரியர்கள் தங்களுடைய ஒத்துழைப்பை
நம்முடைய நிர்வாகத்திற்குத் தருவதில்லை. அதற்குப் பதிலாக உரிமையைப்
பயன்படுத்துகிறார்கள். இதை நான் சொல்லுவதால், அரசே எல்லாக் கல்வி
நிலையங்களையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்துக்கு
விரோதமானவன் என்று இல்லை. நான் இதைச் சொல்லுவதற்குக் காரணம்,
அத்தகைய சூழ்நிலை இன்றைக்கு இல்லை. அத்தகைய சூழ்நிலையை ஆசிரியப்
பெருமக்களும், மற்ற சம்பந்தப்பட்டவர்களும் என்றைக்கு ஏற்படுத்தித்
தருகிறார்களோ அன்றைக்குத் தான் அந்தக் கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.
இது உடனடியாக செய்யக் கூடிய காரியமல்ல. ஆகவே இன்றிரிநுந்தே அந்த
முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும். அதன் காரணமாகத்தான் கடந்த மூன்று
ஆண்டுகளாகவே பல்வேறு நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்
என்பதை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். குறிப்பாக பாலிடெக்னிக்குகள்,
பொறியியல் கல்லூரிகள் ஆகியவைகள் தனியார் துறையிலே இருக்கின்றன

1981 மார்ச் 7]

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

என்று சொன்னாலும்கூட, ஏறக்குறைய அரசு நிலையங்களாகத்தான் அவை இருக்கின்றன. பொறியியல் கல்லூரியை நடத்துகிறவர்கள், தங்கள் பிள்ளைக்குக் கூட பி.எ. வகுப்பில் இடம் பெற முடியாது. அவர்களுக்கு இருந்த உரிமையை எடுத்துவிட்டோம். பாலிடெக்னிக்குகளில் நிர்வாகக் குழுக்கள் இருக்கின்றன. அதிலே அரசுக்கு அதிகமான அளவு அதிகாரம் இருக்கிறது. அவர்கள் நினைத்தபடி ஆட்களை நியமனம் செய்ய முடியாது. அவர்கள் நினைத்தபடி மாணவர்களைச் சேர்க்க முடியாது. நாம் சொல்லுகிற தகுதியின் அடிப்படையிலேதான் மாணவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். பாலிடெக்னிக்குகளில் உள்ள இடத்தில் பத்து சதவீதத்தை அவர்களுக்கு ஒதுக்கியிருக்கிறோம். இதைப்போல பல நடவடிக்கைகளை எடுத்து வருகிறோம்.

கல்லூரிகளில் அவர்களே சம்பளத்தைத் தந்துகொண்டிருந்தார்கள். இப்போது நிர்வாகம் சம்பளத்தைத் தருவதில்லை. அரசே நேரிடையாகத் தருகிறது. அதுவும், ஆசிரியர்கள் யாரிடத்திலேயும் நின்று கை நீட்டி வாங்காத நிலையில் அவர்களுடைய வங்கிக் கணக்குக்கே பணம் போய்ச் சேருகிற அளவிற்கு நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறோம். மாண்புமிகு உறுப்பினர் சொல்லுகிற நடவடிக்கை, அவர் விரும்புகிற நிலைமை, அவர் அரசுக்கு எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிற நிலைமை ஒரு பக்கம் இருக்க அவர் விரும்புகிற நிலைமையை நோக்கிப் பல்வேறு நடவடிக்கைகளை நாங்கள் எடுத்து வருகிறோம் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களின் சவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

அரசே எல்லாக் கல்வி நிலையங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டால், சிறந்த முறையிலே கல்வியைத் தர முடியும். அது மட்டுமல்லாமல், சமுதாய முன்னேற்றத்திற்குத் தேவையான கல்வியைத் தர முடியும் என்பதிலேயும் கருத்து வேறுபாடு கிடையாது. எங்களுடைய அரசுக்கும் இதிலே கருத்து வேறுபாடு கிடையாது. அந்த அடிப்படையிலே பல ஆண்டுகளாக எடுத்துவரும் நடவடிக்கைகளுக்கு மேலும் சில நடவடிக்கைகளை எடுத்து பிச்சினைகளைப் போக்கலாம். கல்வி நிலையங்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி பாடத்திட்டங்களை வகுக்க முடியாத அளவிற்கு குறிப்பிட்ட முறையிலேதான் கல்வியைத் தர வேண்டும் என்றும் வகுத்திருக்கிறோம். மதச்சார்புடைய நிறுவனங்களில் கட்டாயப்படுத்தி மதச்சார்புடைய கல்வியைத் தரக்கூடாது என்று விதித்து, மாணவர்கள் கல்வியறிவு பெறுவதில் இருக்கின்ற குறைபாடுகளைப் போக்குவதில் அரசு கவனம் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறது. ஆகவே இந்த

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

[1981 மார்ச் 7]

அடிப்படையிலே இங்கே சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களை அரசு அலட்சியப் படுத்தவில்லை, புறக்கணிக்கவில்லை, ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இல்லை. ஏற்றுக் கொண்டு பல்வேறு காரியங்களைச் செய்து கொண்டு வருகிறோம்.

தமிழ் நாடு தனியார் துறைப் பள்ளிகள் சம்பந்தப்பட்ட பல்வேறு பிரச்சினைகளைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அதைத் திருத்துவதற்காக அரசு நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுடைய கருத்துக் களையெல்லாம் கேட்டிருக்கிறோம். அவைகளைச் சேகரித்த பிறகு, அந்தச் சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கான நடவடிக்கையை அரசு நிச்சயம் எடுக்கும்.

தனியார் துறை நிறுவனங்கள் தங்களுடைய இஷ்டப்படி ஆசிரியர்களைப் பழி வாங்குவதை தவிர்க்கும் அளவில் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். அதே நேரத்தில் ஆசிரியர்கள் எதைச் செய்தாலும் அது சரி; நிர்வாகங்கள் எதைச் செய்தாலும் அது தவறு என்ற முறையிலே ஆசிரியர்களுடைய பிரச்சினைகளை அணுகிக் கொண்டுபோனால், தவறான நிலைமைகளை உருவாக்கி, தவறுகள் அதிகமான பிறகு, அவற்றைத் தடுக்க முடியாத நிலைமையிலே கொண்டு வந்துவிடும். யார் தவறு செய்தாலும், நாம் கண்டிருக்கிறோம். யார் தவறு செய்தாலும், அதற்கான நடவடிக்கை எடுக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது. யார் தவறு செய்தாலும், நடவடிக்கை எடுக்கிறபோது, அதற்கு ஆசிரியர்களுடைய ஒத்துழைப்பு இருக்கிறது என்ற நிலைமையை உருவாக்க வேண்டும் என்று பொது மக்களுடைய நலனைக் கருதி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினருடைய கருத்துக்களைக் கவனமாக இத்தனை நாளும் கேட்டிருக்கிறோம். அதில் முடிந்த அளவிற்குக் காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் உணர்வார் என்று கருதுகிறேன். அந்த அடிப்படையிலே இந்தத் தீர்மானத்தை வலியுறுத்தத் தேவையில்லை என்று கேட்டு என்னுடைய பேச்சை முடிக்கிறேன்.

* திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, “தனியார் கல்வி நிலையங்கள், உள்ளாட்சித் துறை, மாநகராட்சியின்கீழ் உள்ள கல்வி நிலையங்கள் ஆகியவற்றில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்கள்-ஊழியர்களுக்குப் பூரண பணிப்பாதுகாப்பு அளிக்கும் பொருட்டு கல்வி நிறுவனங்கள் அனைத்தையும் ஒரே சீரான நிர்வாகத்தின்கீழ் கொண்டு வரும் பொருட்டும், சீரான கல்வி வளர்ச்சியை நிலை நிறுத்தும் பொருட்டும், தமிழ்நாட்டிலுள்ள தனியார் பள்ளிகள், தனியார் கல்லூரிகள், உள்ளாட்சி, மாநகராட்சித் துறை நடத்தும் பள்ளிகள் அனைத்தையும் தமிழ்நாடு அரசே ஏற்று நடத்த, தகுந்த சட்டத்தை நிறைவேற்றுமாறு அரசுக்கு இம்மேலவை

1981 மார்ச் 7] [திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

பரிந்துரை செய்கிறது” என்று நான் 7—11—1979 அன்று முன்மொழிந்த தீர்மானத்தின்மீது 7—11—1979, 31—7—1980, 12—2—1981, 7—3—1981 ஆகிய இந்த நான்கு நாட்களில் தெளிவான, விவரமான விவாதம் நடைபெற்று பல்வேறு உறுப்பினர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை எடுத்துரைத்த பிறகு, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் அரசின் நிலையைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

இந்தத் தீர்மானத்தின் மீது மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன், திரு. எஸ். முத்துசாமி, திரு. பா. ரா. தாமஸ், திரு. மியாகான், திரு. மீனாட்சிசுந்தரம், டாக்டர் கனார்த்தமம், திரு. ஜேப்பியார், எதிர்க்கட்சித் தலைவர் திரு. ம. சங்கரலிங்கம் ஆகிய எட்டு உறுப்பினர்களும் தங்களுடைய கருத்துக்களை மிகத் தெளிவாக, அருமையாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். இந்தத் தீர்மானத்தை ஆறு உறுப்பினர்கள் ஆதரித்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். இருவர் இதை எதிர்க்கும் வகையிலே பேசியிருக்கிறார்கள் என்றாலும்கூட, அவர்கள் கூட இந்தத் தீர்மானத்தின் உள்நோக்கத்தை வரவேற்று ஆதரித்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். ஆகவே ஒட்டுமொத்தமாக மேலவையினுடைய உணர்வு இந்தத் தீர்மானத்திற்கு ஆதரவாக அமைந்திருப்பது குறித்து உள்ளபடியே மகிழ்ச்சியடைகிறேன். மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கூட தன்னுடைய பதிலில், இந்தத் தீர்மானத்தினுடைய நோக்கத்தை, உள்ளே புதைந்து கிடக்கின்ற உணர்வுகளை, காரணங்களை மிகத் தெளிவாக அரசு உணர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்லி, அரசின் நிலைமையை இங்கே குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இந்தத் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்து பேசிய பிறகு, அதன் மீது விவாதம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிற நேரத்தில், உள்ளாட்சித் துறை ஆசிரியர்கள் பிரச்சினையைக் குறித்து தமிழக அரசு ஒரு நல்ல மகிழ்ச்சி கரமான, வரவேற்கத்தக்க முடிவை அறிவித்திருக்கிறது. ஊராட்சி ஒன்றிய ஆசிரியர்களை அரசு ஊழியர்களாக ஆக்குகிற முடிவை—பல ஆண்டு காலமாகத் தேங்கிக் கிடந்த இந்த முடிவை—இந்த மன்றத்திலேயே அறிவித்து, அதை ஆளுநர் உரையிலேயும் அறிவித்து அதற்கான நடவடிக்கை எடுத்திருப்பதற்காக மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்களை நான் அதிகம் பாராட்டுகிறேன். “காக்கை உட்கார பனம் பழம் விழுந்ததைப் போல” இந்த நிகழ்ச்சி இதை ஆளுநர் உரையிலேயும் அறிவித்து அதற்கான நடவடிக்கை எடுத்திருப்பது குறித்து நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

346 அனைத்துப் பள்ளிகளையும் கல்லூரிகளையும் அரசே ஏற்று நடத்துவது குறித்து

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்] [1981 மார்ச் 7]

மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்கள், ஆசிரியர்களை மட்டும் அரசு ஊழியர்களாக ஆக்குவதோடு இல்லாமல், ஊராட்சி மன்றப் பள்ளிகளையும் சேர்த்து எடுத்து அரசே நடத்துவது குறித்துப் பரிசீலனை செய்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். அது ஒரு நல்ல தெளிவான முடிவு. அந்தக்

(பிற்பகல் 12-20)

(மாண்புமிகு மேல்வைத் தலைவர் தலைமை)

கருத்துக்குச் சாதகமான முடிவையே எடுக்க வேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களை யெல்லாம் சேர்த்து கல்வித் துறையின் நிர்வாகத்தில் கொண்டு வரும்போது, நாம் விரும்புகிற அந்தக் கல்வித் தரம் வரவேண்டும். ஆசிரியர்கள் பணிப் பாதுகாப்பு மட்டும் என்னுடைய தீர்மானத்தின் நோக்கமல்ல. கல்வித் தரத்தையும் உயர்த்த வேண்டுமென்பதுதான் தம்முடைய முக்கியமான நோக்கம். நாம் விரும்புகின்ற சீரான கல்வி, கல்வித் தரம் உயர்வு என்பதெல்லாம் வேண்டுமென்றால், பள்ளிகள் எல்லாம் கல்வித் துறையின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வரவேண்டும். அதுதான் என்னுடைய விருப்பம். அந்த வகையிலே அரசும் நடவடிக்கை எடுத்திருப்பது குறித்து நான் மகிழ்ச்சி யடைகிறேன். வருகின்ற ஜூன் மாதத்திற்குள்ளாவது அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளை அரசு எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருப்பதால், என்னுடைய பாராட்டுதல்களையும், மகிழ்ச்சியையும் இந்த அரசுக்கும், மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுக்கும், கல்வி அமைச்சர் அவர்களுக்கும் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அது போலவே நகராட்சி, மாநகராட்சிப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரையில், அவைகளை எடுத்துக்கொள்வதில் எந்தவிதமான சிரமங்களும் இருக்காது என்று மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதையும் நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தனியார் பள்ளிகளை அரசுடமையாக்குகின்ற பிரச்சினைகள் பற்றி மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இந்தத் தீர்மானத்தின் மீது ரொலுதுகின்றபோது, முக்கியமான அம்சமாக ஒன்றை எடுத்துச் சொன்னார்கள். தனியார் பள்ளிகள் பற்றி அரசினுடைய தரப்பிலே சில கருத்துக்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இன்று அப்படி தனியார் பள்ளிகளை எடுத்துக்கொள்வது என்றால், நஷ்ட ஈட்டுத் தொகை கொடுக்க வேண்டும், அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டியிருக்குமோ என்று தெரிவித்தார்கள். தனியார்

1981 மார்ச் 7]

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

ஈட்டுத் தொகை, காம்ப்ன்சேஷன் என்பது ஒரு பெரிய பிரச்சினையாக இருக்க முடியாது. ஏனென்றால், காம்ப்ன்சேஷன் என்ற நிலைமை இருக்கும் என்றாலும்கூட, உடனடியாக அதைக் கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை நமக்கு வராது. அந்த நிர்வாகத்தினருக்குப் பல தவணைகளிலே கொடுத்து, ஈடு கட்டுவதற்கு நமக்குச் சட்ட ரீதியாக வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. அது ஒரு பெரிய சிக்கலான பிரச்சினை என்று நான் கருதவில்லை.

அடுத்து, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். பெரும்பான்மை சமூகத்தினர் நடத்துகின்ற பள்ளிகளை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வழி இருக்கிறதே தவிர, சிறுபான்மையினர் நடத்துகின்ற பள்ளிகளை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது, அதற்கு அரசியல் சட்டத்திலே இடமில்லை என்று சொன்னார்கள். இது குறித்து உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அரசு வழக்கு கொடுத்திருக்கின்றது. உச்ச நீதிமன்றத்திலும் அது இன்னும் தீர்க்கப்படாமல் இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். இந்த முயற்சியை விரைவு படுத்த வேண்டும் அரசியல் சட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களிடம் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற சந்தேகங்களை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சட்டம் படித்தவர்கள். எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற நான்கு சந்தேகங்களை எடுத்துச் சொல்கிறேன். அந்த சந்தேகங்களின் அடிப்படையிலே சில கருத்துக்களை நான் இங்கே தெளிவாக்க விரும்புகிறேன். அந்த அரசியல் சட்டத்தில் 14-வது பிரிவில்,

“The State shall not deny to any person equality before the law and the equal protection of the laws within the territory of India”.

என்று இருக்கிறது. அந்த ‘Equal Protection’ சமமான பாதுகாப்பு மைனாரிட்டியினர் நடத்துகின்ற பள்ளிகளிலே இல்லை. அரசியல் சட்டம் பிரிவு 14-ல் Equal Protection என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் அதே அரசியல் சட்டம் பிரிவு 30-ல் மைனாரிட்டிக்குப் பாதுகாப்பு என்பதையும் சொல்கின்றது. இதில் ஒரு சந்தேகம். சட்ட நுணுக்கமான பிரச்சினையாக இருப்பதால், இதை மேலவையிலே நான் எழுப்ப விரும்புகிறேன். அடுத்த அம்சம். அரசியல் சட்டத்தில் பிரிவு 26-ல்

“Freedom to manage religious affairs” என்ற பிரிவு இருக்கிறது.

“Subject to public order, morality and health, every religious denomination or any section thereof shall have the right to

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

[1981 மார்ச் 7]

establish and maintain institutions for religious and charitable purposes”.

மதக் காரியங்களுக்காக நடத்தப்படுகின்ற பள்ளிகள் என்ற அளவில் உரிமைகள் பிரிவு 26-ல் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது மத சம்பந்தமான காரியங்களுக்கு அந்த நிறுவனங்கள் அவைகளை நடத்துவதற்குத்தான் உரிமை கொடுக்கப்படுகிறதே தவிர கல்வி சம்பந்தமான, அரசால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற, பாடத் திட்டம், கல்வித் திட்டம், தேர்வு முறைகள் இவைகளில் இல்லை. எல்லோராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அந்தக் கல்வித் திட்டத்தைச் செயல்படுத்துகின்ற வகையில் அந்த உரிமை இல்லை. மதசம்பந்தமான நடவடிக்கைகளில் அரசு கேட்க முடியாது. ஆனால், கல்வித் துறையினால் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்ற கல்வித் திட்டத்தைத்தான் அந்த மைனாரிட்டி பள்ளிகளை நடத்துகின்றவர்கள் ஏற்க வேண்டும். அதன்படிதான் அவர்கள் வகுப்புகளை நடத்த வேண்டும். இந்தக் காரியங்கள் எல்லாம் மத சம்பந்தமான காரியங்கள் அல்ல. மத சம்பந்தமான காரியங்களில் சுதந்திரம் என்பது வேறு. கல்வி நிர்வாகம் சம்பந்தப்பட்ட நடவடிக்கைகளில் தவறு செய்யும்போது அந்த நிர்வாகங்களைப் பொறுத்தவரையில், எப்படிச் கேட்காமல் இருக்க முடியும் என்ற சந்தேகம் இருக்கிறது.

இன்னொன்று, பிரிவு 28-ல்

Freedom as to attendance at religious instruction or religious worship in certain educational institutions.

என்று இருக்கிறது. அதிலே இரண்டு பிரிவுகள். உட்பிரிவுகள் தெளிவாக இருக்கின்றன.

“Nothing in the clause shall apply to an educational institution which is administered by the State but has been established under any endowment or trust which requires that religious instruction shall be imparted in such institution”.

“No person attending any educational institution recognised by the State or receiving aid out of the State funds shall be required to take part in any religious instruction that may be imparted in such institution or to attend any religious worship that may be conducted in such institution or in any premises attached thereto unless such person or, if such person is a minor his guardian, has given his consent thereto”.

என்று இருக்கிறது. அதிலே கூட அந்த அரசியல் சட்டத்திலே மைனாரிட்டிகளுக்குக் கட்டுப்பாடுகளை விதித்திருக்கிறது.

1981 மார்ச் 7]

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்கள் ஏற்கெனவே இந்தத் தீர்மானத்தில் பேசியிருக்கிறார்கள். இப்போது விளக்கம் சொல்வதுபோலத் தான் பேச வேண்டும்.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : தலைவர் அவர்களே, மைனாரிட்டி பள்ளி சம்பந்தமான பிரச்சினைகள் அதிகமாக இருப்பதால், நான் மேற்கோள் காட்டிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கடைசியாக பிரிவு 30-ல் இருக்கிறது. அரசு எடுக்கப்போகின்ற நடவடிக்கை களுக்குத் தடையாக இருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. அதிலேகூட முக்கியமான ஒன்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“All minorities, whether based on religion or language, shall have the right to establish and administer educational institutions of their choice”.

அந்த சொற்றொடர்களுக்குச் சட்ட நிபுணர்கள் வெவ்வேறு பொருள் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மத சம்பந்தமான காரியங்களைச் செய்யலாம். அதாவது பாதிரியார்கள், சீஸ்ட்டர்கள் போன்றவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்கலாம். சில நிறுவனங்கள் அவைகளை நடத்துகின்றன. அப்படிச் சில நிறுவனங்கள் இருக்கின்றன, அப்படிப்பட்ட நிறுவனங்களிலே வேண்டுமானால் அரசு தலையிடாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அரசால் உருவாக்கப்பட்ட கல்வித் திட்டத்தை, முறையை அவர்கள் பின்பற்றாமல் இருந்தால் அப்போது எப்படித் தலையிடாமல் இருக்க முடியும்? ஆசிரியர்களுடைய நன்மைக் காகவும், மாணவர்கள் நன்மைக்காகவும், கல்வியின் நன்மைக்காகவும் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் இதைப்பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். இந்தச் சிந்தனைகள்தான் வழக்கறிஞர்களிடையே இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதைக் குறித்து அரசு சட்ட துணுக்கம் தெரிந்தவர்களை வைத்துக் கொண்டு ஆலோசனை செய்து முடிவெடுக்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது, தனியார் பள்ளி களில்தான் குழந்தைகளைச் சேர்க்கிறார்கள் என்று சொல்கின்றார்கள். நகர்ப் புறங்களிலே தனியார் பள்ளிகள் நிறைய இருக்கின்றன. கிராமப்புறங்களில் அரசுப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. இந்தத் தனியார் பள்ளிகளிலே மாணவர் களைச் சேர்க்கும்போது, ஒரு முறை வைத்திருக்கிறார்கள். அட்பிஷன் சமயத்திலே மாணவர்கள் பெற்ற மதிப்பெண்கள் அடிப்படையிலே தனியார் பள்ளிகளிலே அட்பிஷன் செய்கின்றார்கள். அது எழுத்து பூர்வமாக இல்லை. ஆனால், அதை நடைமுறையிலே செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். தனியார் பள்ளிகளிலே நல்ல மதிப்பெண்கள் உடையவர்களுக்கு ‘அட்பிஷன்’

[திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

[1981 மார்ச் 7]

கோடுக்கிறார்கள். ஆனால், அரசுப் பள்ளிகளிலே அப்படிச் செய்ய முடிவதில்லை. அப்படிச் செய்துவிட்டால், உடனடியாக அது பெரிய பிரச்சினையாக ஆகிவிடும். பெரும்பாலான தனியார் பள்ளிகளில் அந்த முறை நடைமுறையில் இருக்கின்றது. அந்த அடிப்படையில் தனியார் பள்ளிகளில் படிக்கின்றவர்கள் தாம் நன்கு இருக்கிறது என்று சொல்லலாம். அதை யொட்டித்தான் அந்தக் குழந்தைகளின் கல்வித் தரம் அங்கு அமைகிறது. அது மட்டுமல்ல, தனியார் பள்ளிகளிலே கட்டிட வசதி வாய்ப்புகள், சாதனங் கள் நிறைய இருக்கின்றன. அந்த மாதிரியான சூழ்நிலைகள் அரசுப் பள்ளி களிலே இல்லை. அந்தக் கட்டிட வசதிகள் வாய்ப்புகள் அரசுப் பள்ளிகளில் இல்லை. நாம் அரசுப் பள்ளிகளுக்கு அந்த வசதிகளையும் வாய்ப்புக்களையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால், நிச்சயமாக தனியார் பள்ளிகளுடைய தரத்தை அடைய முடியும். அரசுப் பள்ளிகளிலே அந்தத் தரத்தைக் கொண்டுவர முடியும். அது குறித்து அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகள் காரணமாகத்தான் தனியார் பள்ளிகளில் மாணவர்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம்.

ஆசிரியர்களைப்பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். கிராமப் புறங்களில் பணி புரிகின்ற ஆசிரியர்கள் அங்கேயே தங்கவேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய கருத்தும். அவர்கள் அங்கேயிருந்து பள்ளிக்கூடம் நடத்திய நேரம் போக மீதி நேரங்களில்கூட மாணவர்கள் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. ஆனால், அவர்களுக்கு அங்கே வீட்டுவசதி இல்லை.

மாண்புமிகு மேல்வைத் தலைவர் : மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்கள் தனி நபர் தீர்மானத்தின் மீது பேசும்போது மற்ற உறுப்பினர்களுக்கும் வழி விடுகின்ற மாதிரி இருக்க வேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான் ஒருவருக் கொருவர் நல்லது செய்ததாக இருக்க முடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : கிராமப்புறங்களில் அந்த ஆசிரியர்களுக்கு சூறைந்தப் பசு வசதிகளுடைய விடுகளையாவது கொடுக்க வேண்டும். அந்த வீட்டுவசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால், அந்த அளவுக்கு ஆசிரியர்களும் பாடுபட முடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 12-30)

அது, இப்படிப்பட்ட அம்சங்களையெல்லாம் மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இன்றைய

1981 மார்ச் 7] [திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

குழந்தைகளில் அந்தப் பள்ளிகளை எடுக்க முடியவில்லை என்றாலும்கூட, அதற்கான பல நடவடிக்கைகளைப்பற்றி, ஆசிரியர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் பற்றிச் சொன்னார்கள். அதை வரவேற்கிறேன். அதிலே ஒன்று, தனியார் பள்ளிகள் ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தில் உள்ள குறைபாடுகளைப் போக்க வேண்டுமென்ற கருத்து குறித்து அரசு நடவடிக்கை எடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். உச்ச நீதி மன்றத்தில் தேங்கி யிருக்கும் வழக்கை விரைவாக முடிக்க அரசு முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்து . . .

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : 'கடைசியாக' என்று சொல்லுங்கள்.

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : அரசுப் பள்ளிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்குச் சில சலுகைகள், சில உரிமைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக வீடு கட்டக் கடன், குழந்தைகள் கல்வி கற்கக் கடன், திருமணக் கடன், ஸ்கூலர் வாங்கக் கடன் போன்ற சலுகைகள் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அந்தச் சலுகைகள் தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குக் கிடையாது. அவர்களுக்கும் இந்தச் சலுகைகள் கொடுப்பது பற்றி அரசு பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தனியார் பள்ளிகள், கல்லூரிகள் ஆகியவற்றுக்கு முழு மானிய உதவி கொடுக்கப்படுகிறது. கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கு நேரடியாக ஊதியம் வழங்கப் படுகிறது. அதே போன்று தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் நேரடியாக ஊதியம் வழங்க அரசு முடிவெடுத்தால், அதில் எந்தவிதமான சிரமமும் இருக்காது. அது ஒரு விதத்தில் பாதுகாப்பாக அமையும். எனவே கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்குச் செய்ததுபோல, தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் நேரடியாக ஊதியம் வழங்குவதென்று முடிவெடுத்து அறிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தனியார் பள்ளிகள், கல்லூரிகள் குறித்து ஒரு முக்கியமான கருத்து . . .

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அடுத்த தனி உறுப்பினர் தீர்மானத்தை விவாதத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கடுத்து மூன்று ஆசிரியர் தொகுதி பிரதிநிதிகள் கொண்டு வருகிற தீர்மானங்கள் இருக்கின்றன. எனவே சீக்கிரமாக முடிக்குமாறு கோருகிறேன்.

[1981 மார்ச் 7]

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : ஒரே ஒரு கருத்து. தனியார் பள்ளிகள், கல்லூரிகளுக்கு நாம் நிறைய மானியம் கொடுக்கிறோம். ஆனால் எவ்வளவு மானியம் கொடுக்கிறோமென்பது தனியாக அரசின் நிதிநிலை அறிக்கையில் குறிப்பிடப்படுவதில்லை. அரசுப் பள்ளிகளையும், தனியார் பள்ளிகளையும் இணைத்துத்தான் குறிப்பிடப்படுகிறது. இனிமேல் அவ்வாறு இல்லாமல் தனியார் பள்ளிகளுக்கு ஆசிரியர்களுக்காக எவ்வளவு மானியம், கட்டிடங்களுக்காக எவ்வளவு மானியம் போன்ற விவரம் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டுமென்பது என்னுடைய கோரிக்கை. தனியார் பள்ளிகளின் பெயர்ப் பலகைகளிலே 'அரசு உதவி பெற்றது' ('கவர்மென்ட் எய்டட்') என்ற வார்த்தைகளைச் சேர்க்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட தனியார் பள்ளிகள் தங்களுடைய சொந்தப் பணத்தில் நிர்வாகத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று பொது மக்கள் நினைத்துவிடுகிறார்கள். எனவே ஒவ்வொரு பள்ளி அல்லது கல்லூரியின் பெயர்ப் பலகையிலும், மற்றுமுள்ள பதிவேடுகள், சான்றிதழ்களிலும் 'கவர்மென்ட் எய்டட்'—அரசு உதவி பெற்றது—என்ற வார்த்தைகளைச் சேர்க்க நடவடிக்கை எடுப்பதில் எந்தவிதச் சிரமமும் இராதென்று நினைக்கிறேன். அதையும் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய இந்தத் தீர்மானத்தை ஒட்டி, இந்த விவாதத்தில் பங்கு கொண்ட எல்லோருக்கும் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சரவர்கள் அரசின் சார்பாகச் சில கருத்துக்களைத் தெரிவித்துள்ளார்கள். அதன்மூலம் இந்தத் தீர்மானத்தின் உணர்வுகளை அரசு புரிந்து கொண்டிருக்கிறது என்பது தெரிகிறது. அந்த அடிப்படையிலே அரசு தற்காலிகமாகச் சில நடவடிக்கைகளை எடுக்குமென்ற நம்பிக்கையோடு, அம்முயற்சிகளை விரைவுபடுத்துமாறு வலியுறுத்திக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எதிர் காலத்தில் நிச்சயமாக தனியார் பள்ளிகள், கல்லூரிகளையெல்லாம் நிச்சயமாக அரசே ஏற்று நடத்தும் சூழ்நிலை வந்தே தீரும். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை வருமபோது, இப்பொழுது அரசுத் தரப்பில் சொல்லுகின்ற இந்தக் காரணங்களை அப்போது பேச முடியாத சூழ்நிலை வரும். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை விரைவிலே வரும். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை வருமென்று காத்திராமல் முற்போக்கு நடவடிக்கையாக அரசு, தனியார் பள்ளிகளை அரசுப் பள்ளிகளாக்குவது குறித்து பரிசீலனை செய்து, அது குறித்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தற்காலிகமாகச் சில நடவடிக்கைகளை மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சரவர்கள் அறிவித்ததை விரைவாகச் செய்து முடித்து, அந்தப் பள்ளிகளிலே பணியாற்றுகின்ற ஆசிரியர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுப்பதோடு, ஒரே

1981 மார்ச் 7] [திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன்]

சீரான கல்வித் தரத்தை அளிப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்கு ஆசிரியர்கள் நிச்சயமாக ஒத்துழைப்பு தருவார்கள், ஆசிரியர்கள் பிரதிநிதிகள் முழுமையான ஒத்துழைப்பு தருவார்கள் என்று சொல்லி, அமைகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினரவர்கள் தீர்மானத்தை வலியுறுத்துகிறாரா அல்லது திரும்பப் பெறுகிறாரா ?

திரு. சி. ரா. லெட்சுமிகாந்தன் : மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சரவர்கள் அளித்த வாக்குறுதிகளின்பேரில், என்னுடைய தீர்மானத்தைத் திரும்பப் பெறுகிறேன்.

தீர்மானம், அவையின் அனுமதியுடன், திரும்பப் பெறப்பட்டது.

(2) தமிழ் நாடு தனி மாநிலமாக அமைந்து 25-வது ஆண்டு இறுதியில் வெள்ளி விழா கொண்டாடுவது குறித்து.

திரு. ப. மாணிக்கம் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவரவர்களே,

“தமிழ் நாடு தனி மாநிலமாக அமைந்து—மாநிலங்கள் புனரமைப்பு காரணமாக—25 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இந்த 25-வது ஆண்டு இறுதியில் வெள்ளி விழாவாக இதைச் சிறப்புற நடத்த வேண்டுமென மாநில அரசை இந்த அவை கேட்டுக்கொள்கிறது” என்று முன்மொழிகிறேன்

திரு. வி. வி. வி. ஆனந்தம் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ப. மாணிக்கம் அவர்கள் முன்மொழிந்த தீர்மானத்தை நான் வரவேற்று, வழிமொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : முன்மொழியப்பட்ட தீர்மானம்—

“தமிழ்நாடு தனி மாநிலமாக அமைந்து—மாநிலங்கள் புனரமைப்பு காரணமாக—25 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இந்த 25-வது ஆண்டு இறுதியில் வெள்ளி விழாவாக இதைச் சிறப்புற நடத்த வேண்டுமென மாநில அரசை இந்த அவை கேட்டுக்கொள்கிறது.”

திரு. ப. மாணிக்கம் : தலைவரவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்திற்கு அரசுத் தரப்பிலே வரவேற்பு இருக்கும்; ஆட்சேபணை இராதென்று கருதுகிறேன். இந்த அவையில் எந்தத் தரப்பும் இதை முழு மனதோடு வரவேற்குமென்று கருதுகிறேன். காரணம், நம்முடைய தமிழ் நாட்டு வரலாற்றில், தமிழ் நாடு

354 தமிழ்நாடு தனி மாநிலமாக அமைந்து 25-வது ஆண்டு இறுதியில்
வெள்ளி விழா கொண்டாடுவது குறித்து

[திரு. ப. மாணிக்கம்]

[1981 மார்ச் 7]

என்று முதன் முதலாக முழுமையாக தமிழ் நாட்டுப் பகுதிகளைக் கொண்ட அரசு 1956 நவம்பரில் அமைந்தது. அவ்வாறு ஏற்பட்டு 25 ஆண்டுகள் முடியப் போகிறது. நம்முடைய வரலாற்றில் சேர, சோழ, பாண்டிய மண்டலங்கள் தனியாக உண்டு. இருந்தாலும் தமிழ் நாடு என்று முழுமையாக, தமிழர்கள் எல்லோரும் ஒரே அரசின்கீழ்—மாநில அரசாக இருந்தாலும்—வந்திருப்பது வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சி ஏற்பட்டு 25 ஆண்டுகள் முடியப் போகிறது. இந்த வரலாற்றுப் பின்னணிக்கு அடிப்படை உண்டு. நாடு விடுதலை பெற்று, மாநில அரசுகள் அமைந்ததற்குப் பிறகு கூட, மாநிலங்கள் மொழி வாரி அடிப்படையில் அமைக்க வேண்டுமென்ற ஐனநாயகக் கோரிக்கையின் அடிப்படையில் பெரிய கிளர்ச்சிகள் இந்தியாவில் பல்வேறு மாநிலங்களில் நடந்தன. அது போன்ற கிளர்ச்சி தமிழ் நாட்டிலும் நடந்தது. அத்தகைய கிளர்ச்சிகளில் ஒன்று, இந்திய விடுதலை இயக்க வரலாற்றில் நீண்ட பாரம்பரியமுள்ள சங்கரலிங்கனார் அவர்கள் விருதுநகரில் தமிழ்நாடு என்று பெயர் வைக்க வேண்டுமென்பதற்காக பல நாட்கள் உண்ணாவிரதம் இருந்து உயிர் விட்டார். அவரைப்பற்றிக் குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம், விடுதலை இயக்கத்தில் நீண்ட வரலாறு உடையவர் என்பதோடு மட்டுமல்ல, ஒரு தன்னலமற்ற தியாகி. ஏனென்றால் மக்களை ஒக்கியப்படுத்துவதற்காகவும், எதிர்காலத்திலே தமிழ் மக்கள் தன்னம்பிக்கையோடு வாழ வேண்டுமென்பதற்காகவும் உண்ணாவிரத மிருந்து உயிர் விட்டவர். அவர் எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அரசியலில் வேறு எந்தத் துறைக்கும் வராதவர். தொண்டு என்பதை மட்டும் மையமாக வைத்து வாழ்ந்தவர். கடைசியில் உயிர் ஒன்றுதான் மிச்சமென்ற நிலையில், எதையும் தியாகம் செய்தவர். புராணத்தில்தான் உயிரைத் தியாகம் செய்தார் களென்று படித்திருக்கிறோம். அது போன்ற அரசியல் வரலாற்றில் நிறைய வரலாறுகள் இருந்தாலும், தமிழ் நாட்டில் தொண்டு ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர், தமிழ் நாடு என்று பெயரிட வேண்டுமென்பதற்காக உயிர் விட்டவர் அவர். இந்தியாவிலே மாநிலங்களுக்கு அவற்றுக்குரிய பெயரைத் தருவதிலே ஒரு கடினமான, அழுத்தமான எதிர்ப்பு அப்போது இருந்தது. அந்தப் போக்கை முறிப்பதற்கு அவருடைய உண்ணாவிரதப் போராட்டம் முக்கியமானதாக இருந்தது. வரலாற்றை நான் விவரமாகக் குறிப்பிட விரும்பவில்லை. இந்திய விடுதலை இயக்கத்தில் தமிழ் நாட்டில் முதன் முதலில் மணி அடித்தவர், கொடி காட்டியவர் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்கள். அவருடைய காலத்தில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை எதிர்ப்பு தென்றால், சனவு கூடக் காண முடியாது. வ.உ.சி. போன்றவர்களுக்கிருந்த தரமக அந்தஸ்தைக் கணக்கில் எடுத்துப் பார்த்தால், அவர்கள் சிறையில் செக்கு இழுக்க வேண்டிய அவசியம் இராது. அவருடைய காலத்திலிருந்து

1981 மார்ச் 7]

[திரு. ப. மாணிக்கம்]

விடுதலை இயக்க உணர்வும், மொழி உணர்வும் மக்களிடையே உண்டாக்கப்பட வேண்டுமென்று பாடுபட்டு, விடுதலை இயக்கத்தில் பல்வேறு கட்டங்களைத் தாண்டி, 1930-க்குப் பிறகு தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி என்று மொழி அடிப்படையிலே மாநிலக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டன. இதற்குக் காரண கர்த்தா காந்திலிதான். காந்திலிதான் மொழி அடிப்படையிலே காங்கிரஸ் கமிட்டிகளை அமைக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை வலியுறுத்தி, நடைமுறையில் கொண்டு வந்தார். அதற்குப் பிறகு தமிழ் நாட்டின் சில பகுதிகள் கேரளாவிலே இருந்தன. குறிப்பாக கன்னியாகுமரி கேரளாவிலே இருந்தது. திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் இருந்தது. அதைத் தமிழகத்தோடு இணைக்க வேண்டுமென்று போராட்டம் நடந்தது. அதில் பல பேர்கள் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள். திருவிதாங்கூர் காங்கிரஸ் கமிட்டி என்ற அமைப்பு அப்போது இருந்தது. அதில் பங்கேற்ற பலர் இன்று பேரவையில் உறுப்பினர்களாக இருக்கிறார்கள். நம்முடைய மேலவைத் தலைவரவர்கள் அந்தப் போராட்டத்தில் பங்கு பெற்றிருக்கிறார்கள். இந்த அவையில் எதிரிக் கட்சித் தலைவராக உள்ள மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் அதில் பங்கு பெற்றிருக்கிறார்கள். எனவே நான் வரலாற்றின் பல்வேறு நிலைகளைப்பற்றி

(பிற்பகல் 12-40)

இங்கே சொல்லலாம் என்றாலும் கூட, தமிழகம் எடுத்த எடுப்பிலேயே ஒரு உத்தரவு மூலம் தனி மாநிலமாக அமையவில்லை என்பதைக் கோடிட்டுக் காட்டுவதற்காகத்தான் நான் இதை இங்கே சொன்னேன். தமிழ் நாடு மொழி அடிப்படையிலே தனி மாநிலமாக அமைய வேண்டுமென்று பல பேர் உயிர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். சங்கரலிங்கனார் அவர்களை நான் முன் உதாரணமாகக் குறிப்பிட்டேன். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தை திருவாங்குரிலிருந்து பிரித்து தமிழ் நாட்டுடன் சேர்க்க வேண்டுமென்று பிரச்சினை எழுந்தபோது, பல்வேறு பிரச்சினைகள் எழுப்பப்பட்டன. பல்வேறு போராட்டங்கள் மூலம் அதில் இளைஞர்கள் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்கள். அதன் மூலம் அவர்கள் பல்வேறு துன்பங்களுக்கு உள்ளானார்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால், சென்னையைக் கூட எங்களுக்கு வேண்டுமென்று ஆந்திராவில் உள்ளவர்கள் அன்றையதினம் கேட்டார்கள். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் இன்னும் வேறு சிலரும் சேர்ந்து நின்று சென்னை தமிழர்களுடையது தான் என்று வலியுறுத்தியதுடன், திருப்பதியை நாம் அவர்களுக்குக் கொடுக்க ஒப்புக்கொண்டாலும் கூட, நாம் திருத்தணி வேண்டுமென்று போராட்டம் நடத்தினோம். அதற்கு, மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, தாங்கள் தலைமையேற்று பங்கெடுத்தீர்கள். இவை போன்ற

356 தமிழ்நாடு தனி மாநிலமாக அமைந்து 25-வது ஆண்டு இறுதியில்
வெள்ளி விழா கொண்டாடுவது குறித்து

[திரு. ப. மாணிக்கம்]

[1981 மார்ச் 7]

பலவற்றை நான் இங்கே நினைவுபடுத்திட சந்தர்ப்பம் இல்லாவிட்டாலும் கூட, இது நாட்டு மக்கள் எல்லோருடைய பொதுப் பிரச்சினையாக இருக்கிற ஒன்று என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். எனவே தமிழ் நாடு தனி மாநிலமாக அமையக் காரணமாக இருந்த அனைவரையும், துன்பமடைந்தவர்கள் அனைவரையும், தியாகம் செய்த அனைவரையும் நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்பவில்லை. நாம் தமிழர்கள் என்கிற உணர்வு வளர்வதற்கு நமக்கு வரலாற்றில், இலக்கியத்தில் பல்வேறு காப்பியங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அரசு என்ற அமைப்பிலே இந்தியாவுக்குள்ளே உள்ள ஓர் அமைப்பாக இருந்தாலும் கூட, முதன் முறையாகத் தனி மாநிலமாக தமிழகம் அமைந்தது 1956-ல் தான். இதற்கு வரலாற்றுப் பின்னணி நிரம்ப இருப்பதால், அவசியம் இதைச் சிறப்பாகக் கொண்டாட வேண்டும். இப்போது நாட்டில் வறட்சி நிலை இருந்தாலும் கூட, 1981 நவம்பரில் தான் இது வருகிறது. அநேகமாகப் பருவமழை அந்த நேரத்தில் நமக்குச் சாதகமாகவே அமைய வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். அமையும் என்று நம்பவும் செய்கிறேன். அப்படி அமைந்துவிட்டால், நம்முடைய மக்கள் அதை மகிழ்ச்சிகரமாகக் கொண்டாட வாய்ப்பாக இருக்கும். பலனுள்ளதாக இருக்கும். எதற்காகத் தமிழ் நாடு மொழி அடிப்படையில் அமைய வேண்டுமென்று மக்கள் போராடினார்களோ அதை நாம் அடைய வேண்டும். வரலாற்றுப் புகழ் மிக்க அந்தப் போராட்ட வாழ்க்கையை நாம் நினைவு கூர்ந்து நாட்டை வளமுள்ளதாக அமைக்கப் பாடுபட வேண்டும். தமிழ் நாட்டு மக்களுடைய முன்னேற்றத்துக்குச் செய்ய வேண்டிய நல்ல காரியங்கள் இன்னும் நிறைய இருக்கின்றன. எந்தெந்த வழிகளில் தமிழ் மக்களை வளம் அடையச் செய்ய விரும்புகிறோமோ அந்த வழிகளுக்கு இது அடிகோலுவதாக அமைய வேண்டுமென்று வலியுறுத்தி தமிழக அரசு இதை எந்தவித ஆட்சேபணையும் இல்லாமல் ஏற்க வேண்டுமென்று கேட்டு அமைகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மாணிக்கம் அவர்கள் முன் மொழிந்திருக்கிற இந்தத் தனி உறுப்பினர் தீர்மானத்தைப் பொறுத்தவரையில், அவர்கள் இங்கே எடுத்துக்காட்டியதைப்போல் இந்த அவையிலே இருக்கின்ற எல்லாக் கட்சிகளும் அதை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளும் என்கின்ற உணர்வும், அரசும் இதற்கு ஆட்சேபிக்காது என்கின்ற உணர்வும் வெளிப்படையாகத் தெரிந்த ஒன்று என்பதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு, அதன் அடிப்படையில் இந்தத் தீர்மானத்தை இங்கே அவர்கள் முன்மொழிந்திருக்கின்றார்கள் என்கின்ற உணர்வில் நான் அவர்களைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தமிழ்நாடு தனி மாநிலமாக அமைந்து 25-வது ஆண்டு இறுதியில் 357
வெள்ளி விழா கொண்டாடுவது குறித்து

1981 மார்ச் 7]

[திரு. இராம. வீரப்பன்]

தமிழகம் தனி மாநிலமாக அமைந்ததை வெள்ளி விழாவாகக் கொண்டாட வேண்டுமென்கின்ற இந்தத் தீர்மானத்தின் அடிப்படையை, அரசினுடைய கருத்தைக் கடந்த 1980 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் முதல் நாள் இராஜாஜி மண்டபத்திலே தமிழரசுக் கழகத்தால் கொண்டாடப்பட்ட நிகழ்ச்சியில், மாண்புமிகு சட்டமன்ற மேலவைத் தலைவரவர்களே, தங்களுடைய தலைமையில் நடைபெற்ற அந்த நிகழ்ச்சியிலேயே, மாண்புமிகு தமிழக முதல்வர் புரட்சித் தலைவர் அவர்களுடைய ஒப்புதலைப் பெற்று, நாங்கள் இந்த விழாவை 1981 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் முதல் நாள் 25-வது ஆண்டு, வெள்ளிவிழா ஆண்டினுடைய இறுதிநாள் விழாவாக, நிறைவு விழாவாக தமிழகத்திலே சிறப்பாகக் கொண்டாடுவோம் என்று அரசின் சார்பிலே நான் அறிவித்திருக்கிறேன். அந்தக் கூட்டத்தில் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மாணிக்கம் அவர்களும் கலந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் நான் பேசுகிறபோது அவர்கள் அங்கே இல்லையோ என்று நான் எண்ணுகிறேன். அந்தச் செய்தி பத்திரிகைகளில் கூட தெளிவாக வெளியிடப்பட்டிருந்தது. ஆகவே இதற்கு இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப் போல, நீண்ட வரலாறுகளை, பல ஆண்டு விளைவுகளை எல்லாம் அடிப்படையாக வைத்து இந்த வெள்ளி விழா ஆண்டின் நிகழ்ச்சியை, தமிழகத்தினுடைய தமிழ் மக்களுடைய ஒரு பொது விழாவாக நடத்துவதில் இந்த அரசுக்கு ஏந்தவிதமான ஆட்சேபனையும் இல்லை. இந்தக் கருத்தை அரசின் சார்பில் கடந்த ஆண்டு நவம்பர் திங்கள் முதல் நாளே வெளியிட இருக்கிறேன் என்பதைச் சொல்லி தனி உறுப்பினர் தீர்மானமாக இங்கே இதை விவாதித்து வற்புறுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்பதையும் சொல்லி அரசின் கருத்தினையும், உணர்வையும் உறுப்பினர் அவர்கள் புரிந்திருக்கிற காரணத்தால், இந்தத் தீர்மானத்தை மேற்கொண்டு வற்புறுத்த வேண்டா மென்று கேட்டு அமைகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ப. மாணிக்கம் தன்னுடைய தீர்மானத்தை திரும்பப் பெறுகிறாரா அல்லது வலியுறுத்த விரும்புகிறாரா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. ப. மாணிக்கம் : என்னுடைய தீர்மானத்தின் நோக்கத்தை அரசு மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற காரணத்தால், நான் என்னுடைய தீர்மானத்தை வலியுறுத்தவில்லை.

தீர்மானம், அவையின் அனுமதியுடன், திரும்பப் பெறப்பட்டது.

[1981 மார்ச் 7]

(3) ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் அரசு ஊழியர்கள், ஆசிரியர்கள் கூட்டுறவு வங்கி.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. செ. முத்துசாமி “அரசு ஊழியர்கள், ஆசிரியர்கள் நல்வாழ்வுக்காக ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் தோறும் ‘அரசு ஊழியர்கள், ஆசிரியர்கள், கூட்டுறவு வங்கி’ என்ற அமைப்பை அரசின் பங்கு மூலதனத்துடன் உருவாக்கி, ஊழியர்கள் வாழ்வில் மேற்படி வங்கி உற்ற தோழனாக இயங்கத்தக்க ஏற்பாட்டினை அரசு செய்ய வேண்டுமென இந்த மன்றம் அரசுக்குப் பரிந்துரை செய்கிறது” என்கிற பொருள்பற்றி தனி உறுப்பினர் தீர்மானம் கொடுத்திருந்தார்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. செ. முத்துசாமி அவையில் இல்லாததால் தீர்மானம் திரும்பப் பெறப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.

(4) மேலவைத் தேர்தலில் தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு வாக்குரிமை.

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவரவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தனி உறுப்பினர் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன் :—

“மேலவைத் தேர்தலில் ஆசிரியர் தொகுதியில் தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு வாக்குரிமை அளிக்கும் வகையில் அரசியல் சட்டத்திலுள்ள “Not lower in standard than that of the Secondary Schools” என்ற வாக்கியத்தை நீக்கம் செய்ய வேண்டி மத்திய அரசுக்கு வலியுறுத்த இந்த அவை மாநில அரசுக்குப் பரிந்துரை செய்கிறது”.

செல்வி ஏ. லீலாவதி : இதை நான் வழிமொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : முன் மொழியப்பட்ட தீர்மானம்—

“மேலவைத் தேர்தலில் ஆசிரியர் தொகுதியில் தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு வாக்குரிமை அளிக்கும் வகையில் அரசியல் சட்டத்திலுள்ள “Not lower in standard than that of the Secondary Schools” என்ற வாக்கியத்தை நீக்கம் செய்ய வேண்டி மத்திய அரசுக்கு வலியுறுத்த இந்த அவை மாநில அரசுக்குப் பரிந்துரை செய்கிறது”.

* திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : தலைவரவர்களே, நான் முன்மொழிந்திருக்கிற இந்தத் தனி உறுப்பினர் தீர்மானத்தின் மீது என்னுடைய ஒன்றிரண்டு கருத்துக்களைச் சொல்லி இந்தத் தீர்மானத்தை வலியுறுத்த முன்வருகிறேன். இன்றையதினம் ஆசிரியர்களுடைய புள்ளிவிவரத்தை, கணக்கை எடுத்துக்கொண்டால், தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் தான் மிக அதிகமாக இருக்கிறார்கள். ஆசிரியர் தொகுதி என்ற ஒரு தொகுதி நம்முடைய மாநிலத்தில் இருக்கிறது. ஆறு உறுப்பினர்கள் அந்த வகையில்

1981. மார்ச். 7]

[திரு. க. மீனாட்சுசுந்தரம்]

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இங்கே வந்திருக்கிறோம். ஆனால் ஆசிரியர் தொகுதியிலே வாக்களிக்கக் கூடிய தகுதியுடையவர்கள் யார் என்று சொன்னால், உயர் நிலைப் பள்ளிகளில், தொழில் கல்வி நிலையங்களில், கல்லூரிகளில், பாஸ்டெக்னிக்ஸ்களில், ஐ.டி.ஐ.-யில் பணியாற்றும்பவர்களுக்கு மட்டும் தான் அதற்குத் தகுதி இருக்கிறது என்று அரசியல் சட்டம் அதற்கான உரிமையை வழங்கியிருக்கிறது. வாக்களிக்கக்கூடிய அந்த உரிமை தொடக்கப் பள்ளிகளிலே பணியாற்றக்கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை. தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களாக இருந்த நாங்கள் இருவர் இந்த அவையிலே உறுப்பினர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறோம். ஆனால் எங்களுக்கும், எங்களைப் போல் தொடக்கப் பள்ளிகளில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கும் வாக்களிக்கக் கூடிய உரிமை இல்லை. எனக்கும் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. செ. முத்துசாமி அவர்களுக்கும் கூட அத்தகைய உரிமை இல்லை. நானே வாக்களிக்க முடியாத தொகுதியிலேயிருந்து தான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வந்திருக்கிறேன். இதிலிருந்தே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் ஒன்றைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். ஆசிரியர்கள் அனைவருக்குமே இன்றையதினம் அந்த உரிமை இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். இன்றைக்கு கல்லூரிகளிலே இருக்கக்கூடிய பேராசிரியர்களும் மற்ற ஆசிரியர்களும், உயர் நிலைப் பள்ளிகளில் இருக்கக் கூடிய பட்டதாரி ஆசிரியர்களும், பட்ட மேற்படிப்புப் படித்த ஆசிரியர்களும் இப்படி வாக்குரிமை தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கப்படாததால், சிலர் கருதுவதைப்போல, இவர்கள் எல்லாம் 'ஆப்டர் ஆல் எலிமெண்டரி ஸ்கூல் மிச்சர்ஸ்' தானே என்று கருதாமல் பட்டமேற்படிப்பும் படித்த ஆசிரியர்களும், கல்லூரி, உயர்நிலைப்பள்ளி ஆசிரியர்களும் இன்னும் இப்படிப் பட்டவர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களை மேலவை உறுப்பினர்களாகத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பியிருக்கிறார்கள் என்று, இதிலிருந்தே இந்த வாக்களிக்கக்கூடிய உரிமையை எல்லோருக்கும் அளிக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்புகிறார்கள் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளலாம். அரசியல் சட்டத்திலே "நாட் லோயர்" இன் ஸ்டான்டர்ட் தேன் தேட் ஆஃப் தி செக்கண்டரி ஸ்கூல்ஸ்" என்று பேரட்டியிருக்கிறார்கள். அதாவது வாக்களிக்கும் உரிமை உயர் நிலைப் பள்ளிக்குக் குறைந்த நிலையிலே இருக்கக் கூடிய பள்ளிகளிலுள்ள ஆசிரியர்களுக்குக் கிடைப்பாது என்று அரசியல் சட்டம் தெளிவுபடுத்துகிறது. ஆகவே அந்தச் சட்டத்திலே இருந்தும் கூட அவ்வளவு அந்த வாக்கியத்தை நீக்க வேண்டுமென்று இங்கே தனி உறுப்பினர் தீர்மானம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இந்த அரசே இதை முன்மொழிய வேண்டுமென்ற சொல்வதில் கூட தவறு இல்லை. காரணம் 1946 ஆம் ஆண்டு முதல் இந்தக் கோரிக்கையை வைத்து இயக்கங்களை நடத்திக்கொண்டு வருகிறோம். அதோடு அவ்வப்போது மத்திய அரசில் வருகிற பிரதமர்களிடத்திலும்

[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

[1981 மார்ச் 7]

வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறோம். இப்போதிருக்கிற பிரதமர் இந்திரா அவர்களிடத்தில் இதைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்கிறபோது “பரிசீலிக்கிறோம்” என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் இதற்கு முன்னதாக இருந்த

(பிற்பகல் 12-50)

பிரதமர் மொரார்ஜி அவர்களிடத்திலே சொன்னபோது அவர்கள், ‘We are going to abolish the Teachers’ Constituencies’ என்று சொன்னார்கள். ஆசிரியர் தொகுதியை நாங்கள் எடுத்துவிடப் போகிறோம் என்று இதற்கு முன்னால் இருந்த பிரதமர் திரு. மொரார்ஜி அவர்கள் சொன்னார்கள். இப்போது இருக்கிற பிரதமர் அவர்கள் ‘நாங்கள் அப்படி எண்ணவில்லை, நாங்கள் அதைப்பற்றிப் பரிசீலிக்கிறோம்’ என்று சொன்னார்கள். இங்கே இருக்கும் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். சற்று முன்னர் மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு புள்ளி விவரத்தைப் படித்தார்கள். அதிலே மாநிலத்தில் 2,58,467 பேர் மொத்த ஆசிரியர்கள் என்று சொல்லி அதிலே தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் 1 லட்சத்து 80 ஆயிரத்துக்கும் மேலே இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். 2½ லட்சம் ஆசிரியர்களிலே 1¾ லட்சத்திற்கும் அதிகமாக தொடக்கப் பள்ளிகளிலே ஆசிரியர்களாக இருக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை இல்லை. நான் கேட்கிறேன் அவர்கள் ஆசிரியர்கள் இல்லையா? அல்லது அந்தத் தொகுதிக்கு ஆசிரியர் தொகுதி என்று பெயர் இல்லையா? உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே கைத்தொழில் போதிக்கின்ற ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் சிலர் 8-வது வகுப்பு வரை படித்தவர்கள். அவர்களுக்கு இத்தொகுதியில் வாக்களிக்கும் உரிமை உண்டு. ஆனால் தொடக்கப் பள்ளிகளிலே பணியாற்றும் ஆசிரியர்களிலே எம். ஏ. பட்டம் படித்தவர்கள், பி. ஏ. பட்டம் பெற்றவர்கள், புலவர் பட்டம் பெற்றவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இத்தொகுதியிலே வாக்களிக்கும் உரிமை இல்லை. ஆகவே, இப்படி அதிகமாகப் படித்தவர்களுக்கு அவர்கள் பணியாற்றும் இடத்தின் கிராமம் வாக்களிக்கும் உரிமை இல்லை. குறைந்த படிப்புத் தகுதி உடையவர்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை உண்டு. இந்த நிலைமைகளை யெல்லாம் நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். மறைந்த மாண்புமிகு அண்ணா அவர்களுடைய காலத்திலே அமைச்சரவையைக் கூட்டி ஒரு தீர்மானத்தை அவர்கள் போட்டார்கள். இந்தியாவிலே இருக்கும் அனைத்துத் தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் வாக்களிக்கும் உரிமை கொடுக்கும் வகையில் சட்டம் கொண்டு வருவதிலே காலதாமதம் ஆனாலும்கூட, தமிழகத்திலே அப்படிச் செய்யத் தகுதி எங்களுக்கு அதிகாரம் வேண்டும் என்று கோருகின்ற ஒரு

1981 மார்ச் 7]

[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

தீர்மானத்தைப் போட்டார்கள். அப்போது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திலே இருந்த திரு. செழியன் அவர்கள் நாடாளுமன்றத்திலே அந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்தார்கள். தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு ஆசிரியர் தொகுதிக்கான தேர்தலிலே வாக்குரிமை அளிக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டுவந்து எட்டு வாக்குகள் பெற்று, அந்தத் தீர்மானம் தோற்கடிக்கப்பட்டது. இந்தத் தீர்மானத்தை அரசுத் தாப்பிலேயே கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். அப்படிக் கொண்டு வந்தால், அது தன்னுடைய கௌரவத்திற்குக் குறைவோ என்று அரசு எண்ணும் நிலைமை இருப்பதால், இப்போது இது தனி தபர் தீர்மானமாக வந்திருக்கிறது. இந்த நிலை மாற வேண்டும்.

மற்றொன்று, எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாகும் என்று எழுத்தறிவித்தவனை இறைவன் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். எழுத்தறிவித்தவன் யார் என்று கேட்டால் தொடக்கப் பள்ளிகளிலே இருக்கும் ஆசிரியர்கள் தான். அவர்கள் தான் அந்தப் பணியை, அந்த உணர்ச்சியை ஊட்டும் பணியை முதன் முதலில் செய்கிறார்கள். குருநானக் அவர்களைப் பார்த்து ஒருவன் கேட்டான், “நீங்கள் ஆண்டவனையும், பாடம் புகட்டிய ஆரம்ப ஆசிரியனையும் ஒரே இடத்தில் சந்திப்பதாயிருந்தால், அப்போது ஆண்டவனுக்கு முதலிலே வணக்கம் செலுத்துவீர்களா? அல்லது ஆரம்ப ஆசிரியனுக்கு முதலிலே வணக்கம் செலுத்துவீர்களா?” என்று கேட்டபோது, அவர் “முதலிலே ஆரம்ப ஆசிரியனுக்கு வணக்கம் சொல்லிவிட்டு, அப்புறம் தான் ஆண்டவனுக்கு வணக்கம் சொல்வேன்” என்று பதில் சொன்னார். ஏனெனில் ஆண்டவனையே அறிமுகப்படுத்தியது அந்த ஆரம்ப ஆசிரியன் தான் என்று அவர் சொன்னார்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : ஆண்டவனுக்கு இரண்டாவதாக வாவது இடம் கொடுத்தாரே !

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : அவர் அப்படி இடம் கொடுத்திருக்கிறார். எல்லோரும் அப்படிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று இல்லை. அவரவர்களுடைய எண்ணத்திற்கு, கொள்கைக்கு ஏற்றவாறு கொடுக்கலாம். இன்றைக்கு தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு வாக்குரிமை இல்லை என்ற நிலை இருப்பதால், பொது மக்கள் மத்தியிலே ஒரு அவமானமான சூழ்நிலை இருக்கிறது. 13¼ லட்சம் இருப்பவர்களுக்கு—தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை இல்லை, ¾ லட்சம் இருப்பவர்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை இருக்கிறது என்று சொன்னால், நாங்கள் அனைத்து ஆசிரியர்களின் பிரதிநிதிகள் தானா என்ற ஐயப்பாடும் எங்களுக்கு இருக்கிறது. இதற்காக, சட்டத் திருத்தம் கொண்டு வருவதிலே எந்தவிதமான

[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

[1981 மார்ச் 7]

மாண்புமிகு அமைச்சருடைய கருத்தும் இருக்காது என்பதை இங்கே இந்தத் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்தபோது வழிமொழிந்தவர் மாண்புமிகு உறுப்பினர் செல்வி லீலாவதி அவர்கள் என்பதிலிருந்தே புரிந்துகொள்ளலாம். அவர்கள் பட்டதாரிகளுடைய தொகுதியிலேயிருந்து வந்தவர்கள். அவர்கள் எழுந்து வழிமொழிக்கிறார்கள் என்று சொன்னால், ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு அந்த வாக்குரிமை இருக்க வேண்டும் என்பதிலே 'இயக்க வேறுபாடு' இல்லை. 'இயக்க வேறுபாடு' கருதாமல் இந்தக் கருத்தை எடுத்துச் சொல்லும் சூழ்நிலை இருக்கிறது. மற்றொன்றையும் நாம் பார்க்க வேண்டும். தனியார் துறையிலே தலைவர் டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம் தலைமை)

துறையிலே பணியாற்றுவவர்கள் இங்கே உறுப்பினர்களாக வருகிறார்கள். தனியார் கல்லூரியினுடைய தலைவராக இருக்கக்கூடிய மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சிக் தலைவர் மாண்புமிகு சங்கரலிங்கம் அவர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள். தனியார் துறையிலே பணியாற்றுகிற நம்முடைய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தாமஸ் அவர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள். திரு. லெட்சுமிகார்த்தன் அவர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் அங்கே பணியாற்றிக் கொண்டு இங்கே உறுப்பினர்களாக இருக்கும் வாய்ப்பும் இருக்கிறது. இந்தச் சட்டத் திருத்தம் கொண்டு வரும்போது, மற்றொரு கருத்தையும் நான் வலியுறுத்த ஆசைப்படுகிறேன். இந்த நாட்டிலே இருக்கும் சட்டம் அனைவருக்கும் சமமாக இருக்க வேண்டும். ஒரு பிரிவு ஆசிரியர்கள் அங்கே பணியாற்றவும் செய்யலாம், இங்கே உறுப்பினர்களாகவும் இருக்கலாம், அதே நேரத்திலே ஊராட்சி ஒன்றிய ஆசிரியர்கள், அரசுப் பள்ளிகளிலே பணியாற்றும் ஆசிரியர்கள்—இது ஆசிரியர்களுடைய தொகுதி என்றாலும்—இங்கே வருகிறார்கள் என்று சொன்னால், அவர்கள் தங்களுடைய பதவியை ராஜிநாமா செய்துவிட்டுத்தான் இங்கே வர வேண்டும் என்ற அளவுக்கு இப்போது சட்டம் இருக்கிறது. இது மத்திய அரசு போட்ட சட்டமல்ல. நம்முடைய அரசு போட்ட சட்டம். இப்போது நான் இங்கே வந்திருக்கிறேன் என்று சொன்னால், நான் என்னுடைய வேலையை 'ரிசைன்' செய்துவிட்டு, ராஜிநாமா செய்து விட்டுத்தான் வந்திருக்கிறேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. முத்துசாமி அவர்களுக்கும் தன்னுடைய வேலையை ராஜிநாமா செய்துவிட்டுத்தான் இங்கே வந்திருக்கிறார்கள். மாநாடுக்கு என்னுடைய இந்தப் பதவி இல்லையென்று சொன்னால், நான் திரும்பவும் ஆசிரியராகப் போகும் வாய்ப்பு எனக்கு இல்லை. ஆகவே சட்டம் அனைவருக்கும் ஒன்று, அனைவருக்கும் பொருந்தும் என்ற நிலை இருக்க வேண்டும். தனியார் துறைப் பள்ளிகளிலே இருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் வாய்ப்பைப் போல மற்ற துறையிலே இருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் வாய்ப்பளிக்கும் வகையிலே அந்தச் சட்டங்களைத்

1981 மார்ச் 7]

[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

திருத்த வேண்டும். நேற்றையதினம் கூட ஒரு அணி டெல்லி நோக்கி பயணம் செய்திருக்கிறது. தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு வாக்குரிமை அளிக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தும் வகையிலே அவர்கள் போயிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமைகளையெல்லாம் மத்திய அரசுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்று அவர்கள் போயிருக்கிறார்கள். “அனைத்து மாநிலங்களிலேயும் மேலவை இல்லை, மேலவை இருக்கும் எல்லா மாநிலங்களிலேயும் ஆசிரியர் தொகுதி என்று இல்லை, உங்கள் மாநிலத்திலே அந்த வாய்ப்பளித்திருக்கிறார்கள் என்ற அந்தச் சூழ்நிலையைப் பார்த்தாலே ஆசிரியர்களுக்கு எந்த அளவுக்குச் சிறப்பான இடம் தரப்பட்டிருக்கிறது—அரசியல் சட்டத்தின் அடிப்படையிலே தரப்பட வேண்டும் என்ற உணர்வோடு தந்திருக்கிறார்கள்—என்று தெரிகிறது” என்று தெரிந்து கொள்ளலாம். மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே கூட, “இந்த அவையின் நேரத்தை இந்த ஆசிரியர்களின் பிரதிநிதிகளே ஆக்கிரமித்துக் கொள்கிறார்கள்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். மேலும் ‘வறட்சி நிலைமைகளைப்பற்றி ஆசிரியர்கள் பிரதிநிதிகள் கூடப் பேசுகிறார்களே’ என்று தலைவர் ஆச்சரியக்குறி போட்டுச் சொல்லும் அளவுக்கு, ஆசிரியர் பிரதிநிதிகள் பிரச்சினைகளைப் பேசுகிறோம்.

மாற்றுத் தலைவர் (டாக்டர் இரா. சனார்த்தனம்): மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்கள் குறிப்பிடுவது ஆசிரியர்களின் பிரதிநிதிகளுக்கு எல்லாம் பேசத் தெரியும், எல்லாவற்றையும் பேச நேரம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற அடிப்படையிலே குறிப்பிட்டிருக்கலாம்.

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்: ஆசிரியர்களின் பிரதிநிதிகளாகிய நாங்கள் பேசும்போது, ஒரு அச்சத்தோடு பேசுகிறோம். கேள்விகள் கூட அதிகமாகக் கேட்பதில்லை. ஆசிரியர்கள் பிரச்சினைகளைச் சொல்வதற்கு அதிக நேரம் எடுத்துக்கொள்கிறோம் என்கிறார்கள். நாங்கள் இவ்வளவு நேரம் எடுத்துக் கொண்ட பிறகும் கூட, கல்வித் துறையிலே உள்ள குழப்பங்கள் தீர்ந்த பாடில்லை. கல்வித் துறைதான் குழப்பங்கள் நிறைந்த துறை. அந்தத் துறையிலே முன்னுக்குப்பின் முரணான ஆணைகள் போடப்பட்டு, அந்த ஆணைகள் கூடச் சரியான முறையில் செயல்படுத்தப்படுவதில்லை. அதிகாரிகள் சூழ்ச்சி செய்கிறார்கள். அதிகாரிகள் வருமானத்திற்கு வழிவகுக்கும் நிலை தான் அங்கே இருக்கிறது. கல்வித் துறையிலே இருக்கும் நிலைமைகளை இங்கே ஆற உறுப்பினர்கள் இருந்து பல ஆண்டுகள் எடுத்துச் செல்லியும் கூட தீர்க்க முடியவில்லை என்று சொன்னால், இதையெல்லாம் உணர்ந்துதான் ஆசிரியர் தொகுதியை ஏற்படுத்தித் தந்திருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

[1981 மார்ச் 7]

(பிற்பகல் 1-00)

ஆசிரியர் தொகுதிகளைப் பொறுத்த வரையில், அனைத்து ஆசிரியப் பெருமக்களும் வாக்களிக்கும் வகையில் சட்டத்தில் திருத்தம் செய்ய வேண்டும். அதற்கான முயற்சிகளை நாம் மேற்கொண்டாக வேண்டும். அப்படி இல்லை என்றால், வேறு ஒன்றையும் செய்யலாம். அனைத்து மாநிலங்களிலும் மும்மொழிக் கொள்கைத் திட்டம் இருந்த போதிலும், நமது தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இருமொழித் திட்டம்தான் அமுலில் இருக்கும் என்று கொண்டுவந்து நிறைவேற்றியதைப் போல், இந்தியாவின் மற்ற மாநிலங்களில் எப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை இருந்தாலும்கூட, தமிழகம் எல்லாவற்றிற்கும் முன்னோடியாக விளங்கும் என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாக, ஆசிரியர்கள் தொகுதியின் அனைத்து ஆசிரியர்களுக்கும் வாக்குரிமை தர தமிழகம் விரும்புகிறது என்பதை மத்திய அரசுக்கு ஒரு பரிந்துரையாகச் செய்யலாம். அப்படிச் சட்டமன்றம் மூலம் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி அனுப்பினால், அதன் மூலம் தமிழகத்தில் உள்ள 1,86,000 தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களின் உள்ளத்திலும் இந்த ஆட்சியாளர்கள் இடம் பெறுவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. அதை இந்த அரசு செய்ய முன்வர வேண்டும். இதில் மானப்பிரச்சினையும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. எம்.எ., மற்றும் பி.எ., படித்தவர்களுக்கெல்லாம் இல்லாத உரிமை, அவர்களைவிட தகுதி குறைந்தவர்களுக்கு இருக்கிறது. ஆசிரியர் தொகுதியைப் பொறுத்த வரையில், எல்லா ஆசிரியர்களையும் ஒன்றாக வைத்து அவர்களுக்கு வாக்குரிமை அளிக்க வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையை மத்திய அரசு விரும்பவில்லை என்றால், இங்கே உள்ள அரசு தீர்மானம் போடுவது மட்டுமல்ல, தமிழகத்திலுள்ள அனைத்து இயக்கங்களும். வேறு மாநில இயக்கங்களும் ஒன்று சேர்ந்து மத்திய அரசிடம் இதற்குரிய பாராட்டத்தை நடத்த ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருக்கிற சூழ்நிலையில், அரசு இதற்கான பரிந்துரையை அனுப்பினால், அது மிக மிகச் சாதகமாக இருக்கும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

‘ஆசிரியர் தொகுதி இருக்க வேண்டுமா? வேண்டாமா?’ என்று மத்திய அரசு அனைத்து மாநில அரசுகளுக்கும் ஒரு சுற்றறிக்கை அனுப்பி கருத்து கேட்டபோது, நம்முடைய அரசைப் பொறுத்தவரையில், அது இருக்கத்தான் வேண்டும் என்று எங்களுக்குச் சாதகமான ஒரு விடையளித்திருக்கிறது. அதற்காக நான் இந்த அரசைப் பாராட்டுகிறேன், இதற்கு நன்றி தெரிவித்துக்

1981 மார்ச் 7]

[திரு. க. மீனாட்சுசுந்தரம்]

கொள்கிறேன். ஆனால் ஆசிரியர்களுக்கு என்று சட்டமன்ற மேலவைத் தொகுதிகளை வைத்துக் கொண்டு, அதிலே பெரும்பகுதியான ஆசிரியர்கள் வாக்களிக்க உரிமையில்லாமல் இருக்கிற நிலையை வைத்துக்கொண்டிருப்பதைப் போக்கியாக வேண்டும் என்று எடுத்துச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த வகையில் தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர் சமுதாயத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கிற அவக்கேட்டை, தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் இன்றைக்குத் தலைநிமிர்ந்து நடக்க முடியாத சூழ்நிலையை, ஏனைய ஆசிரியர்களிடம் போய்க் கெஞ்சி நின்றுதான் வாக்குப் பெற்று வாக்கூடிய சூழ்நிலையை மாற்றியாக வேண்டும். அந்த நிலையை மாற்றி, மற்ற ஆசிரியர்களோடு சேர்ந்து நாங்களும் ஆசிரியர்கள்தான் என்று சொல்லுகிற நிலை இல்லாமல் இருப்பதைத் தவிர்ப்பதற்கு வாய்ப்பாக நான் இந்தத் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்துள்ளேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப்போல் பாதிக்கப்படும் ஆசிரியர்கள் எல்லாத் துறைகளிலும், எல்லாப் பகுதிகளிலும் இருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்த புள்ளிவிவரத்திலிருந்து தொடக்கப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரையில், தனியார் துறையில் தான் நிரம்ப இருக்கின்றன. அங்கே தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் அதிகமாகப் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். அப்படி அவர்கள் பாதிக்கப்படும்போது, அவர்களுக்குத்தான் மிகுந்த பாதுகாப்பு தேவைப்படுகிறது. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் தம்மைப் பற்றிய செய்தியை இங்கே தெரிவித்தார்கள். அதைப்போலவே நானும் ஒன்றை இங்கே தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நானேகூட தொடக்கப் பள்ளியில் பணியாற்றியவன்தான். அங்கே பணியாற்றி அந்தப் பணியிலிருந்து பணி நீக்கம் செய்யப்பட்ட பிறகு, பணி நீக்கம் செய்யப்பட்ட காரணத்தால்தான், நான் சென்னையைப்பற்றியே அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. அதுவரை நான் சென்னைக்கே வந்ததில்லை. 1958 ஆம் ஆண்டில் பணி நீக்கம் செய்யப்பட்டதற்குப் பிறகு, அதற்காக வாதிட நான் சென்னைக்கு வந்தேன். சென்னையிலிருந்த வழக்கறிஞர்களைப் பிடித்து உயர்நீதி மன்றத்தில் வழக்குத் தொடர்ந்தேன். அதன் காரணமாக அலைகிற போதுதான் அதற்கு உதவியாக ஆசிரியர் இயக்கத் தலைவர் ஒருவரின் துணையை நாடும் சூழ்நிலை எனக்கு ஏற்பட்டது. அதற்குப் பிறகு ஆசிரியர் இயக்கத்திற்கு நானே தலைமை ஏற்கும் சூழ்நிலையும் மலர்ந்தது. அதற்குப் பிறகுதான் மேலவையில் இடம் பெறும் சூழ்நிலையும் ஏற்பட்டது.

இவ்வாறு பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்ட காரணத்தால், தொல்லையை அடைந்த காரணத்தால், அந்தத் தொல்லையைத் தாங்க முடியாத காரணத்தால் தான் நான் இங்கே வந்தேன். இப்படிப்பட்ட தொல்லைக்குள்ளான தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். இப்போது ஒரு சிலரை

[திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம்]

[1981 மார்ச் 7]

வைத்துக்கொண்டு தங்களுக்குப் பாதகம் வராமல் காத்துக்கொள்ள முடியும் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் விரும்பும் வகையில் இந்தத் தீர்மானம் நிறைவேற்றாவிட்டால் அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் அவர்கள் கல்வி நிறுவனங்களை விட்டு வெளியே வர வேண்டும் என்ற நிலை ஏற்படும். அப்படி அவர்கள் வெளிவந்தால் ஒன்று அவர்கள் அரசியலுக்கு வர வேண்டும் அல்லது மேலவைக்கு வர வேண்டும். அதனால் கல்வி நிறுவனங்கள் பாதிக்கப்பட்டு, கல்வியின் தரமும் பாதிக்கப்படும் சூழ்நிலை உருவாகும். அதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

இன்றையதினம் ஆசிரியர் தொகுதியில் ஆசிரியர் சமுதாயத்திற்கு முறையான உரிமைகள் இல்லை. அவர்களுடைய தொகுதித் தேர்தலில் அவர்களுக்கு வாக்குரிமை இல்லை என்று சொல்வது மிகவும் அவமானகரமாக இருக்கிறது என்பதை மட்டும் இப்போது வலியுறுத்தி எடுத்துச் சொல்லி, நான் முன்னே சொல்லிய கருத்துக்களை இந்த அரசு ஏற்று, தீர்மான வடிவில் மத்திய அரசுக்குப் பரிந்துரை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் காலத்தில் இந்த அமைச்சரவையில் எடுத்த முடிவை ஆராய்ந்து பார்த்து, அதன் அடிப்படையில் செயல்பட முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். இதை பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் விரும்பினார்கள். அவருக்குப் பின்னாலே வந்தவர்கள் விரும்பினார்கள் என்பதையெல்லாம் மனதில்கொண்டு, செயல்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, எனக்குப் பிறகு பேசுவதற்கு வாய்ப்பிருக்கிறது என்ற காரணத்தால், இத்தோடு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

(மாற்றுத் தலைவர் திரு. க. இராமமூர்த்தி தலைமை)

திரு. எஸ். ஆர். இராதா : மேலவையை அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும் மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்கள் முன்மொழிந்த தீர்மானத்தையொட்டி சில கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு வாய்ப்பளித்ததற்காக நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நான் இங்கே எதைப் பேச வேண்டும், எந்தக் கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்தேனோ, அதற்குச் சரியான சூழ்நிலை இல்லாமல் போய் விட்டது. ஆனாலும் சில கருத்துக்களை மட்டும் இங்கே தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

மேலவையில் தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் தேவை என்ற அடிப்படையில், அந்த உணர்வோடு மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்கள் ஒரு தீர்மானம் மூலமாகக் குரலெழுப்பி இங்கே அதை விவாதத்திற்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். பல்வேறு

1981 மார்ச் 7]

[திரு. எஸ். ஆர். இராதா]

மாநிலங்களில் மேலவையே இல்லாத நேரத்தில் தமிழகம் போன்ற சில மாநிலங்களில் மட்டுமே மேலவை இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பது மிகப் பெரிய சிந்தனையை உருவாக்கியிருக்கிறது. மேலவையே தேவைதானா என்ற கருத்து பல்வேறு இடங்களில் உருவாகியிருப்பதை நான் இந்த நேரத்தில் நினைவுகூரக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தாரணத்திற்கு ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மதிப்பீட்டுக் குழுவில் இடம்பெற்று சண்டிகார் நகரில் பஞ்சாப் மாநில மதிப்பீட்டுக் குழுவில் உறுப்பினர்களைச் சந்தித்தபோது அங்கேயுள்ள உறுப்பினர்களுக்கு எங்களை அறிமுகம் செய்து வைக்கும்போது, “நாங்கள் எங்களை மேலவை உறுப்பினர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டோம்”. அப்போது ஒருவர் சிரித்துக் கொண்டே “இன்னும் அங்கே மேலவை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா” என்று கேட்டார். அதற்கு அரசுத் துறையின் துணைச் செயலாளர் அவர்கள் “தமிழ் நாட்டில் மேலவை இருக்கிறது, அதன் பிரதிநிதிகளாக இரு உறுப்பினர்கள் இந்தக் குழுவில் வந்திருக்கிறார்கள்” என்று சொன்னபோது, அந்த உறுப்பினர் “ஓர் அவசியமில்லாத வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்று கூறினார். அவருக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும் என்ற ஆசை எனக்கிருந்தபோதும் கூட, நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. பல பேருக்கு இப்படிப்பட்ட உணர்வு வருவது சகஜம். உடனே அங்கே ஓர் உறுப்பினர், நாடாளுமன்றம் இருக்கிறபோது ராஜ்ய சபை என்று வைத்திருக்கிறார்களே,

(பிற்பகல் 1-10)

அது மட்டும் ஏன் என்று கேட்டநேரத்தில், “அதுவும் தேவையில்லாத ஒன்று தான். அதை ஏன் வைத்திருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை” என்று அவர் உடனே பதில் சொன்னார். இதைச் சொல்லுவதற்குக் காரணம், இந்த அவையைப் பார்க்கிற நேரத்தில் பல பேருக்கு இந்த உணர்வுகள் அடிக்கடி எழுகின்றன. நான் கொஞ்சம் மனம் திறந்து சொல்லுவேன். நான் சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்தபோது, உள்ளபடியே எனக்கேகூட அப்படிப்பட்ட உணர்வு இருந்தது என்பதை நான் சொல்லியாக வேண்டும். பத்துப் பதினைந்து பேர்கள் அங்கே உட்கார்ந்து கொண்டு அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று நான் நினைத்தது உண்டு. ஆனால் இந்த மன்றத்திற்கு வந்த பின்னாலே, இங்கே நடைபெறுகின்ற விவாதங்களைக் கேட்ட பிறகு தான், இந்த அவையின் அவசியத்தை என்னாலே புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. இந்த அவையைப் பொறுத்த வரையில், இது பல்வேறு சிந்தனைகளைத் தூண்டி சிந்தனைகளை உருவாக்க நிச்சயமாகப் பயன்படுகிறது என்பதை ஏற்றுக்கொண்டாக வேண்டும். அதுவும் பல தாப்புக்களிலேயிருந்து

[திரு. எஸ். ஆர். இராதா]

[1981 மார்ச் 7]

பிரதிநிதிகள் வந்து இங்கே உட்கார்ந்து அந்தந்தத் தரப்பினருக்காக வாதாடுகிறார்கள். அன்றைக்கு ஒரு நாள் திரு. ஜேப்பியார் அவர்கள் திரு. மீனாட்சி சுந்தரத்தைப் பார்த்து ஒன்றைக் கேட்டார்கள். “எப்போது பார்த்தாலும் ஆசிரியர்களைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்களே, நாங்கள் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் வாக்குகளைப் பெற்று வந்திருக்கிறோம். நாங்கள் அவர்களைப் பற்றிப் பேசினால் என்ன?” என்று கேட்டார். அந்த உணர்வுக்கு வருவதற்குக் காரணம் என்ன? திரு. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்கள் அவர் அங்கம் வகிக்கின்ற தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர் பிரதிநிதிகள் இங்கே வர வேண்டுமென்று சொன்னார். அவரே ஒரு தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர் என்று பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார். தான் ஒரு தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியராக இருந்தாலும், தன்னைப் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் இங்கே அனுப்பினார்கள் என்று பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார்.

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர் பிரதிநிதி என்று சொல்லவில்லை. தொடக்கப் பள்ளி உள்ளிட்ட அனைத்துப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் பிரதிநிதி என்றுதான் சொன்னேன்.

திரு. எஸ். ஆர். இராதா : மாண்புமிகு உறுப்பினர் விளக்கம் சொன்னதற்காக நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அந்த நிலைக்கு அவர் போகக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் கண்காணிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : என்னைக் கண்காணிக்க என்னுடைய இடக்கம் இருக்கிறது. வேறு யாரும் கண்காணிக்கத் தேவையில்லை.

திரு. எஸ். ஆர். இராதா : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, “இயக்கம்” என்று சொன்னால், திராவிடர் இயக்கத்திலே தொடர்பு வைத்துள்ளார் என்று சொல்லுகிறார் என்று நினைக்கிறேன். இன்றைக்கு அதை விட்டு விட்டார் என்று கருதுகிறேன்.

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : தொடர்பு வைத்திருக்கிறேனா, இல்லையா என்று ஆராய்ச்சி இந்தச் சபையிலே தேவையில்லை. தேவையானால் அதற்குப் பதில் சொல்லவும் தயாராக இருக்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஆர். இராதா : ஆகவே விட்டுவிடவில்லை என்று இப்போது தெரிகிறது. இன்னும் கொஞ்சம் தொடர்பு வைத்திருக்கிறார்.

1981 மார்ச் 7]

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : எல்லாத் தரப்பினரிடமும் நிறையவே தொடர்பு வைத்திருக்கிறேன்.

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. க. இராமமூர்த்தி) : மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தலைவரை நோக்கிப் பேசுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஆர். இராதா : மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, நான் உங்கலிடத்திலே பேச வேண்டும் என்றுதான் ஆசைப்பட்டேன். ஆனால் எதிர்பாராதவிதமாக திரு. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்களிடம் பேச வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிட்டது. உங்களை நோக்கித்தான் பேசுகிறேன்.

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. க. இராமமூர்த்தி) : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மீனாட்சிசுந்தரத்திற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும் என்றாலும், தலைவர் மூலமாகத்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும். ஆகவே என்னைப் பார்த்துப் பேச வேண்டும்.

திரு. எஸ். ஆர். இராதா : உங்கள் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினை, உங்களோடு பேச வேண்டும், கேட்க வேண்டும் என்றுதான் நினைத்தேன். ஆனால் ஆரம்பிக்கும்போது எங்கேயிருந்து பேச வேண்டும், எப்படிப் பேச வேண்டும் என்று தான் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். நீங்கள் என்னிடத்திலே பேச வேண்டும் என்று சொல்லுகிறபோது, உங்களிடத்திலே பேசுவேன். தற்காலிகத் தலைவர் என்றாலும், இந்தத் தீர்மானம் உங்களை நோக்கித்தான் இருக்கிறது. ஆகவே உங்களிடத்திலே பேச வேண்டியிருக்கிறது.

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. க. இராமமூர்த்தி) : இப்போது என்னோடு தலைவர் என்ற முறையிலே பேச முடியுமே தவிர, வேறு முறையிலே பேச முடியாது.

திரு. எஸ். ஆர். இராதா : நீங்கள் இதைச் சொன்னதற்காக நன்றி சொல்வேன். எப்படி இடம் மாறுகிற நிலையில் நிலை மாறுகிறது என்பதை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. க. இராமமூர்த்தி) : அதை நான் அடிக்கடி உறுப்பினருக்கு ஞாபகப்படுத்த வேண்டிய அளவிற்கு வைக்க வேண்டாம். உறுப்பினரே ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு விவாதத்தைத் தொடரலாம்.

திரு. எஸ். ஆர். இராதா : பிரதிநிதி தேவை என்பதை தனிப்பட்ட முறையிலே யாரிடத்தில் கேட்டாலும் நிச்சயமாக மறுக்கமாட்டார்கள். ஆனால் தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் பிரதிநிதிகள் மட்டும் தானா தேவை என்று

[திரு. எஸ். ஆர். இராதா]

[1981 மார்ச் 7]

திரு. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்களைக் கேட்பதாக இருந்தால், அவர்களோடு மற்ற பிரதிநிதிகளும் தேவை என்று நிச்சயமாக அவரும் சொல்லுவார். உதாரணத்திற்கு ஒன்றைச் சொல்லுகிறேன். இந்தச் சபையைப் பொறுத்த வரையில், ஆசிரியர்கள் பிரதிநிதிகள் இருக்கிறார்கள். அதே போல உள்ளாட்சியில் தேர்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளால் தேர்தெடுக்கப்படும் பிரதிநிதிகள் வர வேண்டும். அவர்கள் வரவில்லை. சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் பிரதிநிதிகள் இங்கே இருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரதிநிதிகளோடு நிற்காமல் மேலும் முக்கியமாகப் பிரதிநிதிகள் வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவதாக இருந்தால், தொழிற் சங்கத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளர் பிரதிநிதிகள் வர வேண்டும் என்று பல்வேறு வாதங்களை ஆரம்பித்து வைப்பார்கள். இந்த அவையிலே பேசிக்கொண்டிருக்கிற ஆசிரியர்கள் பிரதிநிதிகள் ஆசிரியர்களின் பிரச்சினைகளைப் பற்றி மட்டும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்ற பிரச்சினைகளையும் பற்றிப் பேசுவதாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள், அவ்வளவுதான். மற்ற பிரச்சினைகளின் விவாதங்களில் அந்த அளவிற்குக் கவலைப்படுவதாகத் தெரியவில்லை.

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, ஆசிரியர் பிரதிநிதிகள் வேறு பிரச்சினைகளில் பேசுகின்றபோது, “ஆசிரியப் பிரதிநிதிகள் இதிலேயும் பேச வருகிறார்களா?” என்று கேட்கிறார்கள். சந்தர்ப்பம் அளித்தால், எந்தத் துறையைக் கொடுத்தாலும், மாண்புமிகு உறுப்பினர் பேசுவதை ஒட்டியோ அல்லது வெட்டியோ நீண்ட நேரம் பேசத் தயாராக இருக்கிறேன் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்படுவதில்லை.

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. க. இராமமூர்த்தி) : சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப் படுவதில்லை என்பது தலைவருக்கு எதிரான குற்றச்சாட்டு. ஆகவே சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஆர். இராதா : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, நீங்களே அருமையான பதிலைச் சொல்லிவிட்டீர்கள். சந்தர்ப்பம் என்பது ஏற்படுத்திக் கொள்ளுகிற ஒன்றுதான். பேச வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருக்குமானால், சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். இப்போது நான் திரு. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்களின் தீர்மானம் வருகிறதென்றால், அதன்மீது என்னுடைய கருத்தைச் சொல்ல வேண்டும் என்று ஆசைப்படுவதால், சந்தர்ப்பத்தை நானே உருவாக்கிக்கொள்ளுகிறேன். அதைப்போலவே ஆசிரியர்களைப் பொறுத்த வரையில், எந்தப் பிரச்சினையாக இருந்தாலும்,

1981 மார்ச் 7]

[திரு. எஸ். ஆர். இராதா]

நாட்டிலே நடக்கின்ற பல்வேறு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அரசியல் பிரச்சினை போன்றவைகளில் தலையிட்டு அவர்களுடைய கருத்துக்களைச் சொன்னால், இந்த அவைக்கும் நாட்டுக்கும் எவ்வளவோ பெரிய நற்காரியங்கள் நடைபெற உதவியாக இருக்கும். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்களைப் பொறுத்த வரையில், சந்தர்ப்பம் கொடுத்தால் பேசமாட்டார் என்ற கருத்திலே நான் இல்லை. அவர் நன்றாகவே பேசுவார். அவருடைய நடையுடை பாவனையிலிருந்தே அவர் எவ்வளவு ஆற்றலைப் பெற்றிருக்கிறார் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. அதனாலே சொல்லுகிறேன், எல்லா பிரச்சினைகளிலும் அவர் பேச வேண்டும், விவாதிக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய ஆசை. அவராலே அப்படிப் பேச முடியாது, இயலாது என்பது அல்ல. இயலாது என்று தெரிந்திருந்தால், அந்தக் கேள்வியை நான் வைத்திருக்கமாட்டேன். பேசும் ஆற்றலைப் பெற்றவர் அவர்.

அதேபோல, தொழிலாளர் பிரதிநிதிகள் அல்லது தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதிகள் இங்கே வந்து விவாதிக்க வேண்டும் என்ற குழந்தினை வரும். அதுதான் இன்றைக்கு இருக்கிற முக்கியமான ஒன்று. இந்த அவையில் பல்வேறு பிரதிநிதிகள் கூடுவதால், இதற்குப் பெருமை இருக்கிறது. இந்த அவையின் கருத்துக்கள் சிந்தனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. ஆனால் டில்லியிலே வைக்க வேண்டிய தீர்மானம் இது. டில்லியிலே வைக்க வேண்டிய தீர்மானத்தை மேலவையிலே வைத்து, அன்னை இந்திரா காந்தி அவர்களின் முழு ஆதரவு கொடுத்துவிட்டார், திரு. மெராஜ்ஜிதான் தாவில்லை என்று அவர் சொல்லுகிற நேரத்தில், இது அவசியம்தானா என்ற சந்தேகம் வருகிறது. இதற்காக அன்னை இந்திரா காந்தியை அவர் பார்த்திருக்கிறார். நாடாளுமன்றத்திலே அரசியல் சட்டத் திருத்தம் மூலமாக இதைக் கொண்டு வந்தால், இந்தக் காரியம் மிகச் சுவப்பமாக முடிந்துவிடக் கூடிய ஒன்று.

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

அதனாலே திருத்தம் கொண்டு வா வேண்டும் என்று இந்த அவையிலே நாம் சொல்லி, பின்னாலே மற்றவர்கள் சொல்லி, திருத்தத்தை நாடாளுமன்றத்திலே கொண்டு வருவதென்பது டில்லியிலேயே வைக்கலாம். என்னுடைய நண்பர் திரு. முத்துசாமி அதற்காகவே டில்லிக்குப் போயிருக்கிறார். “மாநாடு டில்லியிலேதான்... உங்களைக் கேட்பதை விட டில்லியிலே உள்ள அமைச்சர் கூளைக் கேட்பது நல்லது” என்று கூறி இரயில் ஏறி டில்லிக்குப் போய் விட்டார். அவர் கருத்துக்கு திரு. மீனாட்சிசுந்தரம் உடன்படாவிட்டாலும், இதிலே உடன்படுவார் என்று நினைக்கிறேன். யார் எந்தப் பிரச்சினையை எடுத்தாலும், பிரச்சினையை யார் எடுக்கிறார் என்பதில் முக்கியம்.

[திரு. எஸ். ஆர். இராதா]

[1981 மார்ச் 7]

பிரச்சினை தீர வேண்டும் என்பதுதான் முக்கியம். “நேரிடையாக டில்லியிலே கொடுக்க வேண்டும். டில்லியிலே பேச வேண்டும். டில்லியிலே இருக்கிறவர்களுக்கு உணர்த்த வேண்டும். டில்லியிலே இருக்கிறவர்கள் மறுத்திருக்கிறார்கள். முப்பது ஆண்டுகளாக அவர்களுக்கு உணர்வு வரவில்லை. இன்றைக்கு உணர்வுகளை அவர்களுக்கு உண்டாக்க வேண்டும்” என்ற முறை

(பிற்பகல் 1-20)

யிலே திரு. முத்துசாமி டில்லிக்குப் போயிருக்கிறார். எனக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படுவதாக இருக்கவேண்டுமென்றால், உடன் மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்களும் சென்றிருக்க வேண்டும். அப்படிச் சென்றிருந்தால், நானும் மகிழ்ச்சி அடைந்திருப்பேன்.

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஒரு காரியத்திலே வெற்றி பெறுவதற்கு பல்வேறு நடவடிக்கைகளிலே ஈடுபடுவது தேவையானது என்பதை மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்கள் அறிவார்கள். அவர்கள் அவர்களுடைய முயற்சியில் அதைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். நாங்கள் இங்கே இதைச் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். எல்லா வகையிலும் ஒத்துழைக்கக்கூடிய அளவுக்குச் சென்றால்தான் காரியம் நிறைவேறும். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இப்படி நினைத்திருந்தார்கள் என்றால், இங்கே அமைச்சரவையிலே தீர்மானம் நிறைவேற்றி அனுப்பிவைத்திருக்கமாட்டார்கள். அவர்களுடைய கட்சியிலேயிருந்து அப்போது திரு. செழியன் அவர்கள் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு போய் நாடாளுமன்றத்தில் பேசச் செய்திருக்க மாட்டார்கள். ஆகவே இதையெல்லாம் எல்லா உறுப்பினர்களும் சேர்ந்து செய்ய வேண்டும். அதற்கு மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்களுடைய ஒத்துழைப்பும் வேண்டும். அதிலே ஒத்துழைப்பு தேவை என்பதை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் அடுத்த முறை டெல்லிக்குச் செல்கின்றபோது, அங்கத்தினர் அவர்களை அழைப்பேன். அப்போது அவர்களும் வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஆர். இராதா : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, எப்படியோ இன்றைக்கு இந்தக் கருத்தை டெல்லிக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும், டெல்லிக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்பதிலே அங்கத்தினர் திரு. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்கள் வேகமாக இருக்கிறார்கள். அங்கத்தினர் திரு. முத்துசாமி அவர்கள் அங்கே போயிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அண்ணா வழியிலே சென்றிருக்கிறார்கள். அதற்கு ஆதரவு வேண்டுமென்றிருக்கிறார்கள். அண்ணா வழியிலேயிருந்து கொஞ்சமும் தவறக்கூடாது என்பதிலே

1981 மார்ச் 7]

[திரு. எஸ். ஆர். இராதா]

நாங்கள் வேகம் படைத்தவர்களாகத்தான் இருக்கிறோம். அதிலே நிச்சயமாகச் சந்தேகப்படக் கூடாது. நாங்கள் அண்ணாவுக்காகத்தான் இருக்கிறோம். அண்ணாவின்னுடைய பெயராலேதான் இயக்கம் நடத்துகிறோம், அண்ணாவுக்காகத்தான் இயக்கம் நடத்துகிறோம் என்று சொல்கிறோம். அப்படிச் சொல்லுகின்ற நேரத்தில், அந்த அண்ணாவின் வழியில்தான் நடப்போம், எந்த வகையிலும் உணர்வுகளை மாற்றிக்கொள்ளக் கூடாது என்பதிலே திடமாக இருப்போம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நிச்சயமாக இந்த உணர்வுகளிலிருந்து மாறமாட்டோம். மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்கள் அடிக்கடி சந்தேகப்படுகிறார். எங்கே மாறி விடுவோமோ என்னவோ என்று சந்தேகப்படுகிறார்கள். அவர்கள் அண்ணாவைப்பற்றி நிலைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அண்ணா இப்படிப் பட்ட பணியை அன்று செழியன் அவர்கள் மூலம் செய்தாரே, அங்கே தீர்மானத்தைக் கொடுத்தாரே என்று சொன்னார்கள். அந்த மாதிரி அன்று அவர்கள் செய்தார்கள் என்றால், அதற்குக் காரணம், அந்தத் தீர்மானம் நாடாளுமன்றத்தில் கொடுக்கவேண்டிய ஒன்றாக இருக்கிறது. அது அண்ணாவின் காலத்திலேயே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு அந்தத் தீர்மானத்தை அவர்கள் திரு. செழியன் அவர்கள் மூலமாக நாடாளுமன்றத்திலே வைத்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சிந்தனை கொண்டிருக்க வேண்டுமென்ற நிலையை அன்று உண்டாக்கினார். உறுப்பினர் திரு. மீனாட்சிசுந்தரம் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வருவதை, அதை, இங்கே இருக்கின்றவர்கள் எல்லாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோமோ இல்லையோ, அது தெரியவில்லை, ஆனால் நிச்சயமாகச் சொல்கின்றேன் தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களைப் பற்றிய விஷயங்களுக்கு காங்கிரஸ் கட்சியிலே இருக்கின்ற திரு. இராமமூர்த்தியானாலும் சரி, மற்றவர்களானாலும் சரி, நிச்சயமாக அதரவாகத்தான் இருப்பார்கள். ஆகவே, அத்தனை பேர்களும் ஆதரித்திருக்கின்றபோது, இதை நிறைவேற்றுவதற்கு எதிர்ப்பு வந்துவிடப்போகிறதா அல்லது தடங்கல் வந்துவிடப் போகிறதா? அது ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதன் மூலமாக வருகின்ற சங்கடம் என்ன என்பதைத்தான் நாம் பார்க்க வேண்டும். இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதன் மூலமாக டெல்லியிலே போய், “தமிழ் நாடு மேலவையில் இந்தத் தீர்மானம் நிறைவேறிவிட்டது, நீங்கள் உடனே இந்தத் தீர்மானத்தை அமுல்படுத்துங்கள்” என்று சொன்னால், டெல்லியிலே இருப்பவர்கள் கேட்பார்களா என்பதை திரு. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்கள்தான் சொல்ல வேண்டுமே தவிர, வேறல்ல. அங்கே இருப்பவர்கள் என்ன உணர்விலே இருப்பார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

[1931 மார்ச் 7]

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, டெல்லியிலே இருப்பவர்கள் கேட்பார்களா மாட்டார்களா என்று கருதிக் கொண்டே மேலவையை நடத்துவது என்றால், மேலவையே தேவையில்லை. மேலவை அதுண்டாய் பொறுப்பிலே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அதற்குரிய நடவடிக்கைகளை எடுப்பதிலே ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. மற்றவர்கள் கேட்பார்களா கேட்கமாட்டார்கள் என்பது அல்ல பிரச்சினை. நமக்கு எது சரி என்று தெரிகிறதோ அதைத் தொடர்ந்து நடத்துவதற்குத்தான் மேலவை இருக்கிறது.

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : திரு. செ. அரங்கநாயகம் : இந்தப் பிரச்சினை குறித்து இன்னும் சீர்தீர்மானங்கள் விவாதம் நடைபெறும் என்று நினைக்கிறேன். அது இப்படியே முடிவுற்றமானால் அரசு என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறது, அரசைச் சேர்ந்தவர்கள் எப்படி இருக்கிறோம் என்பதைத் தெளிவாக்காமல் போய்விடும் நிலைமை ஏற்படும். ஆகவே சொல்கிறேன். பொறுப்பேற்ற பிறகு, இரண்டு மூன்று என்று கருதுகிறேன், டெல்லிக்கு ஈழநாடு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அந்த முயற்சியிலேயிருந்து பின் வாங்கிவிடவில்லை என்பதை இந்த அமைச்சுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஆர். இராதா : துணைத் தலைவர் அவர்களே, விவாதத்திற்கு ஒரு வழியைச் சொல்கின்ற வகையிலே மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள் நான் அதைத்தான் சொல்ல வேண்டுமென்று கருதினேன். எங்களைப் பொறுத்த வரையிலே, நாங்கள் தெளிவாகத்தான் இருக்கிறோம். ஆனால் நீங்கள் பார்த்துக்கொள்ளுமேல் ஒரு அரசியல் நோக்கத்தோடு பார்க்கின்றீர்கள். அதனாலே நானும் அரசியல் நோக்கத்திலே சிந்தனைகளை உண்டாக்க வேண்டுமென்ற அளவிலே சொல்கின்றேனே தவிர வேறல்ல. அங்கத்தினர் அவர்கள் ஆரம்பிக்கின்ற போதே, அந்த இயக்கம் என்று சொல்லும் நேரத்திலே, எந்த இயக்கம் என்று கேட்டதற்குக் காரணம் இருக்கிறது.

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இருந்த காலத்திலேயே திரு. செழியன் இருந்து செய்த காரியத்தை இன்றைக்குச் செய்திருக்க முடியாதா என்று கேட்கிறேன். இன்றைக்கு 16 பேர்கள் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திலே அங்கே உறுப்பினர்களாக இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு நாடாளுமன்றத்திலே தனி நபர் விவாதத்திலே இத்தகைய தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்து, அன்னை இந்திரா காந்தி அமைச்சியார் அதை ஏற்றுக்கொண்டார்கள் என்றால், நன்றாக இருக்கும். இன்றைக்கு அந்த வாக்குறுதியை வாங்கியிருக்க முடியும். அதற்கான வாய்ப்பு இன்றைக்கு இருக்கிறது.

1981 மார்ச் 7]

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : யாரைப் பார்த்துப் பேசுகிறார்கள்?

திரு. எஸ். ஆர். இராதா : நான் என் நன்றியைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். அவர்கள் முதலிலே வேகம் காட்டினார்கள். அதனாலேதான் அவரை அப்படிக்கேட்டேன். இல்லாவிட்டால் திரு. ம. சங்கரலிங்கம் அவர்களைப் பார்த்துத் தான் கேட்டிருப்பேன்.

திரு. ம. சங்கரலிங்கம் : நான் பேசுகிறபோது அதைப்பற்றி உறுதியில் சொல்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஆர். இராதா : ஆகவே எனக்குத் தெரிந்த ஒரு பிரச்சினை உண்மை என்று இருக்கிறேன். இதுவரையிலே மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்கள் கேட்டதிலிருந்து அது தவறான ஒன்று என்று கருதுகிறேன். இன்றைக்குத் தெளிவுபெறவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் கேட்டேன். அதனாலேதான் அவர் எந்த இயக்கத்தைச் சொல்கிறார் என்று கேட்டேன். அவர்கள் உடனே எந்த இயக்கம் என்று சொல்கின்றார்கள்?

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : இங்கே மேலவையிலே நான் சுயேச்சையாக உட்கார்ந்திருப்பது தெரியும். நான் எந்தக் கட்சியின் இடத்திலேயும் உட்கார்வில்லை. ஆகவே எங்கே எப்படி நடந்து கொள்கிறோம் என்பதுதான் பிரச்சினையே தவிர மற்றது அல்ல.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, கட்சிக் கொள்கை என்பது ஒரு அறைக்குள்ளே அல்லது மண்டபத் திற்குள்ளே வந்தால் ஒன்று என்று இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். ஒரு புறம் போனால் ஒரு கொள்கை என்று ஒரு கட்சியின் கொள்கை இருக்கக்கூடாது என்பதுதான் எங்களைப் போன்றவர்கள் கருத்து. பொதுவாக எங்கே இருந்தாலும் கொள்கை இன்னதுதான் என்று சொல்லக்கூடிய அளவிலே இருக்க வேண்டுமே தவிர, இன்னொரு இடத்திலே வந்து இந்தக் கட்சிக் கொள்கை எனது இல்லை, அங்கே வந்தால் அந்தக் கட்சிக் கொள்கை எனது இல்லை என்று சொல்லுகின்ற போக்கு இருக்கக்கூடாது. அப்படியிருப்பது எந்தக் கட்சியின் கொள்கைக்கும் சரிபட்டுவராது. நாம் எந்த நிலையிலே இருந்தாலும், இதுதான் கொள்கை என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு உறுதியாக, திடமாக இருக்க வேண்டும். அதிலே மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. மீனாட்சிசுந்தரம் அவர்கள் நிச்சயமாகப் பின்வாங்க மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

[1981 மார்ச்]

திரு. க. மீனாட்சிசுந்தரம் : எங்கே எந்தெந்தக் கட்சியிலே யார், யார் உட்கார்ந்திருக்கின்றார்களோ, அதை வைத்துத்தான் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் என்றால், அது திரு. ம. சங்கரலிங்கம் அவர்களைக் குறிக்கும். அதுபோல ஆசிரியர்கள் சார்பில் என்று சொல்லும்போது, எங்களைக் குறிக்கும். இந்திரா காங்கிரஸ் என்றால், திரு. இராமமூர்த்தி அவர்களைக் குறிக்கும். அதுபோல நான் ஆசிரியர்கள் சார்பில் வந்திருக்கிறேன். அந்த அளவில் நான் ஆசிரியர்கள் பிரதிநிதியாக இங்கே பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆக இந்த இடத்தைப் பொறுத்த வரையிலே, நான் ஆசிரியர்கள் பிரதிநிதி என்று ஆகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஆர். இராதா : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்னும் ஒரு சரியான நிலைக்கு நாம் வரவில்லை. அவர்கள் ஒரு பெரிய சிந்தனையை எழுப்பினார்கள். அவர்கள் எழுப்பிய விவாதத்திலே உண்மை இருக்கிறது.

* * *

திரு. க. இராமமூர்த்தி : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் நான் அங்கேயிருந்து இங்கே வந்தேன் என்று சொன்னார்கள். அவருக்குக் கொஞ்சம் அனுபவம் இல்லை என்று நினைக்கிறேன். கவர்னரை இங்கே விவாதத்திலே இழுப்பது நல்லதல்ல என்று நினைக்கிறேன். ஆகவே அதை மட்டும் நீக்கிவிட்டு மற்றவற்றை வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : ஆளுநர் அவர்கள் பற்றி குறிப்பிட்ட செய்தியை அவைக் குறிப்பிவிருந்து எடுத்து விடுமாறு உத்தரவிடுகிறேன்.

திரு. எஸ். ஆர். இராதா : நான் இங்கே ஆளுநர் என்று பெயர் சொல்வது கூட தவறு என்று நினைக்கவில்லை. அப்படி ஒரு விதி இருப்பதாக நான் கருதவில்லை. நான் ஆளுநர் அவர்களை விவாதத்திற்கு அழைக்கவில்லை. ஆளுநர் செய்தார் என்றும் சொல்லவில்லை.

திரு. க. இராமமூர்த்தி : ஆளுநர் என்று சொல்லி, உறுப்பினர் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்பது பற்றிய கருத்தினைச் சொன்னார்கள். வாதத்திற்கு என்று சொன்னால், அந்த நியமன உறுப்பினர் யாராலே நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்று பார்க்க வேண்டும்.

* தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

1981 மார்ச் 7]

திரு. எஸ். ஆர். இராதா : ஆளுநர் அவர்கள் நியமனம் பற்றிச் சொல்லவில்லை. ஆளுநர் அவர்களைக் கொண்டு கேட்கலாம் என்று சொல்லவில்லை. அந்தச் சிந்தனைக்கு நான் வரவில்லை.

திரு. க. இராமமூர்த்தி : அந்தச் சிந்தனைகள் வரும். தொடர்ந்து விவாதம் என்று வரும்போது, அதைத் தொடர்ந்து அந்தச் சிந்தனைகள் உருவாகி விடக்கூடும்.

திரு. எஸ். ஆர். இராதா : பொறுப்பானவர்கள் இந்த நிலையிலே இன்றைக்கு உறுப்பினர்களாக இங்கே உட்கார்ந்திருக்கின்றனர். மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் தேர்தெடுக்கப்பட்ட இடம் அது. அரசியல் ரீதியாக அவர்கள் ஒரு கட்சியின் சார்பில் இன்றைக்கு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்தக் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் ஆணித்தரமாக வாதாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி அவர்கள் வாதாடுவதுதான் சரியான நிலையாகும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அடுத்த தனி உறுப்பினர் தீர்மான நாள் அன்று திரு. எஸ். ஆர். இராதா அவர்கள் தொடர்ந்து பேசுவார்கள்.

மேலவையின் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிவடைந்து, அவை மீண்டும் 9—3—1981 அன்று காலை 10-30 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர், அவை ஒத்தி வைக்கப்பட்டது.

(பிற்பகல் 1-30)

6. அவைமுன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders.

Nil.

B. Reports, Notifications and Other Papers.

* 52. The Tamil Nadu Panchayats (Appointment of Special Officers) Amendment Bill, 1981 (L.A. Bill No. 23 of 1981), as passed by the Assembly.

* 53. The Tamil Nadu Panchayat Union Councils (Appointment of Special Officers) Amendment Bill, 1981 (L.A. Bill No. 24 of 1981), as passed by the Assembly.

* Circulated to all M.L.Cs. on 6th March 1981.

[1981 மார்ச் 7]

* 54. The Tamil Nadu Panchayats (Amendment) Bill, 1981 (L.A. Bill No. 25 of 1981), as passed by the Assembly.

* 55. The Tamil Nadu Municipal Councils (Appointment of Special Officers) Amendment Bill, 1981 (L.A. Bill No. 26 of 1981), as passed by the Assembly.

* 56. The Coimbatore Municipal Council (Appointment of Special Officer) Amendment Bill, 1981 (L.A. Bill No. 27 of 1981), as passed by the Assembly.

* 57. The Madras City Municipal Corporation (Amendment) Bill, 1981 (L.A. Bill No. 28 of 1981), as passed by the Assembly.

இணைப்பு 1.

[320 ஆம் பக்கத்தில் இனம் 4 (1)-க்கான அடிக்குறிப்பைக் காண்க.]

திரு. பி. டி. அரசு என்ற பி.டி. ஆசிரியர் 20—6—1968 முதல் தியாகராய நகர் மேல்நிலைப் பள்ளியில் தொடர்ந்து பணியாற்றி வருகிறார். அவரைப் பள்ளிச் செயலாளர் 10—1—1981-ல் பள்ளிக் குழுவின் தீர்மானத்தின்படி 'மொத்தத் தீய நடத்தைக்காக' Gross misconduct 11—1—1981 முற்பகல் முதல் தற்காலிக பணிநீக்கம் செய்துள்ளார்.

தமிழ்நாடு அங்கீகரிக்கப்பட்ட தனியார் பள்ளிகள் (வரன்முறைப்படுத்தும்) சட்டம், 1973, விதி 22 ன் கீழ் விசாரணையின் நிமித்தம், ஆசிரியர் அல்லது ஆசிரியரல்லாத தனியார் பள்ளி பணியாளர் ஒருவரை இரண்டு மாத காலத்திற் மிகாமல் தற்காலிக பணிநீக்கம் செய்யும் அதிகாரம் பள்ளிக் குழுவிற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. விசாரணை குறித்த காலத்தில் முடியவில்லை என்றால் உரிய அதிகாரியிடம் மேலும் இரண்டு மாதத்திற்கு நீட்டிப்பு பெறலாம். அந்த ஆசிரியர்க்கு உரிய பணிக்கால ஊதியம் மற்றும் பிழைப்பு ஊதியத்தையும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

பள்ளி நிர்வாகம் தற்காலிக பணிநீக்கம் செய்த செயலை எதிர்த்து 29—1—1981 பிற்பகல் 3 மணி அளவில் சென்னை பட்டதாரி ஆசிரியர் சங்கத்தினர் தி. நகர் மேல்நிலைப் பள்ளி அருகில் கிளர்ச்சி செய்து ஊர்வலமும் நடத்தினர். அதில் வன்முறை சம்பவங்கள் எதுவும் நடைபெறவில்லை. மற்றும் அந்த நிகழ்ச்சிகளில் பெற்றோர்களோ மாணவர்களோ ஈடுபடவோ அல்லது பாதிக்கப்படவோ இல்லை. பள்ளி உள்ள பிராந்தியத்தில் பதட்ட நிலை ஏதும் இல்லை.

1981 மார்ச் 7]

[324 ஆம் பக்கத்தில் இனம் 4 (2)-க்கான அடிக்குறிப்பைக் காண்க.)

சென்னை கடற்கரைச்சாலையில் உள்ள வென்லக் பூங்கா பொதுப்பணித் துறையினைச் சார்ந்தது. இதை தமிழ்நாடு பாரத சாரண சாரணிய இயக்கத்திற்கு வாடகையின்றி 1925 ம் ஆண்டு முதல் பொதுப்பணித்துறை குத்தகைக்கு விட்டிருந்தது. பொது (தகவல் மற்றும் மக்கள் தொடர்பு) துறை, நிதி அமைச்சரின் ஆணைக்கேற்ப மேற்படி இடத்தில் பெரியார் மாநாட்டுக் கூடம் அமைப்பதற்கு உத்தேசித்துள்ளதாகவும் அதற்கான ஏற்பாடுகளை மேற்கொண்டிருப்பதாகவும் தெரிவித்தது. மேற்படி மனையில் பெரியார் மாநாட்டுக் கூடம் கட்டினால் சாரண இயக்கத்தின் முன்னேற்றத்தில் தடை ஏற்படும் என்று கருதி இம்முயற்சியை கைவிட்டு மாநாட்டுக்கூடத்தை கீழ்க்கண்ட இடங்களில் ஏதாவது ஒன்றில் அமைக்குமாறு இத்துறை பொது (தகவல் மற்றும் மக்கள் தொடர்பு) துறையினரை கேட்டுக் கொண்டுள்ளது.

1. அண்ணா சதுக்கத்தின் வடபுறமிருக்கும் அண்ணா படகு மன்றத்திற்கும், சுராங்கணி சிற்றுண்டி கட்டிடத்திற்குமிடையில் உள்ள 3 ஏக்கர் நிலப் பரப்பு.

2. ராணி மேரி கல்லூரியின் பழைய விடுதிக்கட்டிடத்தின் வடபுறமிருக்கும் 3 ஏக்கர் மனை.

3. வள்ளுவர் கோட்டத்தினருகில் உள்ள பெரிய இடம். பெரியார் மாநாட்டுக்கூடத்தை வேறு சில இடங்களில் அமைக்கலாமா என யோசித்து வருவதால் வென்லக் பூங்காவில் இயங்குவதும் சாரண இயக்கத்தினர் அதிருப்தி ஏதும் கொள்ளத் தேவையில்லை.

